

Владимир Мегре

Звънтящите кедри на Русия

1. ИЗВЪНЗЕМНА ИЛИ ЧОВЕК?

Преди да разкажа за по-нататъшните събития, свързани с Анастасия, аз искам да благодаря на всички ръководители на духовни вероизповедания и на всички учени, журналисти и читатели, които ми изпратиха писма, духовна литература или коментари относно изложените събития в първата книга. Определенията по адрес на Анастасия са най-различни. В пресата я наричат „Стопанка на тайгата“, „Сибирска вещица“, „Пророчица“, „Божествено проявление“, „Извънземна“. Ето защо на въпроса на московската журналистка Мария Карпинска: „Обичаш ли Анастасия?“ аз отговорих: „Не мога да се ориентирам в чувствата си“. И веднага се разнесе слухът, че не съм бил способен нещо си там да разбере поради духовна некомпетентност. Но как може човек да обича, без да знае кого обича? Та нали досега няма нито едно определение за Анастасия. Аз се опитах, съобразявайки се с нейното твърдение „Аз съм човек. Жена. Да се убедя в това, което говори и все пак да намеря обяснение за нейните необикновени способности. И общо взето успях.“

Коя е всъщност Анастасия?

Млада жена, родена и живееща като отшелница в глухата сибирска тайга. Възпитана след гибелта на нейните родители от дядо си и прадядо си, които също живеят като отшелници.

Може ли да се счита за необикновено преданото отношение на дивите животни към нея?

И в това няма нищо необикновено. В селските дворове маса животни си живеят мирно и се отнасят с уважение към своя стопанин.

По-сложно беше да се определи механизма, чрез който тя може да вижда на разстояние – да знае в детайли за събития отпреди хиляди години и свободно да се оправя и в сегашния ни живот. Как точно работи този неин лъч, изцелявайки хората на разстояние, прониквайки в дълбините на миналото и надниквайки в бъдещето?

Професорът по философия и член-кореспондент на МАИ К.И.Шилин пише в своите изследвания, посветени на анализа на изказванията и действията на Анастасия следното:

«Творческият потенциал на Анастасия – това е всеобщ, а не чисто индивидуален божи дар, дар на Природата. Всички ние и всеки от нас поотделно е свързан с Космоса.

Изходът от предстоящата катастрофа е възможен само чрез

хармоничния синтез на изначалните култури. Когато такива култури развиват хармонично, чисто Детство, това са «женски тип» култури. Най-пълно и ярко този тип култури се проявява в будизма – но и при нашата Анастасия също. Ето защо е възможна такава верига от отъждествявания: «Анастасия = Каннон = Тара = Буда-Майтрея». Анастасия е съвършен човек, подобен на Бога.»

Дали това е така или не, не е моя работа да съдя. Само тогава не е ясно защо тя не пише никакво учение както всички озарени, подобни на Бога, а вместо това през целите си двадесет съзнателни години се занимава само с дачниците.

И все пак, четейки изказванията на учените, успях да стигна до извода, че тя не е някаква си луда. Защото в науката има поне хипотези за обяснение на това, което тя говори, а по отделните направления се правят опити. Така например на въпроса: «Анастасия, по какъв начин ти улавяш и описваш разни ситуации от преди хиляди години, та даже и мислите на велики хора от миналото виждаш?» – тя отговори:

– Първата мисъл, първото Слово са се явили в нашия Създател. Неговите мисли живеят и днес, невидими, около нас. Те запълват цялото космично пространство, отразявайки се в живите, материални творения, създадени за най-важния – за човека! Човекът е рожба на Създателя. И като всеки истински родител не би могъл да пожелае за своето дете нещо по-малко от това, което има сам Той. Бог ни е дал всичко. И нещо повече – свобода на избора! Човек може да твори и усъвършенства света със силата на мислите си. Дори и най-малката човешка мисъл не изчезва в нищото. Ако е добра, тя създава лъчезарно пространство и застава на страната на светлите сили; ако е тъмна – на противоположната страна. И днес всеки човек може да се възползва от която и да е мисъл, възникнала някога в хората и Създателя.“

– А тогава защо всички не се ползват от тях ?

– Ползват се всички, но в различна степен. За да се ползваш, трябва да мислиш. А далече не всички могат това поради ежедневно суетене.

– Значи, стига само да се замислиш – и всичко ще стане? И тогава даже мислите на Създателя могат да се проумеят?

– За да се проумеят мислите на Създателя, трябва да се достигне чистотата и скоростта на Неговите мисли. За да се постигнат мислите на озарените хора и духове, трябва да имаме чистотата и скоростта на тяхното мислене. Но ако някой няма онази чистота на помислите, която е необходима за да се общува с измерението на светлите сили – онова, в което живеят светлите мисли, – тогава той по неизбежност черпи от

тяхната тъмна противоположност и в резултат на това мъчи себе си, мъчи и другите.

Има и едно научно обяснение на това нейно изказване – доколко е общо или конкретно, аз не мога да съдя. То е от директора на Международния институт по теоретична и приложна физика към Руската Академия за Естествени Науки – академик А.Е.Акимов. В списание „Чудеса и приключения“, в статията си „Физиката признава Свръхразума“ той пише: „Досега има две направления в опознаването на Природата. Едното се представя от западната наука, т.е. от познанията, добивани чрез методологическата база на Запада: доказателства, експеримент и пр. Другото – от Изтока, т.е. от знанията, получени отвън – по езотеричен път, в състояние на медитация. Езотеричните познания не се добиват по обикновен начин – те се дават на човека.“

Станало е така, че на някакъв етап този езотеричен път е бил изгубен и и се е оформил друг път, крайно сложен и бавен. През последните хиляда години, вървейки по този път, ние идваме до същите знания, които са били известни на Изтока още преди 3000 години!

Аз съм стигнал до интуитивното убеждение за правотата на ония, които твърдят, че материята, на полево равнище изпълваща цялата вселена, е някаква взаимосвързана структура. В книгата си „Синтез на технологиите“ Станислав Лем – в главата „Вселената като суперЕИМ“ изказва мисълта, че Вселената наистина е един гигантски мозък, подобен на електронно-изчислителните машини. Представете си един компютър с големината на достъпния ни радиус на вселената (примерно 15 милиарда километра), преизпълнена от елементи с обем 10 на 33-та степен кубически сантиметра. Именно такъв Мозък, голям колкото цялата вселена, би трябвало да има възможности над всякакви човешки представи и фантазии. Ако се има предвид и това, че този мозък може да функционира не като компютър, а на базата на торсионните полета, тогава става съвсем ясна мисълта, че: „проявите на Шелинговия абсолютен или този на Шунят или в древната ведическа литература по всичко приличат на съвременна изчислителна машина. Освен нея няма нищо друго в света. Всичко останало представлява една или друга форма на Абсолюта“.

А за лъча, който действа на разстояние, ето какво говорят учените. Действителния член на Руската академия на медицинските науки акад. Влаил Казначеев, в статията си „Живите лъчи и живото поле“ в списание „Чудеса и приключения“ от 3.05.1996г. пише:

„Вероятно Вернадски е бил прав, задавайки въпроса как е възможно идеалното мисловно начало да изведе планетата Земя на нова

еволюционно ниво. Как – само чрез труд, чрез взривове и техногенна дейност ли? Това звучи много елементарно. Фактите показват, че човекът, операторът може да промени от разстояние много от показанията на електронните прибори. Той като че ли отклонява скалата на уреда, при това отдалече. У нас сега се провеждат опити в Новосибирск за далечна връзка с Норилск, с Диксън, със Симферопол; върви работа с Тюменския триъгълник, с американския център във Флорида и далечната връзка с човека, с прибора и с оператора се установява достоверно и точно. Ние се сблъскваме с неизвестни явления – взаимодействие на живото вещество на огромни разстояния“.

За съжаление, в статията има много неразбираеми термини, цитиране на трудове на други учени. Да прочетеш всичко, пък и да го разбереш е много сложно. Но, все едно, аз разбрах, че в науката е известно за възможностите на човека да контактува на разстояние, известно е и за космичната база данни, от които се ползва Анастасия, наричайки я „измерение на светлите сили“ или „измерение, в което живеят всички мисли, излезли досега от хората“. Съвременната наука говори и за това, наричайки го „суперЕИМ“.

След това предстоеше да осмисля как така аз, който никога не съм се

занимавал с литературния занаят и без литературно образование можах да напиша цяла книга, която сега тревожи хората.

Когато бях в тайгата, Анастасия каза: „Аз ще те направя писател. Ти ще напишеш книга и ще я четат много хора. Тя ще влияе благотворно на читателите“. Сега тази книга е написана. Може да се предположи, че това е само нейна заслуга. Тогава обаче трябва да се обясни по какъв начин тя влияе върху творческите процеси на хората. Но засега никой не е могъл да стори това. За улеснение на задачата може, разбира се, да се предположи, че самият аз съм донякъде талантлив и като съм получил интересна информация от нея, съм я описал. Тогава, изглежда, всичко си отива на мястото – всичко е ясно. Няма нужда повече да чета научна и духовна литература и да задавам въпроси на разни специалисти. Всичко хубаво, обаче тя прави нещо ново, което засега не мога да си обясня нито аз, нито моите помощници.

Ако си спомняте, в първата си книга бях писал какво каза тя преди две години: „Художниците ще рисуват картини, поетите ще пишат стихове, за мен ще направят филм. Ти ще слушаш и гледаш всичко това и ще си спомняш за мен.“

А дядото на Анастасия, когато му зададох въпроса дали тя може да

предсказва бъдещето, отговори: „Владимире, Анастасия не предсказва бъдещето, тя е способна да го моделира и да го превръща в реалност“.

Тогава си мислех, че това са само думи – какво ли не приказват хората. Затова не обърнах особено внимание на тези думи, мислейки ги за нещо символично. Просто ми бе невъзможно да си представя колко точно ще се осъществи всичко това! Но невероятното сега е факт. Всичко казано от Анастасия става реалност.

Отначало като дъжд заваляха стихотворения. Част от тях публикувах в края на първата книга. После в различни градове хората започнаха да откриват „Домове на Анастасия“. В първия от тях, в град Геленджик, московската художничка Алескандра Василевна Саенко направи изложба, посветена на Анастасия и природата...

Аз влязох в този дом, погледнах към стената с окачени големи картини – и околното пространство сякаш изведнъж започна да се видоизменя. От много картини с добрите си очи ме гледаше Анастасия, а сюжетите: Разбирате ли, картините и изобразяваха сюжети от още неиздадената втора книга! Там се виждаше дори светящото кълбо, което се явява понякога около Анастасия. По-късно узнах, че тази художничка рисува не с четка, а с върховете на пръстите си. Повечето от тези картини са вече разпродадени, но засега са оставени в изложбата, защото постоянно идват хора и ги гледат. А една от тях художничката ми подари. Там са нарисувани родителите на Анастасия. Човек просто не може да сваля очи от лицето на майка ѝ.

Наистина започнаха да постъпват и предложения да се направи филм за Анастасия от разни киностудии и аз вече възприемах всичко това вече като нещо съвсем естествено. Докосвайки картините и листчетата със стиховете, слушайки песните и гледайки кадрите на заснетия филм, аз се опитвах да осмисля това, което става. Московския център за изследване на явленията, свързани с Анастасия стига до извода: „И най-великите духовни наставници, известни на човечеството със своите религиозни учения и философските си или научни търсения не са могли да достигнат скоростта на въздействие на Анастасия върху човешкия потенциал. Техните учения са се проявявали осезателно в реалния живот след цели столетия и хилядолетия от момента на своето зараждане.“

Само за дни и месеци Анастасия, по непонятен начин, без всякакви нравоучения и духовни трактати въздейства направо върху чувствата на хората, предизвиквайки емоционални изблици и творчески подем, който са превръща в реални творения у всеки, който мислено се е докоснал до нея. Ние можем да ги възприемаме във вид на художествени

произведения – вдъхновени пориви към светлото и доброто.“

По какъв начин тази самотна отшелница съумява да живее сама в глухата сибирска тайга и в същото време да се носи в реалното пространство на нашия живот? Как успява чрез ръцете на другите хора да материализира такива изумителни творби – всички до една посветени на светлото начало, на Русия, природата, любовта?

„Тя обсипва света с великата поезия на любовта. Като пролетен дъжд от сега нататък много стихове и песни ще почнат да измиват Земята от натрупалата се по нея тиня“ – каза един ден дядото на Анастасия. – „Но как ще направи това?“ – попитах аз. А той в отговор: „Тя раздава вдъхновения и озарения на хората чрез експлозивната енергия на своите собствени стремежи и силата на мечтите си.“

– А каква е тази сила?

– Силата на човека, който твори.

– Да, но за своите творения човек трябва да получава компенсация – почести, пари, звания. А тя ги подарява на другите. Защо?

– Тя е самодостатъчна. Да бъде удовлетворена от самата себе си и да получи искрена любов поне от един човек, това е най-висшата награда за нея – отговори дядо й.

Засага аз не мога да осмисля докрай тези отговори. Опитвайки се да осъзная коя е Анастасия и да изясня отношението си към нея, аз продължавах да изслушвам всички възможни мнения за нея и да чета денонощно духовна литература. За година и половина погълнах повече книги, отколкото през целия си досегашен живот. И какъв е резултатът? – Само до един безспорен извод стигнах аз: в повечето умни книги, претендиращи за историческа достоверност, духовност и искреност, царят нагли лъжи и словоблудства... До този извод ме доведе, конкретно, случая със Григорий Распутин.

В първата си книга за Анастасия бях цитирал една мисъл от историческия роман-хроника на В. Пикул: „До последен предел“. В него се разказва как полуграмотният мужик Григорий Распутин от едно глухо сибирско село, където расте сибирския кедър, през 1907 година дошъл в столицата, поразил с пресказанията си императорското семейство, до което получил достъп, и преспал с повечето знатни жени. Когато решили да го убият, били поразени от това, че като изпил цианкалия, изсипан в чашата му, той могъл да стане от масата и да излезе на двора. Тогава Юсупов стрелял в падналия Распутин в упор с пистолета си. Но, даже и станал на решетото от куршумите, Распутин продължавал да живее. Надупченото тяло хвърлили от моста във водата, а после го

изкарали и изгорили.

Тайнственият и загадъчен Распутин, поразил всички със своята издържливост, е израстнал сред кедрови гори.

Ето как журналистите от онова време са обобщили слуховете за неговата издържливост: „На 50 години той можел да започне оргия от пладне, продължавайки гуляя до 4 часа сутринта. От блудството и пиенето се озовавал направо в църквата на утринна служба, където прекарвал в молитва до 8 сутринта, а после, вкъщи, пийвайки си чай като че ли нищо не е станало, Гришка до 2 часа следобед приемал гости. После събирал дами и отивал с тях в банята, а от банята – в извънградския ресторант, където се повтаряло всичко от предишната нощ... Никой нормален човек не може да издържи на такъв режим.“

Като повечето хора, и аз си бях изградил един безпътен образ на Григорий Распутин под влиянието на подобни изказвания, но съдбата, сякаш за размисъл, един ден ми подаде друга информация. Ето какво е писал за Григорий папа Йоан XXIII: „А днес, от реката, невредим излиза така и неоткритото тяло на Светия монах. Неговите тайни синове ще влезат с молитва в Ковчега.“

Какво се получава? Едни пишат за него „разпътник“, а други – „Свят монах“. Къде е истината и къде – лъжата?

По-късно случайно ми попадна текст със записки от самия Григорий Распутин, написани по време на пребиваването му по Светите места. Тези записки били донесени в Париж от бежанеца от Съветска Русия Лобачевски. Ето какво гласи този текст: „Морето утешава без всякакво усилие. Щом станеш сутрин, вълните почват да ти говорят и се плискат и радват. И слънцето блести в морето, сякаш тихичко става от сън – и в този миг човешката душа забравя цялото човечество и гледа слънчевия блясък. И радост пламва в човека, и в душата заговаря книгата на живота и житейската премъдрост – неопикуема красота! Морето събужда от съня на суеата и много мисли идват самички, без каквото и да е усилие.“

Морето е пространство, а умът е още по-просторен. Човешката мъдрост няма край, високо над всички философи!

И още една велика красота има, когато Слънцето се скрие зад морето и залезе – и лъчите му сияят. Кой може да оцени светлозарните му лъчи? Те стоплят и милват душата и целебно я утешават. Ето, Слънцето всеки миг ще потъне зад планините и човешката душа ще потъгува за неговите дивни и светозарни лъчи: Мръква се...

О, каква тишина настава! Не се чува даже и звук от птица – и от размисли човек започва да ходи по палубата, неволно да си спомня

детството и цялата суета наоколо, да сравнява тази своя тишина със сутния свят и тихо да беседва със себе си. И изведнъж му се приисква да прогони с някой друг досадата, предизвикана от враговете му:“

Кой си бил ти, сибирецо? Руснако Григорий Распутин! Каква е истината за тебе и каква – лъжата? Как да се ориентира човек? На какво да се опре, за да разбере същността на живота, предназначението си? С чия помощ? От какви велики трудове да научи къде е истината и къде – лъжата; къде е истинската духовност и искреност и къде са претенциите за всезнание?

Никога не съм писал стихове, но на тебе, Григорий Распутин, искам да посветя първото си стихотворение. Като четат „Анастасия“, хората почват да пишат искрени стихотворения. Аз също се опитах. Ето какво излезе: от мене – за тебе! Извини ме, ако някъде римите са ме подвели:

Посвещава се на
Григорий Распутин

Полуграмотен ли? –
полуграмотен!
Нима между кедрите бос си се крил?
Сибире чувовен на майка Русия,
една ли подметка до днес си изтрил?

Към царя сега! Да помогна на батко си,
веднъж да поеме живителен дъх;
Към Русия сега – та на майка Русия
да вдъхна от свежия, хвойнов лъх!

Ей, хусари свободни и смели!
Чаровници и хбречи!
Я погледнете ме – вижте как трябва
да се развърти човек. Ех, мъдреци:

Сърцето на Питер е в няколко ката
парижки корсети и дрехи: Уви –
на светските дами им се подкосиха краката,
когато Сибирецът тук се яви.

И както бе тръгнал на ранен молебен,

да се моли за Матушка (вечно за друг!),
той чу как единствено Тя му прошепна:
– По-скоро, веднага изчезвай от тук!

Бягай!
Побеснели и диво ръмжащи,
времената на Звяра поглъщат плътта;
душата ти-пламък до днес те опази,
ала тука те дебне смъртта.
Бягай!
Ти лавината-зверство ще спреш,
ала само за миг:

– О, Русийо!
Тъй ми е жал за Тебе!
Да не искаш да секне
твоят глас и кълтеж?

– Върни се при кедрите! Ще се оправя.
И тогаз ме моли за каквото си щеш.

– О Русийо – жена недостойна! –
В руска баня да бяхме сега,
бих нашибал гърба ти със хвойна:
С теб оставам! И не нашега.

Времената ни – зли като смърт са;
а за Гришката – кръв и сълзи.

Чернотата със зъби му скърца:
– О, сибирска змия, отпъзни!

Ако само за миг ме накараш
да престана да бъда ламя,
ще засърбаш такава попара,
че ще ахне самата Земя:

и женкар ще изкарат героя,
по бутилките с твоя портрет;
и от тебе спасените роби
ще оплюят светията клет:

Аз съм Време всесилно, всевластно –
от земите ми ти се махни!
„Само миг“: – Я да бъдем наясно:
ти съдбовния миг ми върни!

– Ех, мадейричка само: И баня: –
песоглавецо, правя те луд!
Не сибирец, а просто мужик съм.
И недей ми хленчи като шут.

И разстрелван, и бесен, и давен,
и на клада горян, и на прах,
над Русия се нося отдавна
и вселявам и гордост, и страх!

Но inferното скърца със зъби:
– Де е гроба ти, смахнат мужик?
Ти живота не можеш да върнеш –
а потомците вярват в лъжи:

Ето, давам ти власт:
предяви неплатените сметки;
оправдай се веднъж, поплачи:

Ала Гришка изплюва куршума:
– Жалък дявол: ту сметки, ту смет:

Да си дойдем, мужици, на думата:
хайде в банята – с билки и мед!

Григорий Распутин от кедровите гори влезе в живота на дореволюционна Русия, стремейки се да предотврати бурята на революцията – и загина.

Анастасия също живее в кедровото царство и също се опитва да направи нещо добро за хората. Но каква участ готви и за нея нашето общество?

2. МАШИНА ЗА ПАРИ

В първите дни на общуването с Анастасия аз се отнесох към нея като към отшелница със своеобразен светоглед. Сега, след всичко което чух и прочетох за нея и при очевидното ѝ присъствие в нашия живот тя се превърна в някаква аномалия. В главата ми всичко се обърка. С немалко усилия, отхвърляйки нахлулия поток от информация и изводи, сега се опитвам да възвърна простотата на първите си впечатления и да си отговоря на въпроса, който ми задават вече неведнъж: „Защо не доведе Анастасия от тайгата?“ На мен много ми се искаше да я изкарам оттам, но разбирах, че това не може да стане насила. Трябва да се опитам да ѝ докажа целесъобразността и ползата от евентуално пребиваване в нашето общество. Размишлявах кои от нейните способности биха били изгодни и за нея, и за хората, и за моята фирма. И изведнъж разбрах: стоящата пред мен Анастасия е истинска машина за пари! Способностите ѝ позволяват без проблеми да лекува хората от най-различни болести. При това тя не поставя никакви диагнози, а просто изгонва от организма, с един замах, всички загнездили се в него болести, дори и без да се докосва до тялото на човека. Сам аз го изпитах. Тя се съсредоточава дълбоко, гледа те с добрите си очи без да мигне – и тялото ти сякаш се затопля от нейния поглед, а после краката започват да се изпотяват – и именно така излизат всички отрови.

Хората харчат много пари за лекарства и операции. Ако не помогне един лекар, отиват при друг. Ходят по разни екстрасенси и биоенерготерапевти и, за да се излекуват от една единствена болест, понякога губят седмици, месеци и години – а тук всичко става само за няколко минути. Аз пресметнах, че ако на нея за един пациент ѝ трябва максимум 15 минути и за това се вземат само 250 000 – макар че много лечители вземат и повече, – то за един час стават един милион рубли! Но и това не е пределът, понеже има платени операции, които струват до 30 милиона рубли:

В главата ми зрееше добър бизнес-план. Затова реших да уточня някои подробности и попитах Анастасия:

- Ти, значи, можеш да изгонваш всякакви болести от човека?
- Да – отговори Анастасия, – мисля, че всякакви.
- Колко време ти трябва за един човек?
- Понякога съвсем малко.

– Колко малко?
– Веднъж отидоха повече от десет минути:
– Десет минути са нищо. За такова нещо хората се мъчат с години и десетилетия.

– Десет минути са твърде много, като се има предвид, че за това време трябва да се концентрирам и да спра процеса на осмислянето:

– Няма нищо страшно, осмислянето може и да почака. Ти и без това знаеш твърде много. Но на мен нещо ми хрумна, Анастасия.

– Какво ти хрумна?

– Да те взема със себе си. В някои голям град ще взема под наем за тебе добър офис, ще направя реклама и ще почнеш да лекуваш. Ще бъдеш много полезна на хората, пък и ще спечелим сума ти пари.

– Аз и без това лекувам хората от време на време. Когато моделирам ситуации с моите любимци от местата и вилите, за да им помогна да осмислят окръжаващия свят на растенията, моят тънък лъч наистина изгонва от тях болестите. Само че аз правя всичко възможно те да не:

– Та те не знаят, че точно ти правиш това! На тебе ти е все едно, че никой не ти плаща и даже едно „мерси“ не ти казва. Та ти нищо не получаваш за тази работа!

– Получавам.

– Какво?

– Става ми радостно и приятно...

– Е, добре, добре: Нека ти е радостно и приятно, но за фирмата да има печалба.

– Ами ако някой няма пари да си плати за лечението?

– Ама ти защо все изпадаш в разни дребнави подробности? Не е твоя работа да мислиш за това! Ще си имаш секретари, администрация: Твоята работа е да мислиш за процеса на лечението, да се усъвършенстваш, да ходиш по семинари за обмяна на опит: Та ти сама разбираш ли как работи твоят метод, твоят лъч и какви механизми са задействани?

– Да, разбирам. Този метод е известен и във вашия свят. Лекарите и официалната наука знаят за него или поне усещат благотворното му въздействие. В болниците се стараят да разговарят с болните сърдечно, за да подобрят настроението им. Лекарите отдавна са забелязали, че ако човек е в депресия, болестта се лекува по-трудно и лекарствата не помагат, а ако се отнесеш към човека с любов, болестта си отива по-бързо.

– Защо тогава никой не се стреми да разбере това и да развие този начин на лечение? Поне до такава степен, както при тебе?

– Много учени се стремят да го проумеят и много хора, които вие наричате народни лечители, също ползват този начин и имат резултати. Сам Исус Христос и светците са лекували хората така. В Библията много се говори за любовта, защото това е чувство, което влияе благотворно на човека. По-силно от него няма.

– Защо тогава у лечителите и лекарите любовта е тъй оскъдна, а при тебе блика естествено и изобилно?

– Защото те живеят във вашия свят и затова им се налага, както на всички останали, да допускат в себе си пагубни чувства.

– За какви пагубни чувства говориш, какво общо имат те?

– Пагубните чувства – това са злината, омразата, раздражението, ревността, завистта: и други още. Те, както и всички подобни на тях правят човека по-слаб.

– А ти, Анастасия, никога ли не се ядосваш, не ставаш ли лоша?

– Никога.

– Добре, Анастасия. Няма значение откъде идва този ефект, важен е крайният резултат и каква полза може да се извлече от него. Каж ми сега: съгласна ли си да тръгнеш с мен и да почнеш да лекуваш хората?

– Владимире, та нали моят дом, моята е родина е тук и само тука аз мога да изпълня своето предназначение! Нищо не дава на човека по-голяма сила от родината му, от любовното пространство, създадено от неговите родители. А да лекувам хората, да ги избавям от физически страдания – това мога да правя и от разстояние със своя светъл, тъничък лъч:

– Е, добре. Като не искаш да дойдеш с мен, лекувай си ги отдалече... Тогава ние ще се договорим с тебе къде да идват желаещите да се лекуват. Те ще си плащат, а ти ще ги лекуваш по график, съгласна ли си?

– Владимире, разбирам, че ти искаш да имаш много пари. Добре, ще ги имаш! Аз ще ти помогна. Само че не трябва да го правим по този начин. Наистина, във вашия свят се взимат пари за лечение, при вас не може иначе, но аз искам да лекувам без пари. Освен това аз не мога да лекувам всички, понеже още не съм разбрала окончателно в какви случаи изцелението е полезно и кога – вредно. Но аз ще се старая да осъзная и да разбера и това. И когато окончателно го проумея:

– Ама че глупости! Откъде-накъде лекуването на човека може да бъде вредно?! Или те е страх на тебе да не ти навреди?

– Премахването на физическите страдания често вреди на самия излекуван.

– Анастасия, от тия твои мъдрувания са ти се объркали всички представи за добро и зло. Лекарите са били почитани от обществото през всички времена, и макар и да работят за пари, те са били винаги полезни. Щом толкова много обичаш Библията, то и там не се забранява това. Така че изхвърли от главата си тези свои колебания. Да бъде излекуван човек – това е винаги добро.

– Разбираш ли, Владимире, аз съм виждала: На мен дядо нагледно ми е показвал колко опасно може да бъде едно изцеляване, когато е необмислено.

Ама че шантава философия! Аз ѝ предлагам сътрудничество – а тя ми дава примери:

3. ИЗЦЕЛЕНИЕ ЗА АДА

– Веднъж видях чрез своя лъч една самотна, стара жена, която работеше в градината си. Пъргава, слаба, винаги радостна. Тя веднага привлече вниманието ми. Местото ѝ беше съвсем малко, но там растеше всичко и то добре, защото тя правеше всичко с любов. По-късно разбрах, че старицата носи в една кошничка онова, което е произвела и го продава. Почти не опитва от най-ранните плодове, които са най-скъпи при вас, а ги продава. Парите ѝ трябвали, за да помага на сина си. Родила го вече не съвсем млада и скоро останала без мъжа си. Роднините ѝ не се интересували от нея. Момченцето рисувало добре и тя мечтаела един ден да стане художник. Той пораснал, наистина кандидатствал на разни места и накрая успял. Един-два пъти в годината идвал при старата си майка. За нея това била най-голямата радост и за всяко негово гостуване дълго събирала пари и приготвяла най-различна зимнина. Зеленчуците затваряла в буркани специално за сина си и когато идвал му давала всичко.

Обичала го много и мечтаела да стане добър художник. Живеела само с тази мечта. Беше добра и весела старица. За известно време я изпуснах от погледа си. Но когато един ден отново я видях по моя си начин, тя вече беше много болна. Трудно се навеждаше, когато обработваше градината. Но тя се оказа тъй изобретателна! Беше си направила тесни и дълги лехички. Вземе седалката от една стара табуретка, сложи я между две лехички, седне на нея и си плевти. Така, със седалката, се придвижваше от място на място по цялата градина... Кошничката влачеше на връвчица и се радваше, че пак ще има добър урожай. И сигурно щеше да го дочака, понеже растенията я обичаха и реагираха по съответен начин. Старата жена разбираше, че скоро ще умре; и за да не тревожи сина си, сама си купи ковчег и венец и въобще направи всички приготовления за своето погребение. Но все пак искаше да успее да прибере реколтата от тази година и да направи зимнина за сина си. Аз тогава не разбрах как е възможно тя да се разболеє при такъв тесен контакт с растенията в градината си и си мислех, че е от глад – защото продаваше всичко, а със спечелените пари си купуваше съвсем евтина храна. Веднъж реших да ѝ помогна и когато тя си легна да спи, започнах да я затоплям със своя лъч и да успокоявам болестите ѝ. Усещам, че нещо се съпротивлява на лъча ми, но продължавам... Минаха почти десет

минути, докато постигнах целта си. После, когато дойде дядо и му разказах за тази старица, аз го попитах какво може да е било това нещо, което се съпротивляваше на лъча ми. Той се замисли и каза, че не съм постъпила добре – и тогава аз се разстроих. Започнах да го моля да ми обясни защо, но той мълчеше. Най-сетне ми каза, че съм излекувала тялото, но съм била причинила болка на душата ѝ.

– И какво чак толкова лошо си направила? – попитах аз Настася.

Анастасия въздъхна и продължи:

– Ами тази бабичка престана да боледува и не умря. Синчето ѝ дойде тоя път по-рано от обикновено и то само за два дни. Дойде и ѝ каза, че е зарязал учението и не иска повече да става художник. Хванал се бил с нещо друго, за пари. Оженил се. Сега щял да има достатъчно пари, даже много. И затова да престане вече да му пълни разни буркани, понеже превозът им струвал повече от самите тях. „По-добре сама си ги яж“ – ѝ каза той.

4. РАЗГОВОР НА ЧЕТИРИ ОЧИ

– Аз разбрах, че физическата болест е нищо в сравнение с душевната мъка, но по това време още не можех да лекувам душите. Прииска ми се да разбера как се прави това и възможно ли е въобще. Сега знам, че е възможно.

Разбрах още, че физическите болести у човека се явяват не само поради изолацията му от природата или поради тъмните чувства, които допуска в себе си. Болестите могат да бъдат и механизъм за предпазване или даже спасяване от още по-големи страдания. Болестите са един от механизмите, с които великият интелект – Бог – общува с човека. Болката на човека е и Негова болка, другояче не би могло да бъде. По какъв друг начин, например, може да ти се внуши: „Не хвърляй в стомаха си всякакви боклуци! Щом не разбираш от дума, тогава ще се наложи да те боли. Но ти се изхитриаш да пиеш всякакви обезболяващи таблетки – и пак продължаваш упорито със старите навици.“

– Е тогава, според тебе, не трябва да се лекуват хората, така ли, не трябва да им се помага при неразположение?

– Помощ трябва, но преди всичко е нужно за осъзнаване първопричината на заболяването. Необходимо е да се помогне на човека да осъзнае какво иска да му каже Великият Интелект – Бог. Но това е много трудно, възможни са и грешки. Нали болката е разговор на четири очи между двама, които се познават. Намесата на трети често вреди на човека, не му помага.

– Тогава ти мене защо ме лекуваш? Значи си ми навредила?

– Всичките ти болести ще се върнат, ако не промениш начина си на живот и своето отношение към света и към себе си, ако не измениш някои свои навици. Именно те са свързани с твоите болести. На душата ти не съм навредила.

Стана ми напълно ясно, че е невъзможно да убедя Анастасия да извлича печалба от способността си да лекува – невъзможно е, докато тя нещо не осъзнае най-после. Бизнес-планът ми рухваше. Анастасия забеляза моето помръкване и каза:

– Не се разстройвай, Володя, аз ще се помъча всичко да осъзная колкото може по-бързо. Но сега, ако ти наистина искаш да помогнеш на хората и на себе си, а не само да печелиш пари, аз ще ти разкажа за начините, по които човек може да се излекува от много заболявания

самичък и при които няма да има такива нежелателни последствия, както при намесата на странични хора в неговата съдба. Ако искаш да ме изслушаш, разбира се...

– Ами какво друго ми остава, след като ти никои не може да те разубеди? Говори.

– Има няколко основни причини за болестите на човешката плът: това са пагубните чувства, изкуственият режим на хранене и съставът на храните; липсата на близка и далечна цел, лъжливата представа за своето естество и задача в живота. На телесните болести успешно могат да се противопоставят положителните емоции, много растения и преосмислянето на собствената същност и предназначение.

Как да се възстанови в условията на вашия свят загубената връзка на човека с растенията, за това вече ти говорих. А осъзнаването на всичко останало става най-лесно чрез непосредствен контакт с тях. Освен това, с лъча на любовта могат да се излекуват много болести на ближния и даже да му се продължи живота, като се създаде около него любовно пространство. Но и самият страдащ човек, ако е способен да предизвика в себе си положителни емоции, ще може да потуши болката, да се излекува от болестите и даже да се справи с отровите.

– Какво значи „да предизвика“? Как можеш да мислиш за нещо хубаво, когато те боли зъб или стомах?

– Чистите и ярки мигове, когато изпитваме положителни емоции, като ангели-хранители побеждават всяка болка и болест!

– А ако някой не е имал достатъчно чисти и ярки преживявания? Тогава какво?

– Незабавно да стори нещо такова, което да ги предизвика! Те идват, когато околните се отнесат към теб с искрена любов. Но това не става от само себе си. Ти сам трябва да предизвикаш такива ситуации със своите благородни постъпки – в противен случай твоят ангел-хранител не може да ти помогне.

– Интересно какво ще кажеш: аз имал ли съм такива мигове? И как може да се предизвикват?

– Това може да стане, примерно, чрез спомените. Чрез спомен за нещо хубаво, нещо приятно от миналото. Чрез този спомен се помъчи да изпиташ онова блажено състояние, което е изникнало тогава у теб. Искаш ли да направим опит веднага? Аз ще ти помогна. Хайде, опитай се!

– Ами добре, да опитаме:

– Легни тогава на тревата и се отпусни. Разрови се в спомените си,

започвайки от сегашния момент назад. А можеш да си припомниш и детството и да вървиш мислено към настоящето. Може и направо да си припомниш най-приятните преживявания и свързаните с тях усещания.

Аз легнах на тревата. Анастасия също легна до мен и сложи пръстите на ръката си върху моите. Помислих си, че присъствието ѝ ще ми попречи да се съсредоточа и затова казах:

– По-добре да остана сам...

– Няма да те безпокоя. Като потънеш в себе си, ти ще забравиш за мене, даже и ръката ми няма да усещаш. Но така ще ти помогна по-бързо и по-ярко да си спомниш всичко.

5. КЪДЕ СИ ТИ, АНГЕЛ-ХРАНИТЕЛ?

Хрониката на събитията от преживяния живот водеше към детството ми. Спомените ми дойдоха до един момент, когато си играех със селските момчета на пясъка – и там спряха. В душата ми имаше непонятна тревога. Нито едно събитие от през целия ми живот не можеше да предизвика положителни емоции и чувства, подобни на онези, които изпитах онази сутрин, след като бях прекарал нощта с Анастасия; и на ония, които ми внуши тя, като настрои ритъма на околната природа към ритъма на моето сърце. (Аз описах това преживяване в главата „Докосване до рая“). Без да искам, аз ги съпоставях с всичко, което съм преживял досега и не успях да открия нищо подобно. Няколко пъти прекарах житейските си спомени напред и назад като на кинолента: всичките събития в живота ми, бяха свързани със стремежа ми да постигна, да добия нещо. Често получавах поредното нещо, което желях, а удовлетворение не идваше. Вместо това – ново желание: А последните години, когато околните считаха, че ми върви както на никой друг, ме накараха да се почувствам нещастен окончателно. Автомобили, жени, банкети, подаръци, поздравления – всичко това започна да ми изглежда празно и ненужно.

Аз рязко станах, и дали на самия себе си, дали на Анастасия, казах раздразнено:

– Няма в човешкия живот подобни „изцеляващи душата усещания“! Поне в моя няма. Пък и при повечето хора липсват – почти изцяло.

Анастасия стана и спокойно отбеляза:

– Тогава ги създай.

– Че какво точно да създам, какво?

– Първо трябва да осъзнаеш в какво се крие най-големият, истинският смисъл на нещата. Ти току-що прегледа целия си живот, но въпреки това не успя да го анализираш, да погледнеш отстрани – така и не успя да откриеш нещо значимо. Все за познатите, стандартните ценности гледаше да се хванеш. Кажй, имало ли е поне един случай, в който да се приближиш до усещането за истинско щастие?

– Имаше два случая, но все нещо ми пречеше да ги преживея като напълно щастливи.

– Разкажи ми за тях.

– Още в началото на перестройката имах късмет да получа много изгодно, на дългосрочна аренда, един речен кораб. Това беше най-добрият пътнически плавателен съд на Западносибирското параходство. Казва се „Михаил Калинин“. Документите са вече оформени, аз вървя към пристанището, гледам го – красавец – и за пръв път стъпвам на палубата на своя параход...

– Радостните ти усещания нали се усилиха малко, когато се качи на палубата?

– Разбираш ли, Анастасия, имаше най-различни проблеми. Когато се качих на парахода ме посрещна капитанът. Отидохме в каютата му, изпихме по чаша шампанско и си поговорихме. Той каза, че трябва спешно да се промият тръбите за водата, защото ХЕИ няма да даде разрешително. Каза още, че:

– И ти потъна в грижи и проблеми, свързани с работата по парахода?

– Да, потънах. Много бяха: А истинска любов – от нито една жена.

– Изкуствено създадената материя се отличава по това, Владимире, че създава много повече проблеми, отколкото радости. Измамна е нейната помощ за човека!

– Не съм съгласен с тебе. Може да създава проблеми – иска ремонт, поддържане, – но с нейна помощ може много да се постигне.

– И какво например?

– Ами... даже любов...

– Над истинската любов, Володя, нямат власт изкуствено създадените предмети. Даже и всичко в света да ти принадлежи, само с тяхна помощ не можеш да получиш истинска любов от нито една жена.

– Ти просто не познаваш нашите жени. Разсъждаваш наизуст. Мислиш, че не съм получавал...

– Какво си получавал?

– Ами... любов, по най-простия начин! Някога обичах много силно една жена и то не една и две години. Но тя нещо се дърпаше, не искаше да оставаме насаме. Когато се сдобих с парахода, аз я поканих – и тогава тя се съгласи. Не можеш да си представиш какво беше! Седим с нея на бара на парахода... Шампанското е великолепно, свещи горят, музика – и нито един човек! Само аз и тя... Тръгнахме с парахода и взех мерки да няма никой – да остана сам с нея. Плуваме си по реката... В бара свири свири музика. Поканих я да танцуваме, а фигурата и гърдите ѝ – великолепни. Притиснах я към себе си, сърцето ми затуптя радостно и аз я целунах. Тя не се дръпна, също ме прегърна. Разбираш ли? Тя беше

до мене, аз можех да я докосвам, да я целувам! И всичко това – благодарение на парахода, а ти викаш, че имало проблеми:

– А после какво стана с тебе?

– Няма значение...

– Спомни си, моля те!

– Казвам ти, че няма значение...

– Може ли сега аз да ти разкажа какво стана там, на парахода, между тази млада жена и теб?...

– Опитай.

– Ти просто се напи. Нарочно пи без мярка. После сложи пред нея ключовете от своята каюта, от великолепните си апартаменти, а сам слезе в трюма. Спа като мъртъв цяло денонощие. И знаеш ли защо?

– Защо?

– Защото дойде момент, когато ти видя на лицето на тази твоя любима млада жена едно странно изражение и отнесена усмивка. Интуитивно, подсъзнателно ти разбра, че тя – твоята любима – в момента мечтае и си мисли за съвсем друго нещо: колко щастлива би била тя, ако на масата в бара на твоя параход сега беше не ти, а той. Онзи, другият, който ѝ харесва... Да можеше не ти, а той да има този параход: Вие бяхте във властта на мъртвата материя, свързвайки с нея своите живи чувства и стремежи, които и двамата убивахте...

– Млъкни, Анастасия! Този спомен ми е неприятен. Все пак този параход не е случаен – нали и с тебе се срещнахме на него?

– Днешните събития се създават от предишни чувства и душевни пориви. Именно те влияят на бъдещето. Само тяхното ускорение и размах рефлектират в небесните огледала; единствено техните възторзи и стремежи се отразяват в събитията на земния живот.

– Какво значи това?

– Това значи, че нашата среща може да е била обусловена от много желаниа и копнежи на твоята и моята душа – и може би не само на нашите души, но и на душите на нашите по-близки и по-далечни роднини. А може и да се дължи на порива на една вишничка, която расте в градината на твоята вила... Н в никакъв случай не идва от парахода.

– Сега пък какво общо има с всичко това вишничката от моята градина?

– Колкото и пъти да изгледа филма на живота си, ти нито веднъж не се сети за твоята вишничка, понеже не придаваш никакво значение на чувствата, които ви свързват. А именно те са най-важното събитие през последните години от живота ти. Вселената не обръща никакво

внимание на твоя параход. Помисли си само за миг: какво може да означава за вселената някакъв си примитивен, буботещ, неспособен да мисли и да се самовъзстановява механизъм? А вишничката – малката сибирска вишничка, която ти си забравил безнадеждно – е отворила огромни космични простори за теб, изменила е хода на събитията, свързани не само с теб и мен. Понеже тя е жива, и тя като всичко живо е свързана неразривно с цялото мироздание.

6. ВИШНИЧКАТА

– Спомни си, Владимире, всичко, което те свързва с това малко дръвче. Започни от първия миг, когато се докосна до него.

– Ще се опитам, щом мислиш, че е важно...

– Да, много е важно.

– Виждам се как пътувам в една кола. Закъде – сега не мога да съобразя. Спирам се до един централен пазар и моля шофьора да слезе да купи плодове, а аз оставам в колата и почвам да гледам как излизашите от пазара хора мъкнат разни фиданки:

– Ти ги гледаше и им се възхищаваше, защо?

– Представяш ли си, лицата на всички бяха радостни, доволни. Навънка дъжд и студ, а те носят някакви си дръвчета с корени, омотани с парцали, тежат им, но лицата им светят. А аз седя в топлото купе на автомобила и ми е тъжно. Щом шофьорът се върна, изведнъж реших да изляза на пазара. Обикалях насам-натам между сергиите и накрая купих три малки вишневи фиданки. Кгато ги слагах в багажника, шофьорът каза че една от тях няма да се хване, понеже корените й били много дълбоко отрязани и затова е по-добре да я хвърля. Но аз я оставих. Тя беше най-стройната. После ги посадох в градината на моята вила, а за вишничката с окастрените корени сложих повече чернозем в дупката с парченца торф, а също и няколко вида тор.

– Със своите опити да й помогнеш, ти изгори с торовете и последните две малки коренчета на вишничката...

– Да, но тя оживя! Щом почнаха да напъпват дърветата, и нейните клончета се събудиха. Появиха се малки листенца. След това заминах на ескпедиция.

– Но до този момент ти всеки ден, повече от два месеца, идваше редовно на вилата си и първата ти работа бе да отидеш при вишничката... Понякога галеше клончетата й. Радваше се на листенцата, поливаше я, наби колче в земята и я върза за него, за да не я пречупи вятърът. Кажи, Володя, как мислиш: дали растенията реагират на нашето отношение към тях? Усещат ли доброто или лошото отношение?

– Чувал съм или четох някъде, че стайните растения и цветята реагират – даже може да увяхнат, ако човекът, който се грижи за тях, замине някъде. Чувал съм за опити на учените, че са изследвали растенията с уреди. Когато се приближи човек с лоши намерения, стрелките се

отклоняват в една посока, а при човек с добри намерения – в друга.

– Значи го знаеш това, Владимире – растенията наистина реагират при проявата на човешки чувства. И както е замислено от Великия Творец, те правят всичко възможно да помогнат на човека. Едни му дават плодове, други се стремят да предизвикат у него положителни чувства с красивите си цветове, а трети балансират въздуха и дишането. Те имат още едно важно предназначение: растенията, с които конкретният човек влиза в непосредствен контакт, формират за него пространство от истинска любов – любовта, без която животът на земята би бил невъзможен. Затова именно повечето хора с места и вили се стремят да се връщат там, тъй като усещат, че тъкмо там за тях се е сформирало такова пространство. А тази сибирска вишничка, която ти посади и се грижеше за нея, също се е стараела с всички сили да направи това, което вършат всички подобни растения, изпълнявайки своето предназначение. Растенията могат да създадат силно любовно пространство за човека, ако са много на едно място и ако са най-разнообразни; ако човек общува с тях и ги докосва с любов. В един момент твоята вишничка започна да се стреми сама да стори това, което е по силите едновременно на няколко различни растения! Този ѝ стремеж бе предизвикан от необикновеното ти отношение към нея. Ти интуитивно чувстваше, че посред цялото това човешко обкръжение само тази малка фиданчица не иска нищо от тебе, не лицемери и желае само едно: да ти се отдаде. Ето какво те влечеше към нея! Ти стоеше и я гледаше с любов, а тя се стараеше със всички сили. Още преди появата на първия слънчев лъч, нейните листенца се стремяха да уловят отражението му в зората; а щом Слънцето залезеше, тя се мъчеше да улови светлината на една ярка звезда – и успяваше донякъде. Нейните коренчета, заобикаляйки изгарящата тор, успяха да вземат нужното от земята. И тръгна по жилите на малката вишна сокът на земята – все по-бързо и по-бързо! И един ден, когато ти пак дойде, изведнъж видя цветчета по нея. По-яките фиданки още спяха, а тъкмо тази беше цъфнала. Ти така се зарадва! И тогава... – спомни си, Володя, какво се случи в мига, когато видя цветовете ѝ?

– Аз наистина се зарадвах и някак си ми стана по-добре. Помилвах клонките ѝ...

– Ти нежно погали клончетата ѝ и каза: „Я виж, красавице моя, ти цъфна!“ Дърветата, Владимир, дават плодове, но освен това могат да формират и пространство от обич. Вишничката много искаше и ти да имаш такова пространство; но откъде да вземе тя толкова сили, че да се отблагодари на човека за полученото от него? Тя вече бе дала всичко,

което бе по силите ѝ, когато получи от теб това неочаквано нежно отношение. И изведнъж ѝ се прииска да направи за тебе нещо още по-голямо! Самичка!

Ти замина на дългата си експедиция. Щом се върна, тръгна през градината направо към вишничката. Вървейки, си хапваше от купените на пазара вишни. Като дойде до нея, видя че на твоето любимо дръвче също висят три червени вишнички! Ти стоеше пред него, ядеше купените вишни и плюеше костилките им. Сетне откъсна едно плодче от своята вишничка и го опита. То бе малко по-кисело от купените. Но другите две остави.

– Аз се наядох с другите вишни. А нейната вишничка наистина беше по-кисела...

– О, ако знаеше ти, Володя, какво огромно чудо, специално за тебе, бе събрано в това мъничко плодче! Колко много сила и обич! От земните недра и космичните простори тя бе събрала за теб всичко най-полезно и хубаво и го бе вложила в тия три вишнички. Тя даже едно свое клонче изсуши, за да могат да узреят тия плодчета... Едното ти опита, другите две не не пипна.

– Де да съм знаел... И все пак ми беше приятно, че тя е могла да роди плодове.

– Да, приятно ти беше. И тогава... Ти помниш ли какво направи тогава?

– Пак погалих клонките на вишничката.

– Не само я погали, но ти се наведе и целуна листенцата на клончето в твоите длани!

– Да, целунах ги. Понеже имах добро настроение.

– И тогава с вишничката се случи нещо невероятно. Тя пожела да направи нещо още по-голямо за теб, след като ти не взе и трите вишнички, приготвени за тебе с такава любов. Но какво? Затрептя тя от целувката на човека – и полетяха в светлите пространства на вселената мисли и чувства, присъщи само на човека, но възбудени в една вишничка: тя искаше да му се откликне по същия начин! Да подари на човека една любовна целувка, да го стопли със светлата си обич. Нарушила обикновените природни закони, любовта ѝ си мятеше из вселената и не можеше да намери израз. Осъзнаването на тази невъзможност обикновено води до смърт. Светлите сили връщаха и връщаха на вишничката родената от нея обич, с надеждата самата тя да я усмири, за да не загине. Но тя не можеше. Горещото ѝ желане си остана неизменно, необикновено чисто и трепетно. Светлите сили просто не знаеха какво да правят – Великият

Творец не бе променял установените закони на хармонията.

Но малката вишничка не умря. Не си отиде, защото нейните мисли, чувства и стремежи бяха необикновено чисти, а според законите на Всемира нищо не може да унищожи чистата любов. И витаеше тя над тебе, и се мяташе в усилията си да я прояви. Тя се опитваше да сътвори пространство от любов. Тогава аз дойдох на вашия речен кораб с намерение то някак си да помогна, да възплътя желанието на вишничката... Още не знаех кому е адресирано.

– Излиза, че твоето отношение към мене се дължи на една вишна?...

– Отношението ми към тебе, Володя, си е лично мое отношение. Въпрос е кой на кого помага: вишничката на мене – или аз на вишничката. Всичко във Вселената е взаимосвързано. Човек трябва да възприема света само чрез самия себе си. Но сега – позволи ми да осъществя желанието на вишничката. Може ли да те целуна от нейно име?

– Иска ли питане?... Щом като така трябва... Пък – като се върна, – ще изям всичките ѝ вишнички!

Анастасия затвори очи. Притисна ръце към гърдите си и тихо прошепна: „Вишничке, усети сега! Ей сега ще направя това, което искаше. Това е ТВОЯТА целувка, вишничке!“ – После тя сложи ръце на раменете ми и без да отваря очи се приближи, докосна с устни бузата ми – и замря.

Странна целувка, на пръв поглед просто докосване с устни. Но тя се отличаваше от всичко, което бях изпитвал досега. Тя предизвика непознати за мен, необикновено приятни чувства. Може би в случая движението на устните, езика или тялото няма никакво значение. Изглежда най-важно е онова, което е скрито дълбоко в човека и целувката е само повод то да се прояви.

Какво се крие в душата на тази отшелница от тайгата? Откъде се взеха у нея толкова знания, необикновени способности и чувства? Или може би всичко, което тя приказва е само плод на нейната фантазия? Откъде пък тогава идват тези необикновено блажени, удивителни и сгръващи всичко в мен усещания? Може би, със съвместни усилия, ще ни се удаде да разкрием тази тайна чрез един случай, на който станах неволен свидетел.

7. КОЙ Е ВИНОВЕН?

Един ден, когато Анастасия се опитваше да ми обясни нещо за начина на живот и за вярата, но не намираще подходящи думи, се случи следното:

Тя бързо се обърна към Звънтящия кедрър, сложи длани на ствола му – и в този миг с нея почна да става нещо съвсем необикновено. Вдигна глава нагоре, обръщайки се към кедрра или към някого високо високо в него и започна страстно и до самозабрава да повтаря някакви думи и звуци.

Опитваше се нещо да обясни, да докаже, умоляваше някого за нещо... От време на време в монолога ѝ се вплитаха настойчиво-изискващи нотки. И тогава изведнъж се чу усилено пукане – може би самият звън на кедрра! Лъчът му стана по-ярък и топъл. И тогава Анастасия направо му заповяда:

– Отговори ми, отговори! Поясни го! Дай ми го, дай! – при това тя тръсна глава и даже тропна с босия си крак. Бледото сияние в короната на Звънтящия кедрър се стрелна към лъча, а самият лъч, откъсвайки се от кедрра, изведнъж излетя нагоре. Незабавно се появи и друг лъч, точно над кедрра. Той бе като синкава мъгла или облак.

Насочените надолу връхчета на кедровите иглички почнаха да светят с едва забележими, тънки лъчи, подобни на тази мъгла. И тези хиляди лъчи се насочиха към Анастасия, но не стигаха до самата нея, а изчезваха, разтворени във въздуха. Когато тя пак настоятелно тропна с крак и даже плесна с длани по огромния ствол на Звънтящия кедрър, светящите иглички се раздвижиха и тънките им остри лъчи се сляха в един-единствен широк лъч от светлива пара. Но и той, макар и устремен към Анастасия, не стигаше съвсем до нея, а се стопяваше във въздуха, сякаш се изпарява. Тогава аз изведнъж ужасен си спомних, че може би точно от такъв лъч са си отишли нейните родители. Анастасия продължи упорито да пита нещо, да настоява като едно разглезено и капризно дете, което настойчиво иска нещо от баща си и майка си. И изведнъж лъчът се хвърли към нея и я освети цялата като мълния!

Около Анастасия се образува и почна да се разсейва някакво облаче. Лъчът, идващ от кедрра се разтопи, изгаснаха и последните тънки лъчи, излизащи от игличките. Изчезваше и облачето около Анастасия, но сякаш едновременно влизаше в нея и се разтваряше в

пространството.

А тя, сияеща и щастливо усмихната, се обърна, направи крачка към мен и спря, гледайки нещо зад мене. Аз се обърнах. На поляната бяха излезли дядото и пращадото на Анастасия. Стъпвайки бавно, като се опираше на бастуна си, подобен на гега, високият, побелял пращадото, който вървеше пред дядо й, дойде пред мене и се спря. Сякаш гледаше през мен. Аз даже не разбирах дали ме вижда или не. Пращадото леко се поклони и, без да каже нито дума, тръгна към Анастасия.

А дядо й е припрян, но много чистосърдечен. Целият му вид говори, че той е весел и добър човек. Като дойде до мен, той спря и ми разтърси ръката. Започна да говори, но аз не помня нищо от това, което каза тогава. Само помня, че изведнъж и двамата се обърнахме и загледахме развълнувано какво става под кедъра.

Пращадото спря пред Анастасия. Известно време те се гледаха. Тя стоеше пред него с опънати надолу ръце, също като ученичка или абитуриентка пред строгия си учител. Приличаше на провинило се дете и се виждаше как се вълнува.

В настъпилата напрегната тишина се разнесе дълбокият, кадифен и ясен глас на пращадото. Той и нея не поздрави, но бавно и отчетливо зададе строг въпрос:

– Кой смее, без да се съобразява с дарената ни светлина и ритъм, да се обръща директно към Него?

– Всеки човек може да се обръща направо към Него! Някога сам Той с радост е разговарял с хората. И сега иска това – бързо отговори Анастасия.

– Нима всички пътища не са предназначени от Него? Но колцина от земните жители са способни да ги познаят? Ти можеш ли да виждаш тези пътища?

– Аз видях предназначенията за хората. Видях как бъдещите събития зависят от това, доколко хората са се осъзнали днес.

– Нима Неговите синове и техните просветлени последователи, познали Духа Му, не направиха достатъчно усилия, за да разберат плътските хора?

– Те направиха всичко и продължават и днес, без да се щадят. Но сили са и винаги ще носят великата истина.

– Зрящият може ли да се усъмни в разумността, добротата и величието на Неговия Дух?

– Той няма равни! Той е единствен! Но Той иска и да общува. Иска да Го разбират и да Го обичат, както обича сам Той.

– Допустимо ли е човек да е дързък и да изисква, когато общува с Него?

– Той е подарил частица от Своя дух и разум на всеки, който живее на Земята. И ако тази малка частица в човека – Неговата частица – не е съгласна с установеното, значи Той, именно Той не приема всичко предначертано. Нали Той мисли вътре в нас? Може ли Неговото мислене да се нарече дързост?

– Позволено ли е на някой да ускорява хода на Неговите размисли?

– Само Позволяващият може да позволи...

– И за какво Го молиш ти?

– Как да се вдъхне разум на неразбиращите и чувство на безчувствените.

– Не е ли определена участта на невъзприемащите Истината?

– Съдбата на всички, които не възприемат Истината е определена. Но на кой пада отговорността за невъзприемането на истината: на онези, които не я възприемат – или на тези, които не са могли да им я изяснят?

– Какво?!... Значи ти... – развълнувано произнесе дядото и замълча.

Известно време той гледа мълчаливо Анастасия. После, подпирайки се на бастуна-гега, пращято бавно подгъна едното си коляно, взе ръката на Анастасия и с наведена, бяла глава я целуна, а после каза:

– Здравей, Анастасия!

Анастасия бързо падна на колене пред пращято си и заговори удивено и развълнувано:

– Ама ти, деденце, защо така, като с мъничка? Та аз съм вече съвсем голяма!

Тогава тя го прегърна през раменете, склони глава до гърдите му, покрити с бялата му брада и замря. Той знаеше: тя сега слуша как бие сърцето му. От малка обичаше да слуша тупането на сърцето.

Беловласият старец, както беше на колене, с едната си ръка се подпираше на бастуна-кривак, а с другата милваше златистите коси на Анастасия.

Тогава дядо ѝ се развълнува, засуети се и притича при коленичилиите си баща и внучка. Заситни около тях, разпери ръце, а после сам падна на колене и ги прегърна...

Пръв стана дядото и помогна на баща си да се изправи. Пращядото още веднъж погледна втренчено Анастасия, бавно се обърна и се отдалечи. А дядо ѝ заприказва бързо-бързо, непонятно кому:

– И все пак всички я гледят... И Той я глези. Я гледай къде си се покатерила! Вре си носа навсякъде... Няма ли кой да я възпита? Кой сега ще помага на виланджиите?

Праядото спря, бавно се обърна и отново каза ясно с дълбокия си, кадифен глас:

– Мила внучке, слушай само сърцето и душата си! А на твоите хора с парцелите земя самият аз ще продължа да помагам – и като се обърна пак, величественият, побелял старец бавно тръгна по поляната и се отдалечи.

– Нали ви казвам, всички я гледят... – пак занарежда дядо й.

Тогава той вдигна една пръчица, заситни към Анастасия и с думите: „Ей сега ще я вразумя аз!“ – започна да я налага шеговито.

– Ох, ох! – плесна с ръце Анастасия, правейки се на уплашена, а после се разсмя звънко и побягна от дядо си.

– Пък и да избяга иска! Да не би да я настигна...

Той необикновено бързо и леко се затича след нея. А тя бягаше със звънлив смях, въртейки се по поляната. Дядо й хем не изоставаше, хем не можеше да я настигне...

Изведнъж дядото изохка и клекна, като се хвана за крака. Анастасия бързо се върна обезпокоена. Притича до него и му протегна ръце, но изведнъж се спря и звънкият й, заразителен смях отново огласи поляната. Аз внимателно се вгледах в нозете на дядо й и разбрах защо Анастасия се смее: дядо й, клекнал на един крак, бе опънал другия напред и го държеше с ръце, запазвайки пълно равновесие. А в същото време разтриваше като ударен именно крака, на който беше клекнал. Беше надхитрил Анастасия, без да я излъже.

Както се изясни по-късно, Анастасия е била забелязала навреме неестествеността и комичността на неговата смешна поза. Докато тя се смееше, дядо й успя да я хване за ръката и като вдигна пръчицата си, почна леко да я налага с нея като дете. Анастасия, смеейки се, се опитваше да покаже, че я боли. Въпреки нейния непрестанен, сдържан смях дядо й я прегърна през раменете и каза:

– Добре де, добре. Не плачи! Стига ли ти? Пада ти се. Сега вече ще слушаш. Пък аз един стар орел съм почнал да тренирам... Макар и много стар, той е още силен и помни много неща. А тя си пъха носа навсякъде, лудетината...

Анастасия изведнъж престана да се смее, внимателно погледна дядо си и възкликна.

– Деденце! Миличък мой деденце! Орел!... Значи... ти вече знаеш

за детенцето?

– Ами да, звездичке...

Анастасия не позволи на дядо си да довърши. Тя го прегърна през кръста, вдигна го от земята и го завъртя. Като го остави отново долу, той залитна и каза, опитвайки се да бъде строг:

– Ти така ли се отнасяш с по-възрастните!? Знам си аз – слабо възпитание...

Тогава, размахвайки пръчицата, той бързо тръгна да догони баща си. Като стигна до дърветата в дъното на поляната, Анастасия викна след него:

– Благодаря ти, деденце, за орела, благодаря!

Дядото се обърна и я погледна:

– Само че ти, внучке мила, бъди, моля те... – тонът му бе станал твърде ласкав и затова той, като се прекъсна, малко по-строго добави: – И да внимаваш! – и се скри зад дърветата.

8. ОТГОВОРЪТ

Когато останахме сами, аз попитах Анастасия:

– Ти защо се зарадва така на някакъв си орел?

– Орелът, да, орелът ще бъде много нужен на мъничкия – отговори тя. – За нашето дете, Володя!

– За да си играе ли?

– Да. Играта има най-голямо значение за по-нататъшните познания и усещания.

– Ясно – казах аз, макар че не можех да си представя как едно бебе може да си играе с птица, особено с орел.

– А при кедъра какво правеше? Молеше ли се или разговаряше с някого? Какво стана между теб и кедъра? Защо прадядо ти после така строго те мъмри?

– Кажй, Владимире, съществува ли нещо разумн; въобще има ли Разум в невидимия свят, в Космоса, във Вселената? Как мислиш?

– Мисля, че съществува. Щом даже учените говорят за това, контактьорите, Библията...

– А можеш ли да назовеш това Нещо с някаква дума, която ти е най-понятна и близка? Питам те, за да намерим с теб общо определение. Да речем Разум, Интелект, Същество, Сила на Светлината, Вакуум, Абсолют, Ритъм, Дух, Бог...

– Хайде „Бог“...

– Добре.

– Кажй сега: дали Бог се стреми да разговаря с човека, ти как мислиш? Не непременно с глас от небесата, а чрез хората, чрез Библията например да ни подсказже как да бъдем по-щастливи.

– Е, не е задължително Библията да е от Бога...

– А от кой е тогава?

– Ами... от хората... Искали са да измислят някаква религия, седнали и я написали колективно.

– Значи – колко просто: седнали някакви хора, написали книга, измислили сюжети, закони... А тази книга е жива вече хиляди години и е най-разпространената и четена книга в света! През изминалите векове са написали грамадно множество други книги, но колко могат да се сравнят с Библията? Какво означава това, според теб?

– Не знам. Древните книги наистина съществуват от много отдавна,

но хората днес четат съвременна литература: романи, кримки разни...
Защо?

– Защото като ги четеш, почти няма нужда да мислиш, а Библията изисква човек да мисли дълбоко и на много въпроси да си отговаря сам. Именно тогава тя става по-понятна, почва да ти се разкрива. Ако видим в нея само догмата, тогава е достатъчно да прочетем няколко заповеди и да ги запомним. Но каято и да е догма, привнесена отвън и неосъзната дълбоко вътре в сърцето, блокира възможностите на човека-творец.

– А на какви въпроси трябва да си отговаряме като четем Библията?

– Като начало, опитай се да си отговориш защо фараонът не е пуснал израилския народ от Египет?

– Че какво има за мислене – евреите са били роби в Египет. Кой иска да освободи робите си? Те са му работели, печалба са му носели.

– В Библията се казва, че евреите неведнъж са нанасяли големи вреди на цялата египетска земя. Даже са унищожавали първородните рожби на хората и животните. По-късно такива магьосници са ги горили по кладите – а фараонът просто не ги е пускал. Отговори и на един такъв въпрос: откъде са взели тези роби – израилтяните – пъртушини и добитък, за да пътуват цели 40 години? Откъде са взели оръжие, за да превземат и разрушават градовете по пътя си?

– Как откъде? Нали Бог им е давал всичко?

– Мислиш, че само Бог?

– Ами кой?

– Човекът, Владимире, има пълна свобода. Той има възможност сам да се ползва от всичко светло, което Бог му е дал още при самото сътворение, но има право да се ползва и от други неща. Човекът е единство от противоположности. Ето, виждаш: слънчицето свети – то е творение на Бога. То е едно за всички: и за теб, и за мен, и за змийчето, тревичката, цветенцето. Но пчелата взема от цветето мед, а паякът – отрова. Всеки си има своето предназначение. По друг начин няма да живеят нито една пчела и нито един паяк. Само човекът, единствен човекът е способен да се радва на първия слънчев лъч, а друг в същото време да се ядосва. Само човекът може да бъде и пчела, и паяк.

– Значи не само Бог е влияел на евреите. Тогава как да се разбере кое точно Бог прави и кое Му се приписва?

– Когато чрез човека се извършва нещо значимо, винаги участват две противоположности. Правото на избор принадлежи на самия човек. От неговата чистота и съзнателност зависи от кое ще вземе повече.

– Добре, да допуснем. А ти с Него, когато беше под къдъра, се

опитваше да разговаряш, така ли?

– Да, исках да ми отговори.

– И на праядо ти това не му хареса?

– Праядо изглежда е сметнал, че аз съм говорила непочтително, изисквала съм.

– Та ти наистина настояваше, аз лично видях. И с крак тропаше даже, като Го молеше... Какво толкова искаше от Него?

– Исках отговор.

– Какъв отговор?

– Разбираш ли, Володя, естеството на Бога не е плътско. Той не може да вика на всички гръмогласно от небето как да живеят. Но Той иска на всички да ни е добре и затова праща своите Синове – хора, в чийто разум и душа Той може да проникне в една или друга степен. Синовете Му после отиват и говорят с други хора – на разни езици говорят. Понякога с думи, понякога чрез музика или картини, понякога чрез действия. Веднъж ги слушат, друг път ги гонят и убиват. Като Исус Христос например. Тогава Бог отново им праща Свои Синове, но винаги само една част от хората се вслушват, а други въобще не се интересуват – нарушават законите на щастливото битие.

– Ясно, и затова Бог ще накаже човечеството с общопланетна катастрофа и страшен съд...

– Бог не наказва никого и няма нужда от катастрофи. Бог е Любов! Той си има един първоначален план и си е създал добре света. Но когато човечеството дойде до определена критична точка на своята съпротива срещу Истината, когато тъмното начало в хората стигне до червената линия, за да не стане пълно самоунищожение идва планетарна катастрофа. Тя взема много човешки жертви, но унищожавя пагубните, изкуствено създадени системи за добиване на житейски блага. Катастрофата е нещо като урок за оцелелите. Известно време човечеството живее като в ад, но той си е негово дело – оцелелите попадат в своя ад. После децата им живеят известно време като първобитни хора, идват до някаква точка, подобна на рая; и после – пак отклонение и пак всичко отначало... И минават милиарди години по земното летоброе...

– Щом като така неизбежно се повтарят тия неща в продължение на милиарди години, ти на какво се надяваш?

– Исках да разбера как могат да бъдат вразумени хората другояче, а не чрез катастрофи. Разбираш ли, аз се сетих, че катастрофите стават не само по вина на хората, които не възприемат истината, но и по причина на недостатъчно ефективните начини на нейното предаване. Така че аз

Го молих сега да ми каже поне един по-ефективен начин. Да го разкрие на мен или на някой друг – не е важно кому. Важното е да има такъв начин.

– И какво ти каза Той? Как звучи гласът Му?

– Никой не може да каже какъв е Неговият глас. Отговорът Му идва от само себе си – било като откритие, било като внезапна, собствена мисъл. Т а нали Той може да говори само чрез Своята частичка, която живее във всеки от нас? А тази частичка вече предава информацията на всичко останало в човека чрез ритъма на вибрациите. Ето защо възниква впечатлението, че човек извършва всичко сам. Човек наистина може да направи много нища сам, нали е подобен на Бога? Във всеки човек има малка искрица от Бога, вдъхната му още при неговото раждане. Бог е раздал половината от Себе си на човечеството, но тъмните сили по най-различни начини се стремят да блокират действието на искрата ни Божия, да отвлекат човека от общуването с нея и – чрез нея – с Бога. На тях им е по-лесно да се преборят с една малка частичка когато е сама, при това още без връзка с Основната Сила. Ако тези частици се обединят помежду си в своите светли пориви, тъмните сили биха ги победили или блокирали много по-трудно. Но ако даже само една частица, живееща поне в едно има пълен контакт с Бога, то тъмните сили никога не ще могат да победят такъв човек и неговия дух и разум.

– Значи, ти викаше към Него да ти отговори какво да кажеш на хората, за да не стане поредна катастрофа на Земята; и как точно да им го кажеш?

– Да, нещо такова.

– И какъв отговор получи? Какво трябва да им кажеш?

– Да им кажа... Само с думи, по обикновения начин, това е вече недостатъчно. На хората толкова много им е говорено и въпреки това човечеството, общо взето, продължава да върви към пропастта. Ти самият не си ли чувал постоянно да се казва, че пушенето и алкохолът са вредни? Това се говори ясно на съвършено понятен за теб език от кой ли не вече, включително и от лекарите, но ти не преставаш, нали така? Продължаваш, независимо от влошаването на състоянието ти; дори болките не те възспират от тези пагубни навици, както става с повечето хора. Сам Бог ти казва: „Не бива така!“ – чрез болката ти говори. Та това не е само твоя болка, тя е и Негова, но ти взимаш обезболителни лекарства и си караш както знаеш. Не искаш да се замислиш защо са тези болки...

Така и всички други истини са отдавна известни на човечеството, но то не желае да ги изпълнява. Хората извършват ежедневно истински

предателства спрямо тях в името на илюзорното удоволствие. Следователно, трябва да се открие още някакъв начин за пряко преживяване на друг вид удоволствия, не само да се умува за такива. Който ги изпита, ще може да направи сравнение и всичко сам ще разбере – ще разблокира най-сетне частичката си, дадена му от Бога. Ето защо е излишно повече да се плашат хората с разни катастрофи и да се обвиняват неприемащите истината. Нужно е нещо ново: тези, които свалят тази истина, трябва да осъзнаят необходимостта от нейното по-съвършено тълкуване. И тук прадыдо ми се съгласи с мене.

– Да, но той не каза такова нещо...

– Ти въобще не чу голяма част от това, което говореше прадыдо.

След като се разбирате без думи, защо тогава си говорихте и на глас – нали ви чух?

– Нима не би било оскърбително за теб да говорят в твое присъствие на чужд, неразбираем език, а да знаят твоя?

А аз в това време си мислех: да вярвам ли или да не вярвам във всичко, което Анастасия приказва? Тя самата, явно, твърдо си вярва. И не само вярва, но и действа. Трябва някак си да поохладя нейния ентузиазъм – инак ще изгори. И в стремежа си да й помогна, аз й казах:

– Знаеш ли, Настася, какво си мисля? Може би не си струва да се косиш чак толкова – да искаш отговор тъй възбудено, както при кедъра... Твоите дявовци не случайно се разтревожиха – това явно е опасно. Щом като Бог досега не е отговорил на нито един от синовете Си как може да се обяснят тия неща на хората по най-ефективен начин, значи просто няма такъв отговор... Изглежда наистина планетарната катастрофа си остава най-ясният начин за обяснение... Не Го карай един ден Той ти се обиди и дори да те накаже, задето си пъхаш носа навсякъде... както вика дядо ти...

– Той е добър! Той не наказва.

– Да, но си мълчи... Сигурно даже и не иска да те слуша, а ти толкоз енергия хабиш...

– Той чува и отговаря.

– Какво отговаря? Сега знаеш ли нещо повече?

– Той ми подсказа къде е отговорът, къде може да се търси.

– Подсказал ти е... На тебе?! – И къде е този отговор?

– В съединяването на противоположностите.

– И кога може да стане това?

– Ами ето кога, например: когато два антипода на човешкото мислене се слепят в ново динамично единство, както в коментариите на

Аватамаск... В резултат на това се е появила философията на Хуаян и Къгом, която възплъщава много по-съвършено елементите на един всемирнен светоглед и шперца към всички модели и теории, по подобие на вашата модерна физика...

– Моля?!?...

– О, прости ми, ако обичаш... И аз пък сега! Съвсем се отнесох.

– Защо ми се извиняваш?

– Извини ме, че изказах думи, каквито ти не ползваш в своя речник.

– Ами да, не ползвам. Не ги разбирам.

– Ще гледам повече да не правя така. Не ми се сърди, моля те!

– Защо да ти се сърдя? Просто ми обясни с нормални човешки думи къде и как мислиш да търсиш този отговор.

– Самичка по принцип не мога да го открия. Той може да се роди само чрез съвместните усилия на много частици, намиращи се в най-различни хора по земята с противоположни разбираня. Единствено при общи усилия той ще се появи първо в невидимото измерение, където живеят мислите. То може да се нарече още Измерение на Светлите Сили. Намира се между материалния свят, в който живее човекът, и Бога. Един ден аз ще го видя – и мнозина други ще го видят. Тогава всеобщото осъзнаване ще може да се постигне по-лесно. И да се пренесе човечеството през времевия отрязък на тъмните сили! Тогава катастрофите ще станат излишни.

– И, по-конкретно, какво трябва да направят хората сега, за да се появи този отговор?

– Добре би било, ако много хора можеха да се събудят в един и същ час. Например – в шест часа сутринта. Да си помислят за нещо хубаво – няма значение за какво точно. Важното е мислите им да са светли. Може да си мислиш за децата, за хората, които обичаш и за това, какво би трябвало да се направи, за да бъде на всички добре. Поне 15 минути да се мисли по този начин. Колкото повече хора вземат участие, толкова по-скоро ще дойде и отговорът. Поясното време на земята е различно, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора ще почнат да се сливат в един ярък и наситен образ на осъзнатостта. Когато много хора едновременно мислят за нещо светло, това усилва тази способност у всеки отделен човек многократно.

– Ама и ти, Анастасия, колко си наивна!... Та кой ще вземе да се събужда в шест часа сутринта, за да си мислел 15 минути? Хората стават толкова рано, само когато трябва да ходят на работа или бързат за самолета, за командировка.

Всеки ще си каже: „Нека другите да мислят, пък аз ще си поспя...“
Едва ли ще си намериш помощници.

– А ти, Володя, ти лично не можеш ли да ми помогнеш?

– Аз ли?... Аз не ставам толкова рано без особена нужда... Пък и да се събудя някак си, за какво хубаво да мисля?

– Ами, например, за малкото ни синче, което ще се роди. За с в о я син! За това, колко хубаво ще му бъде, когато го милват слънчевите лъчи; за чистите и прекрасни цветя наоколо, за пухкавата катеричка, която ще си играе с него на полянката... Помисли си колко хубаво би било всички други деца винаги да ги гали слънчицето, нищо никога да не ги огорчи. Помисли си и на кой днес ще кажеш нещо приятно, ще му се усмихнеш; пожелай този прекрасен свят да продължи да съществува вечна – и какво ти, точно ти, трябва да направиш за тази цел...

– За сина си ще мисля. За всичко останало... може да се опитам. Но какъв смисъл: ти тука, в гората ще си мислиш, а аз – в градската си квартира... Само двамата. А ти казваш, че много хора трябва. Докато ги няма, защо да се мъчим на вятъра?

– И сам воинът е воин, Володя. Двама заедно са повече от двама поотделно. Освен това, като напишеш книжката, ще дойдат още хора. Аз ще усетя всеки нов човек и ще му се радвам; ще се научим да общуваме вътрешно, да се разбираме и да си помагаме чрез измерението на Светлите Сили.

– Първо на първо, човек трябва да повярва във всичко, което говориш. Аз например не мога да повярвам докрай в това светло измерение, дето живеели мислите. То е недоказуемо, понеже не може да се пипне.

– Та нали вашите учени вече дойдоха до извода, че мисълта е материална?

– Може да са дошли, но това е: докато не пипне човек нещо, не може да му се побере в главата...

– Добре. А като напишеш книжката, нея нали можеш да я пипнеш, да я държиш в ръце? Като материализирана мисъл.

– Ти пак за твоята книжка... Не разбра ли, че и в нея не вярвам особено. Още по-малко, че с някакви си само на тебе понятни буквосъчетания ще можеш да предизвикаш у читателите чувства, при това светли, помагачи нещо си там да се осъзнае...

– Казах ти как ще го направя.

– Да, обясняваше ми. И все пак е невероятно. Пък и да се опитам да пиша, няма да почна изведнъж да разказвам за всичко. Ще ме направят на маймуна. И въобще, Анастасия, знаеш ли какво сега искам да ти

кажа съвсем честно?

– Кажи съвсем честно...

– Само няма да се обиждаш, обещаваш?

– Обещавам.

– Всичко, което ти ми наговори досега, аз трябва да го проверя: какво мислят учените, разните религии, съвременните учения по тези въпроси. Днеска в цяла Русия бърка от курсове, проповеди...

– Ами провери. Разбира се, че ще провериш.

– Освен това аз чувствам, че ти си един много добър човек. Философията ти е интересна, необикновена. Но ако се сравнят твоите действия с другите хора – с ония, които се тревожат за душата, за екологията и пр., – излиза че ти си най-изостанала от всички.

– И защо така излиза?

– Сама сметни. Всички посветени, както ги наричаш... Сам Буда цели седем години е бил в гората, уединил се е и цяло учение е създал и сега има много последователи по света. Исус Христос само за 40 дни отишъл в пустинята – и сега всички се възхищават на неговото учение.

– Исус Христос няколко пъти се е уединявал... И много е мислил през всичкото останало време.

– Нека да бъде и повече от 40 дни, даже година. Старците, които днес ги считат за светии, първо са били обикновени хора; после са станали отшелници в гората за известно време – и на тези места манастири са се появили, последователи имат, прав ли съм?

– Да.

– А ти 26 години вече си в гората. Да имаш поне един последовател? И учение не си измислила досега – никакво. Някаква си книжка ме молиш да напиша... Хвашаш се за нея като за сламка. Някакви свои съчетания от знаци мечтаеш да прокараш в нея... Щом като ти си безсилна, какво можеш да очакваш от другите? Другите, по-способните, може би и без тебе ще измислят нещо. Я дай по-просто! Дай да живеем реално. Ще ти помогна да се адаптираш в нашия живот. Няли не се обиждаш?

– Не се обиждам.

– Тогава ще ти кажа най-после цялата истина докрай, за да можеш да се видиш.

– Говори.

– Че имаш необикновени способности – имаш. Това е факт. Информация можеш да получаваш всякаква като две и две. Я ми кажи сега: кога се появи при тебе твоя тънък лъч?

– Като всички хора, аз съм се родила с него. Но че съществува такъв лъч и как да го използвам – на това ме научи прадядо ми, когато станах на шест години.

– Тъй. Значи от шестгодишна ти вече си можела да виждаш нашия живот? Да анализираш, да помагаш. Дори да лекуваш от разстояние.

– Да, можех.

– Каж ми тогава: с какво си се занимавала ти през целите следващи 20 години?

– Разказвах ти за това и ти показах някои неща. Занимавах се с хората от местата и вилите. Стараех се да им помагам.

– Цели 20 години, всеки ден?!

– Да. Понякога и нощем, когато не бях много изморена.

– Значи ти, като някоя зациклила фанатичка, през цялото това време упорито си се занимавала само с вилладжиите! И кой те караше да правиш това?

– Никой не ме е карал. Сама реших. След като прадядо ми предложи, аз сама разбрах, че това е нещо добро и много важно.

– Аз пък си мисля, че твоят прадядо ти е предложил да се занимаваш с тия хора от съжаление. Нали си расла без родители... Затова ти е дал най-лесното и просто занимание. А днеска изведнъж съобразява, че си вече пораснала, много неща разбираш и затова ти разрешава да се позанимаеш и с други неща, да зарежеш вече собствениците...

– Не, въпросът с тия хора е много по-сложен. И аз ще продължа да им помагам, както и да ги наричате – „виладжии“, „хората от местата и вилте“ и пр. Аз много ги обичам и никога няма да ги изоставя!

– Ето ти на тебе „фанатизъм“! Май наистина нещо не ти достига, за да бъдеш нормален човек... Трябва да разбереш най-после: притежателите на парченца земя не са най-важното нещо в живота. Те не влияят ни най-малко на обществените процеси. Къщички, градинчици – всичко това е само едно малко, помощно домакинство. Там хората си почиват след основната работа или след пенсия. Нищо повече, разбираш ли – н и щ о п о в е ч е! И щом като ти, с такива колосални познания и феноменални способности си се вторачила да се занимаваш само с тия хора, значи... имаш някакво психическо отклонение. Мисля да те заведа на психиатър. Ако излекуваме това отклонение, тогава сигурно ще можеш да бъдеш истински полезна на обществото.

– Аз много искам да бъда полезна на хората.

– Тогава дай да заминем – и аз ще те заведа при лекар-психотерапевт в добре платена клиника. Ти сама казваш, че е надвиснала

планетарна катастрофа. Тогава помогни на екологическите общества, на науката!

– Като съм тук, от мен ползата е по-голяма.

– Е, добре. Щом искаш, после ще се върнеш и ще почнеш да се занимаваш с нещо по-сериозно.

– Какво по-сериозно?

– Сама ще решиш. Например... с предотвратяването на екологичната катастрофа и дори... планетарната. Я кажи, според тебе кога се очаква това?

– Локални огнища се появяват вече в разни точки на Земята. Човечеството отдавна е подготвило всичко, и то в излишък, за своето пълно унищожение.

– А кога ще е глобалната, фаталната?

– Това може да стане, примерно, през 2002 г. Но може и да се предотврати или отложи, както стана през 1992 г.

– Искаш да кажеш, че е можело да стане през 1992 година?

– Да, но те я отложиха.

– Кои „те“?... Кой я предотврати, „отложи“?...

– Планетарната катастрофа през 1992 г. не стана, благодарение на хората от местата и вилите.

– Какво?!!

– По целия свят много и най-различни хора се противопоставят на унищожението на планетата ни. Но катастрофата през 1992 г. не стана предимно заради руските дачници.

– И ти... Значи ти!... Още шестгодишна си разбирала тяхното грамадно значение?... Предвидила си всичко това?... Действала си неуморно, помагала си им?

Аз знаех значимостта на хората от местата и вилите, Владимире.

9. ДЕНЯТ НА ХОРАТА ОТ МЕСТАТА И ВИЛИТЕ И ПРАЗНИКЪТ НА ЦЯЛАТА ЗЕМЯ

– Но защо благодарение на хората от местата и вилите и именно в Русия, защо? Каква връзка виждаш тук?

– Разбираш ли, Владимире, Земята, макар и голяма, все пак е много чувствителна. Нали и ти си голям в сравнение с комарчето, но като кацне на тебе, ти го усещаш. Така и Земята всичко усеща – и когато в бетон и асфалт я обличат, когато исчат, горят горите ѝ, когато човъркат недрата ѝ или изсипват отровен прах, наречен от хората „торове“. Нея я боли! Но тя продължава да обича хората, както майка децата си. И се мъчи Земята да попие в недрата си човешката злоба; и само тогава, когато няма сили да я удържи, тази злоба избухва чрез вулканите и земетресенията. А трябва да ѝ се помага на Земята! Сомо милувката и внимателната обхода ѝ дават сили. Земята е голяма, но е свръхчувствителна. Тя наистина усеща, когато я докосва ласкаво дори и една човешка ръка. О, как чувства тя и как чака това докосване! В Русия известно време считаха земята за обща и за ничия конкретно. Хората не я възприемаха като своя. След това станаха промените. Започнаха да дават на хората малки участъци земя около вилите. И това, че тези места са малки, съвсем не е случайно – там не е възможна употребата на големи машини. Но затъжилите се за земя руснаци радостно ги взимаха. И бедни, и богати взимаха, защото нищо не може да разкъса човешката връзка със земята. И като получиха своите малки парчета земя, хората изведнъж, по интуиция, почувстваха, че ... И милиони човешки ръце с любов се докоснаха до земята! Именно с голи ръце, а не с разни машини хората почнаха да общуват ласкаво със земята по своите малки участъци. И тя почувства това! Усети докосването на всяка отделна човешка ръка. И намери сили в себе си Земята, за да издържи още малко.

– И какво излиза тогава? На всеки човек с вила и участък земя трябва паметник да вдигаме като спасител на планетата, така ли?

– Да, Владимире, те са спасители.

– Да, ама не можеш да направиш толкова паметници. По-добре е за тях да се обяви всеобщ празник, примерно една неделя, или събота и неделя – „Ден на хората от местата и вилите“ или „Ден на Земята“ да се нарече в календара...

– Ах! Празник! – плесна с ръце Анастасия. – Как добре го измисли.

Празник! Непременно е нужен весел и радостен празник.

– Тогава пошари със своя лъч по правителството, по депутатите от Държавната Дума – нека издадат такъв закон.

– Не мога. Те са непробиваеми, защото живеят в ежедневната суета. Толкова много решения им се налага да вземат, че нямат никакво време за мислене... Пък и няма особен смисъл да се надяваме на тяхната съвест. Няма да им е лесно да осъзнаят, да видят истинската реалност. Никой няма да им позволи да вземат по-верни решения от тези, които сега се вземат.

– Кой пък може да забрани на президента, на правителството?

– Вие – масите, мнозинството! Непопулярните мерки наричат „правилни решения“...

– Да, така е. Сега има демокрация. Най-важните решения се вземат от мнозинството. То винаги е право.

– Най-висока осъзнатост винаги са постигали в началото само единици, Владимире, а повечето хора трябва време.

– Щом е така, защо е нужна демокрация, референдуми?

– Те са нужни като амортизатори, за да няма резки сътрения. Когато амортизаторите не са добри, става революция. Периодът на революцията е винаги тежък за мнозинството.

– Но празникът на хората от местата и вилите не е революция. Може ли да има нещо лошо в него тогава?

– Подобен празник би бил хубаво нещо. Той е нужен на хората, много е необходим! Трябва да се учреди колкото може по-скоро. Ще мисля как може да стане по-бързо.

– Аз ще ти помогна. Аз знам по-добре какви лостове могат да се задействат най-ефективно в нашия живот. Аз във вестниците... Или не, в твоята книга ще напиша за хората от местата и вилите и ще помоля всеки да изпрати телеграма до правителството и Държавната Дума: „Молим да се учреди празник на хората от местата и вилите и празник на Земята.“ Само че на коя дата?

– На 23 юли.

– Защо 23?

– Подходящ ден. При това той е и твоят рожден ден. Нали тази прекрасна идея е всъщност твоя?

– Добре. Значи нека хората да пишат в телеграмите си: „23 юли узаконете като празник на хората от местата и празник на цялата Земя“. Щом в правителството и парламента почнат да ги четат и да се замислят защо хората им изпращат такива телеграми, ти веднага им метни своя

лъч...

– Ще го метна! С всички сили ще го метна! И ще има празник – светъл и прекрасен. Всички хора ще се радват – и цялата Земя ще се зарадва.

– Защо пък всички трябва да се радват? Това е само празник за дачниците...

– Трябва така да се направи, че всички да се радват, на всички да им е хубаво. Този празник ще започне от Русия, ще стане най-прекрасният празник на цялата Земя – празник на душата!

– А как ще го празнуват за пръв път в Русия? Та нали никой не знае как се празнува този празник.

– Сърцето на всеки ще му подсказва какво трябва да прави на този ден, а в общи линии аз ще го моделирам сега, виж... – и Анастасия заприказва, ясно произнасяйки всяка буква. Тя говореше бързо и вдъхновено. Ритъмът на речта ѝ, строежът на фразите, произношението – всичко това бе съвсем необикновено в този момент.

– Нека в този ден Русия се събуди на разсъмване. Всички хора, сами, семейно или с приятели ще отидат при земята и ще застанат на нея с боси крака. Ония, които имат свои малки земни участъци, където собственооръчно отглеждат плодове, нека посрещнат първия слънчев лъч сред своите растения. Да пипнат с ръце всеки вид, който са засадили; а когато слънчицето изгрее, нека от всеки плод да откъснат по един и да го изядат. И нищо повече да не ядат до обед. Дотогава да са събрали плодовете и зеленчуците. Нека всеки помисли за живота си, за радостта, за своето предназначение; всеки да си спомни в този момент с любов за своите приятели и близки, да помисли защо растат неговите растения там, с каква цел – и на всяко едно да се опита да определи предназначението. И всеки човек на този празник, до пладне, трябва да се уедини поне за един час – няма значение къде и как, но непременно да остане някъде сам. Поне за един час да се опита да погледне в себе си. А на обед – да се събере цялото семейство. А също и хората, които живеят заедно, и гостите, дошли отдалече. Да приготвят обяда от плодовете, които е родила земята до обедния час. Нека всеки сложи на масата това, което му дойде от сърце и душа и всички да се погледнат един друг нежно в очите. Нека най-възрастният и най-младият благословят трапезата и нека почне спокоен разговор за доброто, за всеки, който е на масата...

Картините, които описваше Анастасия изникваха една след друга необикновено ярко. Сам аз се видях как стоя на масата – а наоколо пълно с хора, – увлечен от празника, повярвал в него или, още по-точно,

сякаш празникът наистина вече беше почнал. Тогава казах:

– Трябва да се вдигне първи тост преди да почне още обяда. Всички да вдигнат чаши! Да пием за Земята, за Любовта... – усещах как вече държа чаша в ръката си. Но тя изведнъж ме прекъсна.

– Володя, нека на тази трапеза да няма от хмелната отрова... – и от ръцете ми изведнъж изчезна чашата...

– Анастасия, млъкни! Не разваляй празника!

– Е, какво, щом искаш, нека на масата да има плодово вино, но да се пие на малки глътки, нали?...

– Е, добре, нека да е вино – да не се променят веднага традициите. А след обеда какво ще правим?

– Нека всички хора се върнат в града. Вече са събрали плодовете от своите места, носят ги в кошнички и черпят всички, които нямат... Всички се радват! Виждаш ли: и ония, които взимат се радват, и тези, които дават се радват. О, колко много положителни емоции! Виж: едно момиченце носи домати и няма кому да даде, вече всички си имат. То е разстроено... И изведнъж намира на кого да даде: виждаш ли как черпи с домати една жена? И момиченцето си радва, и жената сияе от умиление. О, колко много радостни чувства през този ден! Те ще победят много болести – и смъртоносните и дългогодишните болести ще си отидат. Нека всички – и неизлечимо болните, и по-леко болните излялат в този ден да посрещнат потока от хора, които се връщат от местата и вилите си. Лъчите на Любовта, на Доброто, както и донесените плодове ще излекуват, ще победят всички болести! Гледай, гледай! Не виждаш ли какво става на гарата? Реки от хора с цветни кошници... Виж как светят очите им от безметежно щастие и доброта!

Анастасия сякаш цялата сияеше и все повече и повече се вдъхновяваше от идеята за празника. Очите ѝ не просто искряха, а направо започнаха да изпускат синкава, лазурна светлина. Хиляди нюанси на радостта минаваха през лицето ѝ, сякаш в мозъка ѝ, като бурен поток, прииждаха картините на Великия празник.

Изведнъж Анастасия млъкна, а след това, като подви единия си крак и протегна дясната си ръка нагоре, с другия отскочи така пъргаво, че полетя като стрела – стигна почти до първите клончета на кедъра! Като стъпи отново на земята, тя замахна широко с ръка, плесна с ръце – и ненадейно по цялата поляна се разля синкаво сияние. От този миг нататък всяка нейна дума, всеки звук сякаш почнаха да ги повтарят буквално всяка, и най-мъничката тревичка и бубулечица и всеки кедър в гората, дори и най-величественият! Сякаш някаква невидима, грамадна

сила усилваше фразите на Анастасия. Тя не говореше високо, но аз усещях, че в момента ги чува всяка жилчица на необятната Вселена. Даже и аз добавях свои фрази, защото никой на мое място не би могъл да се удържи.

Ето какво говореше тя:

– Този ден в Русия ще пристигат гости. Всички ония, които Земята е родила като атланти. Ще се върнат като блудни синове. Нека в цяла Русия на този ден хората се събудят на разсъмване! И нека през целия този ден от струните на вселенската арфа да се лее щастлива мелодия. Всички бардове по улиците и дворовете нека свирят на китари. Нека даже и най-възрастният в този ден се подмлади и стане каквото е бил преди много, много години...

– И аз ли ще се подмлада, Анастасия?

– Да, и ние с теб, Владимире, ще станем млади като всички други! И предишните старци ще напишат на децата писмо. А децата – на своите родители... Дори и най-мъничките дечица, които правят своята първа крачка в живота ще влязат в един радостен и щастлив свят. В този велик ден няма да има нещо, което да огорчи децата! И нека да няма разлика между малки и големи.

И тогава всички Богове ще слязат на Земята. Нека всички Богове в този ден се възплътят в най-прости и прекрасни образи. Тогава Сам Бог, Единният, Вселенският Бог ще се почувства щастлив! Нека през този ден и ти бъдеш много щастлив – от Любовта на просиялата Земя!

Анастасия се увлече до забрава от картините на този празник. Тя се въртеше по поляната, сякаш танцуваше, обхвата от растящо въодушевление.

– Я спри, спри! – изведнъж викнах аз на Анастасия, разбирайки, че тя възприема всичко насериозно. Тя не просто изказва някакви думи – аз разбрах, че тя отново започна да моделира: с всяка своя дума, с всяка своя странна фраза! Тя моделираше картините на празника! И с присъщата си упоритост ще продължи да ги моделира и да мечтае за тях, докато мечтите ѝ не се превърнат в реалност. Като фанатичка ще продължи да мечтае. За своите вилдзии ще го направи, както го е правила двадесет години до този момент. И викнах аз, за да я спра: – Ти какво, полудя ли? Та аз се пошегувах с този празник. Пошегувах се, не разбира ли?

Анастасия спря като закована. Като я погледнах в лицето, душата ми изведнъж се сгърчи от болка, виждайки как то се измени. Тя се обърка като дете. Очите ѝ ме гледаха с болка и съжаление. Едва ли не

шепнейки, тя най-сетне каза:

– А аз всичко го приех за истина, Володя... И вече всичко моделирах. И във веригата на събитията вече се вплете звеното на човешките телеграми. Без тях ще се наруши редът на събитията. Аз приех идеята ти, повярвах в нея – и я осъществих. Помислих си, че ти говориш съвсем сериозно за празника и телеграмите, за да мога, както каза, да пусна в действие своя лъч...

– Добре добре, ще опитам. Само се успокой. Може пък тези телеграми никой да не иска да ги изпраща...

– Ще се намерят хора – хора, които ще разберат. Ще го разберат и в правителството, и в парламента ви също... И ще има празник! Ще има! Виж: ...

И картините на празника отново препуснаха.

Ето, аз ви разказах за този случай, пък вие постъпете както сърцето и душата ви диктуват.

10. ЗВЪНТЯЩИЯТ МЕЧ НА БАРДА

– Кажи, Анастасия, защо построяваше фразите си някак странно, когато говореше за празника? И думите така ги произнасяше, че всяка буквичка звучеше съвършено ясно и отчетливо...

– Исках да възпроизведа картината на празника в детайли, в подробни образи.

– И все пак защо произнасяше думите така? Какво значение влагаше в тях?

– Чрез всяка дума възпроизведох множество събития и радостни картини. И сега всички те ще се осъществят. Нали мисълта и словото са главният инструмент на Великия Творец? И този инструмент, измежду всички земни твари, е даден само на човека.

– Тогава защо всичко, което хората говорят, не се сбъдва?

– Когато нишката се разкъсва с душа и думи, когато душата е бедна и образът – вял, тогава думите стават празни като хаотичен шум и не могат нищо да предрекат.

– Това са фантазии. И ти, като наивно дете, вярваш на всичко това, така ли?!

– Не са никакви фантазии, Владимир. Та нали могат да се приведат маса примери от вашия и конкретно от твоя живот каква сила придобива словото, ако формираш съответен образ?

– Тогава дай поне един пример, който да разбера.

– Пример ли? – Моля. Представи с как един човек стои на сцената пред хората и говори. Да кажем – актьор. Думите – познати, хората са ги чували стотици пъти, но само одного ще слушат със затаен дъх. Друг не щат да слушат. Думите са едни и същи, но разликата е огромна. Ти как мислиш, защо става така?

– Ами... какво, артисти... Тях ги учат дълго в института: едни са отличници, други – горе-долу. Освен това на репетициите заучават текст, за да могат да го произнасят с чувство.

– Тях ги учат как да се вживяват в образа, какво се крие зад всяка дума. После на репетициите те се стремят да го възпроизведат. И ако актьорът успее да формира невидими образи поне в десет процента от думите, които произнася, то залата ще го слуша внимателно. А ако някой сполучи поне на половината думи да вдъхне образ – такъв го наричат гениален артист, защото душата му говори направо с душите на

хората в залата. И хората плачат или се смеят, усетили направо с душата си всичко, което е искал да им внуши. Ето какво значи „инструмент на Великия Творец“!

– А ти, когато говориш нещо, в колко от думите си можеш да влагаш образи? Десет или петдесет процента?

– Във всички думи. Прадядо ми така ме научи.

– Във всички? Не може да бъде! Във всички думи?!

– Прадядо ми казваше, че образът може да се вложи дори във всяка буквичка, без изключение. И аз се научих във всяка буква да вдъхвам образ.

– Защо и в буквата? Буквата няма смисъл.

– Има смисъл буквата. Зад всяка буква в санскритския са скрити цели думи и фрази. В самите тях също има букви, зад буквите – думи, така че във всяка буквичка се таи цяла безкрайност.

– Просто невероятно. Пък ние си дрънкаме ей така, без да се замислим.

– Да, често думите се произнасят безсмислено – дори и онези, които са оживявали през хилядолетията. Оживявали са, промъквайки се през времето и пространството. И образите, забравените образи, скрити в тях, и до ден-днешен се мъчат да пробудят душите ни и чукат на вратите им. И пазят нашите души, и се сражават за тях.

– И що за думи са това? Дали знам поне една такава дума?

– Знаеш. Поне като звучене я знаеш. Но какво се крие зад нея, хората са забравили.

Анастасия спусна клепки и известно време мълча. После тихо, почти шепнешком, помоли: „Произнеси, Владимире, думата «бард»“.

– „Бард“ – казах аз.

Тя потръпна сякаш от болка и каза:

– О, с какво безразличие и колко прозаично ти изказа тази велика дума! С дъха на забравата и пустотата ти замалко да угасиш трепкащото пламъче на свещта – пламъчето, оцеляло през вековете и може би адресирано от нашите прародители точно до теб или някой друг твой съвременник. Забравянето на първоизворите е опустошение на днешния ден.

– Какво толкова не ти хареса в моето произношение? Какво би трябвало да помня, свързано с тази дума?

Анастасия не отговори. После тихичко, със звучен глас почна да произнася фрази, извирани сякаш от вечността.

– Отдавна, много отдавна – много преди Рождество Христово – на Земята са живели хора, наши праотци, които са се наричали келти.

Своите мъдри учители те наричали „друиди“. Пред познанията за материалния и духовния свят на друидите тогава са се прекланяли много народи на Земята. В присъствието на друид, келтските воители никога не смеели да извадят оръжие. За да се получи най-ниската степен или звание при друидите е било нужно двадесетгодишно обучение при Великия Духовен Наставник – Жреца на друидите. Получилият посвещение се наричал „Бард“. Той добивал моралното право да се върне сред народа и да пее, да вселява в хората светлината и истината на своите песни и с думи да формира образи, изцеляващи душата.

Келтите били нападнати от римските легиони. Последната битка се водила при реката. Римляните видели, че сред келтските воители ходят жени с разпуснати коси. Римските военачалници знаели, че когато се появят тези жени, за да бъдат победени келтите са нужни шест пъти повече римски воители. Нито опитните римски военачалници, нито днешните изследователи-историчи са в състояние да си отговорят защо. А всичко се дължало на тези невъоръжени жени със свободно падащи коси.

Този път римляните изкарали войска, деветократно надвишаваща по брой келтите. Притиснато към реката, загивало и последното келтско семейство. Те стояли в полукръг, а зад гърбовете им една млада жена кърмела мъничко момиченце и пеела. Пеела светла, не тъжна песен, за да не остане в душата на момиченцето страх и мъка, да запомни само светли образи. Когато момиченцето се откъсвало от майчината гърд, техните погледи се срещали, жената прекъсвала песента и всеки път нежно наричала детенцето „Барда“.

Вече го нямало отбраняващият полукръг. Пред римските легионери, на пътеката, водеща към кърмещата жена, стоял с меч в ръка окървавен млад бард. Той се обърнал към жената и като се погледнали, те се усмихнали.

Израненият бард можал да удържи римляните до мига, в който жената се спуснала до реката и сложила мъничкото момиченце в една лодка и я отблъснала от брега.

Загубил много кръв, бардът с последно усилие на волята хвърлил пред краката на младата жена своя меч.

Тя го вдигнала. Цели четири часа се сражавала непрестанно с легионерите, без да ги допуска до реката. Легионерите се уморявали и сменяли на пътеката. Римските военачалници в недоумение, мълчаливо наблюдавали и се чудели защо опитните и силни воители не могат да нанесат и драскотина върху тялото на жената.

Тя се сражавала четири часа. После изгоряла. Белите ѝ дробове изсъхнали от обезводняване. Без глътка вода толкова време, от напуканите ѝ, красиви устни димяла кръв. Спусщайки се бавно на колене и падайки, тя успяла още веднъж да отправи едва забележима усмивка към отнасяната от течението лодка с малката бъдеща певица „Барда“ – към отнасяното през хилядолетията за нашите съвременници и спасено от нея слово и неговия образ. Човешката същност не живее само в плътта! Неизмеримо по-грандиозни и значими, всички невидими чувства, стремежи и усещания се отразяват в нашия материален свят съвсем смътно, като в зацапано огледало.

Момиченцето Барда станало девойка, после жена и майка. Тя живеела на Земята и пеела. Нейните песни дарявали на хората само светли чувства като всеизцеляващ лъч, помагали да се разпръсва душевния мрак. Много житейски несгоди и лишения се опитвали да загасят източника на този лъч. Невидими, тъмни сили се опитвали да се домогнат до него, да преодолеят единственото препятствие – Стоящите на пътеката. Човешката същност не е в плътта, Владимире. Обезкръвеното тяло на барда изпратило във вечността усмивката на светлината, изобразявайки невидимата светлина на човешката същност. И изгаряли дробовете на младата майка, държаша меча, димяла кръвта от пукнатините на устните ѝ, поели светлата усмивка на Барда.

Повярвай ми, Володя! Опитай се да усетиш! Чуй звъна от невидимия меч на Барда, отблъскващ натиска на злобното и тъмното по пътеката към душите на неговите потомци. Моля те, изречи още веднъж думата „бард“, Владимире.

– Няма да мога... Засега не бих могъл да я произнеса както трябва. Но някога непременно ще успея.

– Благодаря ти за непроизнасянето, Владимир...

– Кажй, Анастасия, нали ти всичко знаеш: кой от хората днес е пряк потомък на онази кърмеща жена и момиченцето-певица „Барда“? На сражаващия се на пътеката бард? Може ли въобще да се забравя чий е този род?

– Помисли, Владимире, защо си задаваш сега този въпрос...

– Искам да разбера как може да има такива хора, които не си спомнят. Които са забравили най-близките си. Безчувствените.

– Може би искаш да се убедиш, че не си ти този, който не си спомня?

– Не е важно сега... Аз всичко разбрах, Анастасия. Няма защо да отговаряш. Нека всеки си помисли...

– Добре – отговори тя и замълча, като ме гледаше. И аз мълчах дълго време, впечатлен силно от картината, която бе нарисувала Анастасия. После я попитах:

– Защо точно тази дума даде за пример?

– За да ти покажа как образите, скрити в думите, скоро ще се въплътят в реалния свят. Хиляди струни на китари трептят сега под пръстите на днешните руски бардове! Едва бях замечтала за всичко това там, в тайгата – и те първи го почувстваха. Техните души!... Отначало само у одного се подпали трептящото огънче – и звънна тъничката струна на китарата; а след това се подхвана песента, откликнаха се, отзоваха се и други души. Скоро ще ги чуят всички. Именно те – Бардовете – ще ни помогнат да видим новата зора. Зората на просветлението на човешките души. Ти ще чуеш техните песни. Новите песни – песните на зазоряването!

11. КОРЕНЕН ПРЕЛОМ

След тридневен престой при Анастасия, като се върнах на кораба, няколко дни въобще не бях в състояние да вникна в работата на фирмата. Не можех да взема решение нито за маршрута на по-нататъшния курс на кораба, нито да отговарям на радиограмите, идващи от Новосибирск. Както наемните работници, така и част от екипажа, сякаш забелязали моето пренебрежение към работата, започнаха да покрадват. Милицията на Сургут, където бе спрял парахода – т.е. охраната – задържаеше крадците, съставяха се протоколи, но аз и на това обръщах малко внимание.

Трудно е сега да се каже защо обшуването с Анастасия ми беше повлияло така. И преди ми се бе случвало да се срещам с представители на различни духовни общества и направления. Всички казваха, че искат да направят нещо добро за обществото и неизменно молеха за пари. Понякога им давах, за да се отърва, без да се интересувам особено от дейността им. Пък и защо трябваше да се интересувам, след като всеки разговор завършваше с темата за парите.

Анастасия, за разлика от всички „духовни“ хора, не искаше пари. И въобще, невъзможно беше човек да си представи какво може да даде точно на нея. Външно като че ли нищо няма, а оставах с впечатлението, че има всичко. Наредих параходът да се отправи към Новосибирск. Затворих се в каютата си и се отдадох на размисли.

Повече от 10-годишното ми занимание с бизнес и ръководене на разни колективи ме бяха научили на много неща. Успехите и неуспехите ме накараха постоянно да търся и да намирам изход от най-различни ситуации. Този път обаче се намерих в положение, в каквото никога не бях попадал до сега. Заедно с това на главата ми се струпаха всички възможни нещастия, които водеха към провал. Някои от „доброжелателите“ ми вече бе пуснал във фирмата слухът, че нещо съм мръднал и съм си загубил способността да вземам ефективни бизнес-решения. Този слух се разпространяваше все повече и повече. С една дума, който може – да се спасява. И те вече се спасяваха... Като се върнах, видях как се спасяваха. Даже роднините ми сложиха ръка на фирмата и почнаха да я разграбват: „И без това всичко ще стане на прах.“ – казваха си те.

Само една малка групичка от старите работници в началото

напрасно се опитваше да предотврати провала, но даже и те сега, с пристигането на щабния параход, като видяха каква литература бях започнал да чета, се изплашиха за моето психическо състояние.

Аз преценявах възникналата ситуация съвсем трезво. Прекрасно разбирах, че с този колектив вече не мога да оправя положението. Даже ония, които по-рано ме гледаха в устата, бяха започнали вече да подлагат на съмнение всяко мое решение. Много исках да разкажа някому за Анастасия, но не си представях как някой ще ме разбере. „Може и в лудницата да го пратим“ – започнаха да си шушукат близките ми. Околните очакваха от мене бизнес-проекти и то непременно ефективни. Новите ми увлечения се считаха за лудост, за „психически срив“. Аз наистина почнах да си мисля най-различни работи. „И какво се получава? – мислех си. – Направиш някакъв удар, спечелиш – и пак си недоволен. Веднага искаш повече. И така – повече от десет години. Къде е гаранцията, че това надбягване няма да продължи до края на живота, без да получиш никакво удовлетворение? На някой не му стига хилядарка за една бутилка и той се разстройва. На милиардера – милиард не му стига за някаква нова придобивка, и също се разстройва. Значи, въпросът не е в количеството пари.“

Една сутрин във фирмата при мен дойдоха двама от старите ми колеги – предприемачи, ръководители на крупни търговски фирми. Аз започнах да говоря с тях за организацията на предприемачите с чисти помисли, за смисъла на нашата дейност. Искаше ми се да споделя всичко с някого. Те поддържаха разговора, с някои неща дори се съгласяваха. Ние дълго разговаряхме и аз дори си помислих: няма те всичко разбраха, все пак толкова време загубихме в приказки. След това моят шофьор ми каза:

– Те, Владимир Николаевич, са дошли при вас, защото са ги помолили. Изпратили са ги тези, които се безпокоят за здравето ви. Искали са да разберат за какво мислите през цялото време, за какво се безпокоите. С една дума, нормален ли сте или не... Да викат ли лекар – или да почакаат, докато ви мине.

– А ти, за какъв ме мислиш ти?

Той мълча известно време, след това произнесе тихо:

– Десет години вие работихте нормално. За вас говореха в много градове: – „преспяващ!“... А сега всички във фирмата се страхуват, че ще останат без заплати.

Най-сетне аз разбрах колко далече е стигнала работата за мен и казах на шофьора:

– Хайде обърни колата.

Върнах се във фирмата. Свиках спешно съвещание. Назначих ръководители по разните направления. Предоставих им пълна свобода на действие по време на мое отсъствие. Казах на шофьора да дойде рано сутринта за пътуване до аерогарата. Там той ми връчи топъл пакет. Аз попитах:

– Какво е това?

– Пирожки.

– Значи от съжаление на мен, ненормалния, пирожки ми даваш?

– Това е от жена ми, Владимир Николаевич, не е мигнала. Цяла нощ се приготвя. Никога до сега не е пекла, млада е още, а сега се хвана. Настояваше да ви ги дам. Зави ги в кърпа, още са топли. Каза ми: „Скоро няма да се върнете, ако въобще се върнете...“ Мойте извинения...

– Добре, благодаря ти.

След няколко дни той напусна фирмата.

12. КОЙ ОПРЕДЕЛЯ КУРСА?

Във фотьойла на самолета аз затворих очи. Курсът на самолета беше ясен: той се отправяше към Москва. А курса на моя по-нататъшен живот ми предстоеше да определя сам. Мислех повече за предприемачите. Днес мнозина все още продължават да мислят предприемачите за хора, непременно търгуващи, натрупали първоначален капитал по някакъв нечестен начин и увеличаващи го за сметка на околните. Естествено, както в различните слоеве на нашето общество, така и сред предприемачите има най-различни хора. Обаче, намирайки се във водовъртежа на събитията на предприемаческия живот от асмото начало на перестройката, аз смея да твърдя, че почти всички предприемачи от първата вълн натрупаха първоначалния си капитал чрез търсене на нестандартни решения при предлагане на нови или дефицитни стоки и услуги, чрез по-рационална организация на производствените процеси. Способността на повечето съветски и руски предприемачи е да правят пари „от нулата“ – без кредити. Та нали по това време още нямаше приватизирани заводи? Така че първите предприемачи бяха принудени да мислят с главата си и да разчитат на късмета си. И наистина, правехме пари от нищо. Като доказателство ще приведа примери от собствения си опит.

13. ПАРИ ОТ НИЩО

Още преди перестройката аз ръководех неголяма бригада фотографи. В нея влизаха лаборантите и няколко пътуващи фотографи. Всички получаваха заплати и премии, които им позволяваха да имат среден за това време стандарт на живот. Всички получаваха процент от печалбата. Естествено, искаше ни се повеч. но за това трябваше рязко да се повиши печалбата. Да се увеличи броят на клиентите. Един ден успех да намеря решение. От него и сега може да се възползва всеки, който желае. Веднъж на околоръстното шосе ми се спуска гума на „Запорожеца“. Докато гумата се помпеше, аз гледах преминаващите една след друга коли и мислих: „Каква страхотна ще бъде печалбата, ако собствениците на тия коли пожелаят да се фотографират!“ След няколко минути в главата ми се роди план, който впоследствие бе реализиран и увеличи печалбата на колектива четири пъти. Ето номера: на шосето застава фотограф с фотоапарат. Той има двама помощници със зелени ленти на ръкавите и с емблема „СБ“ (служба по бита) на тях. Връцете си държат палка на КАТ. Шофьорите спират, мислейки че това е някакъв патрул. Разбирайки, че им предлагат само някаква битова услуга и че никой не готви да ги глобява, наказва, проверява и пр., те с удоволствие заставаха пред автомобилите си за снимка. После съобщаваха адреса, където да им изпратим снимките наложен платеж. Трябваше обаче да се виждат и номерата на колите, за да не става грешка с адресите.

С такива „битови услуги“ бяха окупирани в течение на половин година всички големи шосета и магистрали, водещи към Новосибирск. След това колите, получили такава услуга започнаха често да се повтарят. Но за тази половин година бригадата успя спечели крупна сума пари.

След това измислих акция за фотографиране на частните домове, с надпис на снимката като на картичките: „Моят роден дом“, „Бащино огнище“ и пр.

Бригадата засне огромно количество къщи. Поръчките бяха изключително много. Затова фотографът не приемаше поръчки, а пристигайки в дадено населено място, просто вървеше по улиците и снимаше всички къщи. След това пощаджиите разнасяха снимките и събираха парите. Хората изпращаха снимките на децата си. Мнозина казваха, че те предизвикват у децата им желание да им гостуват.

В обединението „Новосибоблфото“ възникнаха проблеми с изплащане заплатата на бригадата, тъй като тя, по мнение на тогавашната администрация, била превишила всички разумни граници. Но нищо не можеха да направят, тъй като процентът от печалбата беше еднакъв за всички.

Още в първите дни на перестройката нашата бригада се отдели от обединението. Образувахме самостоятелна кооперация. Мен ме избраха за председател. Сега можехме да работим по-свободно, да съберем първоначален капитал и да се заемем с по-мощни дела. Аз пак почнах да мисля какво още можем да предприемем, за да увеличим доходите си.

Веднъж, разговаряйки с един свой познат от Института по теоретическа и приложна механика, той ми се оплака:

– Заплатите ги бавят, искат да закриват лабораторията. Къде да отиде човек, какво да прави? Сега на никого не сме нужни.

– А какво правеше твоята лаборатория по-рано? – попитах го аз.

– Термоиндикаторна лента. Но сега и тя никому не е нужна.

– За какво служи тази лента?

– За разни неща. – отговори той. И извади от джоба си парче черна лента. – „Дръж“ – казва ми.

Аз взех парчето лента, а то веднага позеленя в пръстите ми. Аз даже го хвърлих.

– Що за гадост е това? Позеленява... Трябва да си измия ръцете – казах му аз. А той ми отговори:

– Не се притеснявай, тя просто промени цвета си под влияние на температурата на ръцете ти. Тя реагира на промяната на температурата. Ако температурата ти беше по-висока от нормалната, тя щеше да почервене. При нормална телесна температура лентата има такъв зелен цвят.

Идеята узря бързо. Ние започнахме да пускаме плоски термометри – „Стрес-индикатори“. Върху красиво нарисувано картонче, с квадратчета в различни цветове, срещу които стояха градусите, съответстващи на цвета, се залепяше парче термоиндикаторна лента и се получаваше готово изделие.

Ние реализирахме своето изделие посредством системата на държавните търговски кантори по много региони на Съюза.

Колективът на кооперацията ни се разраства. Заплатата на всички бе прилична. Започна да се натрупва и самият начален капитал на кооперацията. И институтската лаборатория не беше на загуба, защото и на института почнахме да му снасяме пари.

Ние се снабдихме с две коли за кооперацията, с апаратура. Ето как

дори случайността помогна да направим един голям удар.

Един ден отивам в кантората на кооперацията и гледам: на единия телефон моята секретарка слуша и нещо записва, на другия – чистачката. Вкантората имахме само два телефона. Като сложат слушалката, телефоните веднага звънят. После секретарката ми казва:

– Вече трети час обажданията не престават! Едно след друго – без прекъсване. Всички искат нашите термометри и „стрес-индикатори“. А един дори се караше и казваше, че сме били „кождери доперестроечни“. Ако искаме да вдигнем цената, той е готов и на по-висока цена да купи. Всички искат по-големи партиди. Готови са да дадат и предплата.

В началото на перестройката в нашата страна, както помните, разцъфтя кичовата продукция. Простолюдието умираше за пластмасови обици, за плакати и календари с разсъблечени момичета. Разграбваха ги като малоумни.

Нашата продукция, на този фон разбира се, изглеждаше като суперхит. Но ние я продавахме вече половин година – и изведнъж такова рязко усилване търсенето, направо паника. Нещо беше станало, но какво?

Оказа се, че снощи, по Централната телевизия, международният коментатор Цветов, разказвайки за Япония, бил казал: „Японците са изобретателен народ...“ – и за пример показал японски „стрес-индикатор“. Той приличал на нашия. Так за пръв път аз разбрах на практика колко огромно е значението на рекламата и какво значи късмет.

Цехът на кооперацията ни заработи на три смени. Опаковката, изрязването, довършителните работи поеа надомни работници. Доходът непрекъснато растеше. Снабдихме се с параход за разходки. Аз реших да пусна и сеялки за фермерското стопанство. Наехме голям пътнически параход за организиране на бизнес-обиколки и търговски ескпедиции в районите на Крайния Север.

14. РАЗРУШИТЕЛНАТА СИЛА

Оглавявайки своята кооперация, аз можах да се убедя на практика каква огромна разрушителна сила, унищожаваша всякакво материално благосъстояние може да стане нарушаването на човешките взаимоотношения, нетърпимостта един към друг.

По късно научих, че именно по тази причина са се разпаднали много колективи. Това се случи и в моята кооперация. Тя рухна, като унищожи и няколко семейства.

И досега не мога да разбера как може да се противостои на тази сила, възникваща спонтанно и неподдаваща се на здравия разум.

Всичко започна с това, че един ден реших да се сдобием с извънградски чифлик. Поверих тази задача на изпълняващия длъжността домакин и снабдител на кооперацията Алексей Мишунин. Като оформи всички документи по покупко-продажбата, аз отидох да видя имота. Беше голяма къща, два декара земя, баня, гараж, парник. Действително, излишни бяха кравата и овцете, но Мишунин каза, че собствениците трябвало веднага да заминат и затова продали всичко наведнъж. Сено за кравата има; вече се бил договорил и с жена от селото, която ще идва да я дои.

На другия ден свиках събрание на кооперацията. Изясних целта на придобивката. Тази къща е предназначена за посрещане на гости, за почивка на членовете на кооперацията, за провеждане на празници. Трябваше всички заедно да благоустроим целия имот, да направим ремонт на къщата, да модернизираме кухнята.

Мъжката половина на кооперацията подкрепи идеята с голямо въодушевление. Жените обаче почнаха нещо да си шушукат. Сега не помня коя от тях подпали барута. Шушукането им бе обобщено от моята жена, която заяви, че аз и мъжете от кооперацията сме престъпили всякакви допустими граници на приличието по отношение на жените...

– Ние се бяхтаме наравно с вас в кооперацията – започна тя. – После – иди чисти къща, върти се ежедневно около печката, занимавай се с децата... На вас това малко ли ви е? А сега искате и в този чифлик да ви хамалуваме, ремонт да ви правим – а след това да ви прислужваме на приемите и на разпивките ви!...

И като ги прихвана... Жените почнаха да си го изкарват на мъжете от кооперацията за всичките си лични, семейни и какви ли не още

неудовлетворености. Това го разбрах, когато една от тях кресна:

– На вас ви дай само табла да тропате и в телевизора да се пулите!

А от нашите мъже никой не играеше на табла. Просто нейният мъж, пожарникар, играеше на табла, но той не работеше при нас. Особено се наежиха жените на работниците от кооперацията. Една дори, от глупост, пред всички изгърси на мъжа си:

– Ти вечно вонииш на пот и на на евтини цигари (той обичаше да пуши „Прима“), а сега и на оборски тор ще ми засмърдиш!

Настъпи пауза. Мъжът задъхано си поемаше въздух, почервения и рече:

– Аз нарочно ще се вмириша и на тор, за да не ми се навираш в леглото, разгонена кучко такава!

Тя зави. Жените веднага почнаха да утешават обидената. И бесните ги хванаха окончателно... Почнаха да сипят какви ли не проклетия.

При нас работеше Женя Колпаков. Измисляше разни приспособления, които увеличаваха производителността на труда; ремонтираше всичко – без изключение. А те сега му закрещяха:

– Имаме си тука и едни изобретатели, че после след тях цяла година трябва да чистиш!

Даже политиците намесиха:

– Горбачов се пъчи, а Раиса Максимивна зад него върти ръчката...

Обявих почивка. Мислех си, че все някак си ще се вразумят. След почивката всички седнаха, външно съдържани, но вътрешно земята се тресеше. Жена ми, с привидно спокойствие, но с ехиден тон направи следното заявление-ултиматум:

– Разбира се, щом ви се иска извънградска резиденция, моля; обаче на нито една от нас кракаът ѝ няма да стъпи там. Радвайте ѝ се! Но тъй като парите са общи и без нас вие нямате право да ги пилеете, за компенсация ще ни дадете една лека кола с шофьор, специално за пазаруване. Ние ще я ползваме поред.

– Бижу – заявиха мъжете, – да ви приседне! От пиле мляко ще ви дадем, само да не се мяркате тука...

– Та те ще си завъдят колхозни Машенки тука!...

– Да си завъдят. Даже и Машенките ще се ометат, като видят с кого имат работа...

Нито един от мъжете, чиито жени работеха в кооперацията, не се прибра тази вечер къщи. Беше петък и ние тръгнахме към нашата „хасиенда“.

Огледахме всичко, почнахме да планираме подобренията. В събота

загряхме банята. Местната жена, по молба на Мишунин, дойде да издои кравата. Ние я гледахме с широко отворени очи. Беше приятно. Кравата беше спокойна, не се въртеше. Жената ни предупреди, че няма да може да я дои редовно. Трябва да потърсим още някой.

Привечер се изкъпахме в банята, сготвихме си вечеря. Трабездата стана фантастична. Мишунин опече риба. Сложихме бира и водка и седнахме да вечеряме. И изведнъж чуваме

„Му-у-у“ – беше кравата... Станахме и отидохме в обора. Време е да се дои, а доячката я няма. Стоим ние, осем мъже, пред кравата и не знаем какво да правим. Изобщо може ли някой да обясни какво става понякога с хората при вида на едно животно? Живееш си нормално и никакви животинки не ти смущават живота... И изведнъж попадаш в ситуация, когато се появява в къщи животинче – котка, куче или нещо друго – и бликват в човека чувства, също като към дете. Тревожиш се, преживяваш... Откъде идва това? Може би действително първият човек, Адам, когато Бог му поръчал да определи предназначението на всички твари, ги е гледал с любов и тази любов е останала в нас по наследство? Спи някъде дълбоко и при случай се проявява. Как е точно – Господ знае. Но всички ние обикнахме тази крава; и тя, изглежда, почувства нещо. Та ето как се развиха събитията, вследствие на това. Серьожа Хадаков каза:

– Май че млякото вече ще й пръсне вимето. Трябва да се направи нещо. Веднага обвинихме Мишунин: „Защо, значи, взе и крава?“ А в същото време ни дожая да я продадем: само за един ден се привързахме към нея като към родна сестра.

Кравата ни гледаше с тъжните си очи и мълчеше. По едно време изви глава към мене и измуча: „Му-у-у“. Така умолително измуча, че аз казах на Мишунин:

– Почвай да я доиш, щом си я купил!

Мишунин бързо донесе кофата, върза си престилката, оставена от доячката, и се промуши под преградата при кравата. Помоли ни да не си отиваме: „Че то знае ли се:“ Тя го допусна, позволи му да я издои. Ние донесохме на кравата вода, сено й сложихме, хляб й давахме. А Мишунин доеше... В началото не съвсем успешно, струйките бяха слаби, понякога биеха извън ведрото, но след това свикна. Минаха петнайсет минути, а струйките все не свършваха. Мишун, кой знае защо, шепнешком каза:

– Потта. Потта ми пречи.

Събрахме носните си кърпи и Серьожа Хадаков влезе под

преградата да изтрива потта от челото на Мишунин. Клечи до него, гледа как върви доенето и трие от време на време потта от челото на Алексей... И изведнъж чуваме възмутения шепот на Сергей:

– Ти какво правиш! Защо разваляш кравата? От дясната ти ръка теche добра струя, а от лявата – три пъти по-слаба...

– Пръстите ми – шепне Мишун, – пръстите на лявата ми ръка изръпнаха... Ти по-добре да беше помогнал.

Серьожа Хадаков се приближи до кравата от другата страна и те почнаха да я доят заедно. След около час и нещо напълниха цялото ведро.

След вечеря пихме от току-що издоеното мляко и то ни се стори най-хубавото, което сме пили през целия си живот.

Рано сутринта ни събуди жената от селото – доячката – и ни събщи, че се опитала да се приближи до кравата, за да я издои, но тя, кой знае защо, не я пуснала...

Ние пак отидохме в обора. Направихме всичко както вчера – и кравата се остави да я издоим.

– Гледай ти! – рече жената. – Щом като кравата ви е харесала, дойте си я вече сами... И това се случва. Кравите не допускат всеки.

А нашата крава се оказа много придирчива. Не стига, че не допускате никоя от наеманите от нас доячки, ами и през всичкото време на доене искаше някой от нас да стои при муцуната ѝ и да я храни, да ѝ говори, а отдолу да я доят двама... Следователно, за всяко доене отивахме по трима души. Мислехме да караме така, докато я продадем. Но в селото бързо се разнесе мълвата, че кравата ни е капризна. Купувачите идваха, пробваха да я издоят и не успяваха. И се отказваха да я вземат, даже и на безценица. Отгоре на всичко бях поставил и условие да не се убива за месо...

Един ден извикахме ветеринарния и той каза:

– Случват се такива работи. Животното, като се привърже към някого, дълго може да не допусне друг до себе си. С кой акъл я накарахте да свикне с това?

Той не ни посъветва нищо определено, но ни събщи, че кравата ни е бременна. Трябва значи, когато му дойде времето, да станем и акушерки... Той ни каза приблизителното кога се очаква да роди. Ще познаем по това, че млякото ѝ ще спре.

И понеже мъжете трябваше да дежурим по трима, ние прекарвахме много време на „хасиендата“. Налагаше се и да ношуваме там.

Нашите съпруги нямаха и понятие какви са грижите ни с кравата,

тъй като се бяха заклели, че и кракът им няма да стъпи на „хасиендата“. Ето защо те че считаха разказите за кравата за бабини дивотини. Жените ни и жените от кооперацията най-после съвсем изкуфяха. Попочнаха да пускат непристойни шеги. Тази, която не харесваше миризмата на мъжа си, един път изтърси:

– То само на такива извратени типове може да се падне такава извратена крава...

Мъжът ѝ пак не ѝ остана длъжен:

– По-добре цял живот да доя кротка крава, отколкото да слушам гадните ти приказки!

Веднага след това той се пренесе да живее на „хасиендата“, а после се разведе. Ожени се за една млада селянка с дете и стана добър фермер.

Кравата престана да дава мляко. Ние, според съветите на ветеринарния, приготвихме всичко за раждането. Но кравата си роди сама и без проблеми. Роди биче. Много красиво! Когато извикахме ветеринарния, той го погледна и каза:

– Виж ти! Нищо не трябва пипате. Тя се е справила самичка. Сега само поддържайте чистота. И я хранете добре.

По-късно успяхме да дадем кравата и бичето в добри ръце. Често ходехме да гледаме какъв левент стана нашето биче. С кравата всичко беше наред. И досега си спомняме за нея. Интересно: дали и тя си спомня за нас?

С кравата всичко бе наред, но разбирателството в кооперацията не успя да се възстанови. Тогава аз я раздробих и направих още една фирма. Самият аз, с наетия параход, тръгнах да плавам в дълги търговски рейсове по река Об, на север. В промеждутъците провеждах бизнес-турове за руски и чуждестранни предприемачи.

Генералният ми извод от този случай бе, че решаващ залог за всеки истински успех са преди всичко взаимоотношенията в колектива и вярата – не само в собствените способности, но и в способностите на всеки участник. Когато хората ни вярват, ние сме способни на всичко.

15. ПРЕДПРИЕМАЧИ И ХЕРБАЛАЙФАДЖИИ

Едва при пристигането си на Московското летище „Внуково“ аз осъзнах, че в моя портфейл има само пет милиона рубли и нямам конкретен план за действие. Работниците от фирмата ми и семейството ми едва ли ще се справят със започналите да се натрупват дългове и явно ще им се наложи да продадат имуществото. Ето защо от тяхна страна не можех да разчитам на никаква помощ. Разбира се, аз можех сам да намеря изход от положението, ако бях останал в Новосибирск, но за тази цел трябваше да съсредоточа цялото си внимание – денем и нощем – върху делата на фирмата. Но след събитията в тайгата и обещанието, което бях дал на Анастасия или на самия себе си, това се оказа напълно невъзможно.

Трудно е сега да се каже дали въздействието на Анастасия или собственото ми духовно пробуждане и желание бяха започнали да определят действията ми.

Беше ми ясно, че съм разорен. От многочислените примери с мои колеги аз знаех прекрасно, че в такова положение човек не трябва да разчита нито на близките си, нито на работниците, нито на приятелите. Всички ще почнат да бягат от тебе като от чума. Може да си бил на върха цели десет години, но ако само веднъж се издъниш, печелиш незабавно и презрението, и пълната забрава на всички, които са били около тебе. Не един и двама най-известни предприемачи бяха сърбали тази попара. В случая трябваше да се надявам изключително и само на себе си и на уменията си да намирам изход и от видимо най-безнадеждната ситуация.

Захвърляйки в хотела чантата с пуловера, няколко ризи и още някакви дребни вещи, аз тръгнах насляпо из Москва. Опитвах се да осъзная казаното от Анастасия относно предприемачите на Русия.

Първото нещо, което ми се наби на очи този път в Москва, бе активността, брожението на хербалайфаджиите.

Спретнато облечени хора по станциите на метрото и в центъра на столицата усилено предлагат работа „в една чуждестранна фирма“. Примамват минувачите с обещания за добро заплащане и шансове за издигане в кариерата. В началото за „Хербалайф“ и дума не обелват. Може би защото във вестник „От ръка на ръка“, в рубриката „Търся работа“, почти всяка обява завършва така: „... и без Хербалайф“.

Но те, с предложението „Работа за вас“ и с помощта на малки листовки от някаква чуждестранна фирма упорито ви канят на „събеседване“. По-късно разбрах, че дошлите на събеседването биват подлагани на масирана психологическа обработка. Акцентира се върху два жизнено важни за средния руснак фактора. Първият: бойки оратори от трибуната обясняват и убеждават чрез „собствен опит“ и фантастични примери с роднини, че били получили „чудодейно изцеление с помощта на задокеанския хербалайф“. Освен това внушават на бъдещите дистрибутори, че ще се занимават с изключително благородно дело – ще лекуват хората. Системата е тъй вълшебна, разправят те, че не трябва да си медицински работник: просто 2–3 занятия, даже и да си мазач-бояджия – и си готов... Моля, консултирай болните потребители!

Вторият акцент се изразява в разкази с живи примери как може да забогатееш, занимавайки се с разпространението на хербалайф. За това е нужно да купиш, отначало със свои пари, поне един комплект. После трябва да намериш поне още един човек и в устна, задушевна форма да му докажеш необикновено благотворното действие на тия чуждестранни билки, ако почне да ги пие лично. И да му продадеш комплекта по-скъпо: Също така е необходимо да привличаш паралелно нови разпространители. От всеки привлечен дистрибутор получаваш процент. И колкото повече хора привлечеш, толкова по-високо ще се качваш в йерархията – толкова повече пари ще се сипят върху тебе като из ведро...

На мене, като предприемач, веднага ми стана ясно, че такива пари наистина текват като златен дъжд, но само за онзи, който седи на върха и за неговите непосредствени приближени. Цялата дълга верига от дистрибутори, разпределени на така наречените „нива“, живеят за сметка на това, че всяко ниво прави своя надценка, а за всичко плаща най-последният – повярвалият в чудодейната сила на продукта, болният потребител. В отделни случаи цената се вдига до двадесет пъти от първоначалната!!! Системата на разпространение с помощта на огромно количество агенти, убеждаващи в устна и доверителна форма руснаците в чудодейността на хербалайфа чрез примери за „собствено изцеление“ действа у нас безотказно. Със същия успех може да се продава и пепел от печките, а на ония, които се оплакват, че няма резултат, да се обяснява че са нарушили начина на вземане и препоръчвания специален режим... Подобна манипулация зацепва най-ефективно именно в страни като нашата, тъй като отдавна свикнахме да търсим „най-достоверна“ информация на четири очи, а не по официалните пътища.

Напълно е безсмислено тук да дискутираме надълго и нашироко за

ползата и вредата от „Хербалайф“. Това не е за две приказки. Ще кажа само с абсолютна увереност от лични наблюдения, че целият патос на сладкопойните разпространители относно „собственото им изцеление“ се изпарява в мига, когато системата ги удари в джоба. Тогава ще ви засипят с цяла лавина от съвсем противоположни примери на тема: „Пази се, това е страшно токсично!“...

Този вид система за разпространение е разработена на запад. От запад дърпат конците, въвличайки безработните руснаци – това не са наши предприемачи.

А ето и още една премъдрост на западните бизнесмени:

16. „БЕЗПЛАТНА ПОЧИВКА НА ХАВАИТЕ“ ...

Ако на многолюдно място в Москва ви спрат елегантни млади хора, понякога говорещи с акцент, и много вежливо ви предложат да посетите презентацията на някоя чуждестранна фирма, където за вас е запазена специална масичка и където ще се резиграва безплатна томбола, която ви предоставя възможност да спечелите златен часовник или безплатна почивка в Хаваите, вие може да останете с впечатлението, че вземайки „безплатния“ билет на чуждестранната фирма, „безплатната“ почивка ви е в кърпа вързана... Но ние знаем пословицата: „Безплатно сирене има само в капана за мишки“.

Не е никак трудно да се досети човек как работи капанът в този случай. Вие „безплатно“ получавате възможност да поживеете във великолепни апартаменти. При пристигането ще се убедите, че те съответстват напълно на снимките в каталога. Билетите за самолета, храната и всяко друго обслужване обаче са за ваша сметка. Прекарвайки само няколко дни, вие ще разберете, че един ден „безплатно“ пребиваване ви излиза няколко пъти по-скъпо, отколкото ако бяхте си платили обикновена оферта на същата цена за друг курорт, не по-лош от първия. Всичко е много просто: „безплатното“ прекарване се компенсира с множеството надценки на комплекска от услуги и храненето. При това в тези надценки влиза и надницата на уличните агенти, и така наречената „безплатна“ презентация, и каталозите, които ви „подаряват“, и печалбата на компанията...

Разбира се, за хора, които имат достатъчно пари, това не е проблем – може само в даден момент да се усетят, че са ги направили на глупаци. Друго е страшното: когато един среден русин с нищожни доходи, събрал всичко спастряно за годишния си отпуск, клъвне на тази въдица и вместо да отиде при майка си или в някой от руските курорти, вземе че хариже на презокеанските умници всичките си средства и прекара две седмици като пълен глупак в апартамент за глупаци!

Защо ни правите на кръгли идиоти, отвъдокеански господа? Аз съм виждал павилиони, натъпкани до козирката с чужди стоки, където се продава даже вносна вода. Спомних си, че и на моя параход беше същото, но някак си тогава не се замислях кой стои зад всичко това. Слушам по радиото за съмнителното качество на наводнилите цялата страна пилешки бутчета; за бутилките с вода, в които зад красивите етикети за

целебност и минералност наливат за нашите магазини най-обикновена вода от чешмата със съмнителни добавки. Гледам огромното количество табели, предлагащи да се подкрепим с „хот-дог“ – сякаш цяла Москва и Русия са направили от тези гумени кренвирши свое национално ястие – и си мисля: защо по-рано това не ми правеше впечатление? Спомних си с какво уважение и раболепие посрещяхме в началото на перестройката чуждестранните предприемачи. Как устройвах за тях бизнес-пътувания по Об и как сибирските предприемачи се стараеха да осигурят помощ за тяхното обслужване. Разбера се, сред тях имаше най-различни хора, но в крайна сметка какво се получи?

Къде сте вие, руски предприемачи? Вие, които трябваше да направите от Русия рай!?

17. В ЗОРИТЕ НА ПЕРЕСТРОЙКАТА

В самото начало на перестройката, когато излезе първият закон „За кооперациите в СССР“, за много хора той прозвуча като тръба за атака. И много хора, млади и не съвсем млади, но задължително енергични и желаещи да направят нещо за себе си и за страната, буквално се хвърлиха в бой. Но моментално се оказаха в обкръжението на недоброжелателната тълпа. „Шаро, дръж! – завика тя – Буржоа, нахалници!“

За какво се бореха те? Въпреки че трудът на повечето пионери-предприемачи изискваше денонощна отдаденост, колосално количество енергия, досетливост и находчивост, то както и да работеха, каквото и да правеха, и едно „мерси“ от никого не чува. Нужна бе поне минимална поддръжка, а тя можеше да дойде само при общуване и взаимодействие. Тогава именно възникна, направо от въздуха, идеята за създаването на Съюза на кооператорите на СССР. С организацията на този съюз на първите предприемачи се занимавахме, като инициативна група, ние с Артьом Тарасов (известен днес в Русия предприемач).

Повечето от нас тогава бяха комунисти. На първия конгрес ме избраха за секретар на партийната група на конгреса. Тогава аз се опитвах да докажа на наблюдаващия ни инструктор от ЦК на КПСС Колосовски, че на предприемачите, при такова преследване, им е много трудно. Трябваше ни преди всичко морална подкрепа. Но скоро разбрах, че ние още дълго ще бъдем на нож с човешката злоба и преследването – както от страна на тълпата, така и на големите и малки чиновници. Висшето ръководство на КПСС не смееше да се застъпи открито за нас, страхувайки се да не се дискредитира, пък и силите му не бяха вече такива, както по-рано. Явно се начеваше вътрешна война.

А предприемачите все повече и повече почна да ги стяга данъчната преса. Днес нито едно предприятие – може би с редки изключения – не може да оцелее, ако си плаща данъците честно. Разбирайки това, мнозина, с помощта на всевъзможни хитрости успяваха да се изпълзят изпод данъчното бреме. Но тук попадаха на нещо още по-страшно – оставаха извън закона. Многочислените опити да се обясни пред различни инстанции абсурдността на съществуващите данъци и такси не се увенчаха с никакъв успех. И не можеха да се увенчаят, тъй като тези, които измислят данъците (дай Боже да се лъжа), разбират по-добре от всички други пълната невъзможност те да бъдат изплатени. Но изглежда тъкмо

това и им трябва. С каква цел? За власт? За рекет?

Всеки, който посмее да се измъкне, може в един миг да бъде стрит на прах и с помощта на данъчната служба или на полицията да бъде поставен извън закона.

И изведнъж ми стана много обидно за първите предприемачи на перестройката и за днешните предприемачи на Русия. Реших да направя нещо за тях, доколкото ми стигат силите. Пристигнах в Лигата на кооператорите и предприемачите на Русия, която се възглавяваше от избрания от нас още в началото на перестройката академик В.А.Тихонов от „ВАСХНИЛ“. Помещението, където се помещаваше лигата се бе запазило, но много от кабинетите бяха празни. Владимир Александрович бе починал преди година и половина. Там ми казаха, че преди шест месеца бил отровен и председателят на кръглата бизнес-маса на Русия Иван Кивилиди; отровили и секретарката му. Артьом Тарасов напуснал Лигата. Членската маса силно намаляла.

Мен ме познаваше един от тримата останали работници в Лигата и затова ми бе предоставен един от свободните кабинети, два телефона, компютър и факс. В Лигата нямаше никакви пари за организационна работа и затова трябваше да се действа самостоятелно. В този кабинет аз и денувах, и ношувах, за да пестя пари и време. Чистачката ме събуждаше всеки ден в 6 сутринта. Липсата на телевизор ми позволяваше да работя до дванайсет през нощта. Рязката смяна на битовите условия – от комфортната каюта (в която само с едно позвъняване доскоро ми носеха незабавно каквото си пожелаеш за ядене и пиене) към неприспособения за живот кабинет – не ме смути ни най-малко и дори ми отвори по-големи възможности за работа. Аз обмислях и пишех най-различни концепции за сдружението на предприемачите, съставях писма-обръщения и сутрин ги изпращах по факса, когато връзката с предприятията не беше още задръстена. По различни начини, чрез обяви във вестниците и при случайни срещи най-после успях да събера секретариат от московчани с различни професии, осъзнаващи значимостта на предстоящото сдружение на предприемачите в Русия. В този секретариат влязоха и трима студенти. Отначало дойде Антон Николайкин, за да поправи повредения се компютър. След това той, научавайки за работата по организацията на сдружението, доведе приятелите си – Артьом Симьонов и Алексей Новичков. Те почнаха да работят над електронната версия на „Златния каталог на Русия“ и успяха да изпипат цялата работа на високо професионално равнище.

18. СДРУЖЕНИЕ НА РУСКИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ

Идеята за сдружението се състоеше в това, че в него трябваше да влязат предприемачески фирми, оцелели на руския пазар поне една година и искрено стремящи се към честни отношения както една с друга, така и с клиентите и работниците си. Представителите на различните обществени формации се опитваха да ме убедят, че на днес вече предприемачите са станали безразлични към всякакъв род обединения, че еуфорията на вярата е преминала и че в разните видове обединения, където могат да влязат и Сульо, и Пульо с нищожен членски внос, членовете са се намалили катастрофално. Също така се опитваха да ми докажат, че днес е напълно абсурдно да се организира сдружение с повишени критерии за участие.

Узнавайки за пристигането ми в Москва и за моя замисъл, при мен дойде един човек още от „кръглите маси“ – моят стар познат Артъм Тарасов. Той се включи в работата над документите и сам написа едно обръщение към предприемачите на Русия. Вложи няколко хиляди долара, за да оформи прилично и да раздаде документите на свиквания от асоциацията конгрес на малките предприятия.

Но организаторите на конгреса решиха да не допуснат раздаването на материалите за сдружението, страхувайки се, вероятно, от конкуренция. Тогава секретариатът и студентите се пръснаха около входа на хотел „Русия“, стараяйки се да връчат папки с документи на колкото може повече делегати. Те геройски устояваха на студа, гонени и от милицията, която си мислеше, че въртим някаква търговия. Артъм Тарасов все пак успя да внесе в Кремълския дворец папка с документи, но – за съжаление – само малка част от комплекта.

Операцията, на която възлагахме надежди се провали. Организацията на сдружението се оказа невъзможна. Проблемът бе в това, че за да достигне информацията до предприемачите от всички райони, за да узнаят те за неговата организация, принципи и структури бяха необходими огромни печатарски и пощенски разходи – някъде от порядъка на половин милиард рубли. При сегашния си скромни авоари можехме да разчитаме на положителна реакция само от десет процента от присъстващите. За 500 милиона не можехме и да си мечтаем. От постъпилия членски внос ръководството на Лигата взимаше част от сумата за себе се като наем за помещенията, тъй като други източници на доходи те

нямаха. Виждайки, че затъваме, Лигата престана да ни дава пари и за най-елементарни организационни нужди, въпреки че събираният от предприемачите членски внос бе предназначен именно за финансиране на организационните разходи.

Постъпващите от предприемачите пари се ползваха от ръководството на Лигата за битови нужди. Задържаха се дори заплатите на секретариата. Наложих ми се да напусна Лигата и да оставя там и втория си компютър, купен с пари от вноските на предприемачите при записването им в сдружението. „Как така!“ – недоумяваха студентите-ентузиасты, след като самите те бяха съставили цели компютърни програми безплатно. – „Ние вършим специфична и висококвалифицирана работа, каквато трябва да изпълнява според устава нашата обществена организация, а нас ни таксуват като арендатори и хич не им пука за предприемачите!“ Апаратът на Лигата си имаше свои аргументи: „Наемът за помещенията трябва да се плаща“.

Опитах се с отломките от секретариата да продължа работата си в профсъюза на предприемачите, но ситуацията се повтори. И като се сбъсках с десетки и десетки подобни обществени организации, аз изведнъж разбрах, че всички те имат име, но без членска маса заприличват на партия-фантом, и затова денонощно са заети само с нуждите на апарата си. Това обаче не се отнася за асоциацията на фермерските и селските стопанства, възглавявана от В.Башмачников. Може би и други правят изключение, но повечето сдружения днес са предимно призраци.

На този етап в Русия няма обществена организация, обединяваща сериозно колечество предприемачи, а съществуващите приличат на партии-фантоми. Причини? – Първата причина, според мен, е обезличаването на членския внос поради стръвта на всяка върхушка, която незабавно почва да говори от името на предприемачите, без да се съветва с тях.

Като се магнах и от профсъюза по същата причина, аз останах без средства за комуникации и без никакви средства за съществуване. По това време Артьом Тарасов беше заминал за Лондон.

Той се яви на балотаж за президент на Русия. Още при събирането на подписите загуби няколко милиона рубли, но когато Централната избирателна комисия анулира част от подписите, Артьом почна да кърпи собствените си гащи. Московчаните, работещи в секретариата и неполучили нито една заплата бяха принудени да го напуснат.

Останах сам. По-точно, помислих си, че съм зарязан, но започнатото дело не искаха да оставят и тримата московски студенти: Антон,

Артъом и Льоша. От собствените си средства, спестявани за почивка през ваканцията, Антон плати месечния наем за квартирата, наета за мен. Те чакаха и се надяваха да намеря изход от задънената улица и да продължа работата по създаването на сдружението. Бяха заразени от самата идея, вярваха в нея. Но аз виждах само безизходица. Точно по това време узнах и какви ги вършат в Новосибирск.

19. КЪМ САМОУБИЙСТВО

Един познат, пристигнал по своя работа от Новосибирск, дойде при мене вечерта. Носеше бутилка водка и мезе. Седнахме в кухнята на наетия от мен едноетаен апартамент и той почна да ми разказва за събитията около семейството и фирмата ми.

Положението се оказа плачевно. Фирмата трябвало да се откаже, поради липсана пари за наема, от един от офисите ни в центъра на града. Престанал да работи и магазинът за автомобилни части; работниците от фирмата се опитали да се захванат с търговия на обувки, но резултатът от този опит бил само увеличаване на дълговете. Отговорността се стоварваше изцяло върху мен.

– А ти тука се занимаваш неизвестно с какво... Там повечето те мислят за побъркан. Първо трябваше да оправиш положението във фирмата, а после да се занимаваш с приумиците си. На тебе там вече никой не ти вярва.

Като допивахме бутилката, той ме запита:

– Искаш ли да ти кажа честно какво, според мене, очакват от теб?

– Каж ми честно – рекох аз.

– Да свършиш със себе си или да изчезнеш завинаги. Сам помисли: без начален капитал днеска не можеш да започнеш нищо. А ти сега не само че нямаш начален капитал, ами даже си почнал и да гладуваш. А дълговете се трупат... В света няма случай някой да се е измъкнал от такъв батак! Но ако те няма тебе, всичко ще се оправдае със смъртта ти и остатъците от имуществото ще си ги разделят. Жена ти казва, че ти си Лъв по хороскоп и затова цял живот си водил разточителен живот, но ти е писано да умреш в нищета. Защо замина на втора експедиция, защо? Никой не можа да разбере това.

Въпреки че вечерта пийнахме порядъчно, на сутринта аз си спомних нашия разговор в детайли. Неговите аргументи бяха солидни и убедителни. Безизходица в Новосибирск, безизходна ситуация тук, в Москва. Навсякъде страдат хора, работещи заедно с мен, страдат цели семейства. Да намеря изход и да оправя всичко това не мога, тъй като изход няма. Всички тия страдания може да прекрати единствено моята смърт. Разбира се, самоубийството не цвее. Но логиката на събитията говори, че моето самоубийство ще облекчи живота на другите и ако това е така, значи той е прав – аз нямам право да живея.

И реших да свърша със себе си. Това даже ме успокои. Отпадна необходимостта от мъчително търсене на изход от създалата се ситуация, тъй като аз се съгласих, че смъртта ми решава въпроса радикално.

Поошетах квартирата си и написах на хазайката писмо, че няма да се върна. Реших да отида в профсъюза и да приведа документите на сдружението в ред – все някой, не точно сега, но по-късно ще продължи тази работа. Само че как да свършиш със себе си като нямаш пари за отрова? След това реших: за да не изглежда като самоубийство, ще отида уж да поплувам, все едно моржувам – ще се гмурна в някоя дупка в леда и край...

...И тръгнах. На станция „Пушкинская“ чух в метрото позната мелодия. Свириха я на цигулки две момичета. Пред тях лежеше отворен калъф, където хората пускаха пари. Така много музиканти изкарват по някой лев из коридорите на метрото. Но тези две момичета – техните цигулки, леещата се мелодия сред грохота на влаковете и хорския шум – караха мнозина да забавят крачка. А мен тя ме закова на място: лъковете на цигулките им свириха една песен, която ми бе пляла в тайгата Анастасия!

Когато там, в тайгата, един ден я бях помолил да изпее нещо свое, а не от известните ми песни, аз чух за пръв път от нея тази необикновена, странна, омайваща песен без думи. Анастасия отначало извика, както изплаква новородено дете. После гласът ѝ зазвуча тихо-тихо и много нежно. Тя стоеше под дървото, притискайки ръце към гърдите си и ми се струваше, че с гласа си тя милва и приспива съвсем малко бебенце и нещо му говори. Тихият ѝ глас накара всичко наоколо да замре и се заслуша. След това тя сякаш се зарадва на събудилото се дете – гласът ѝ ликуваше. Невероятно високите по тоналност звуци, плавно и с модуляции ту се снишаваха, ту се извисяваха нагоре, изпълвайки пространството, радвайки всичко наоколо...

Аз попитах момичетата:

– Какво извирихте току-що?

Те си спогледаха и едната от тях отговори:

– Амии... нещо ми дойде ей така. Импровизирах...

Другата добави:

– Аз пък ѝ пригласях...

Тук, в Москва, запален от идеята да създам сдружение на предприемачите и възприел тази идея като първа задача на живота си аз почти бях забравил за Анастасия. И ето, в последния ден от моя живот, точно като за сбогом, тя ми напомня за себе си!

– Изсвирете още веднъж същата мелодия, ако обичате – помолих аз момичетата.

– Ще се опитаме – каза по-голямата.

Стоях в коридора на метрото, слушах дивната песен на цигулките, а пред мен бавно изплува полянката в тайгата и аз възкликнах мислено:

– Анастасия, Анастасия! Много е трудно в реалния живот да се осъществи измисленото от теб. Едно нещо е мечтата, а съвсем друго – да възплътиш една мечта в реалност. Сгрешила си ти, като строеше този план. Да организирам дружество на предприемачите, да напиша книга...

Изведнъж сякаш ме удари ток! Повтаряйки и повтаряйки в себе си тези думи, аз почувствах, че има някаква неточност в тях, че нещо е нарушено. Там, в тайгата, те бяха подредени някак по-различно, но как? Продължавайки да ги превъртам в съзнанието си, аз в един момент размених местата на думите и се получи: „Да напиша книга, да организирам сдружение на предприемачите...“

Ами да, разбира се, трябваше първо да напиша книгата! Книгата трябва да реши всички проблеми и именно тя да разпространи нашироко информацията за сдружението. Ех, колко време изгубих напразно – мислех си аз – и всичко в личния ми живот се обърка! Е добре, дай газ. Изглеждаше ми невероятно точно аз да напиша книга – изибщо нямам такъв талант; пък и на всичко отгоре да я търсят хората... Но Анастасия вярваше, че ще успея, постоянно ме убеждаваше в това. Е, добре. Пълен напред – до победа!

20. ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ

Вървах към квартирата си. Москва вече се разнежваше от дъха на първата пролет. Вкъщи беше останала само половин бутилка олио и захар. Трябваше да се попълня хранителните си припаси и реших да продам зимната си шапка от норка. „Шапката е истинска, а не имитация, струва поне милион. Наиснина, сезонът ѝ мина, но все пак мога да ѝ взема поне двеста и петдесет хиляди“ – мислех си аз, тръгвайки се към един от многобройните московски пазари. Пробвах ту при продавачите на плодове, ту при търговците на дрехи. Те оглеждаха шапката, но не бързаха да купуват. Тъкмо бях решил да сваля цената до сто и петдесет хиляди, когато се приближиха двама мъже. Те повъртяха шапката в ръце, попипаха кожата.

– Трябва да се премери. Ти потърси огледалце от някого – каза единият от тях на своя приятел и ми предложи да се дръпнем настрана.

Отидохме на едно глухо място в края на сергиите и зачакахме приятеля му с огледалцето. И не чакахме много... Той се е промъкнал на пръсти изотзад и от удара в тила отначало ми излязоха свитки, а после ми причерня пред очите. Подпирайки се на оградата, аз все пак не паднах, но когато дойдох на себе си, моите „купувачи“ ги нямаше, а от шапката ми нямаше и следа. Само две жени съчувствено са вайкаха и ме питаха:

– Добре ли сте? Мръсни гадове! Вие седнете, седнете, ето ви едно сандъче...

Постоях малко до оградата и бавно си тръгнах от пазара. Ръмеше пролетен дъждец. Преди да пресека улицата, аз се спрях на бордюра, за да се си поема дъх. Главата ми болезнено бучеше. Аз се заплеснах и преминаващата наблизко кола обля щедро панталона и палтото ми с мръсни струи кал от локвата. Докато се маех, един камион мина през същата локва и ме дооформи окончателно – чак в зяпналата ми уста... Аз се дръпнах най-после, скрих се от дъжда под навеса на един павилион и се занимавах с жалки опити да планирам по-нататъшните си действия. Ето какво си мислех:

„... В метрото в тоя ми вид, естествено, никой няма да ме пусне. Три спирки до квартирата си мога да извървя, но и на улицата милицията не спи и може да ме прибере, вземайки ме за пияница, клошар или просто за съмнителен субект. После върви, че обяснявай, оправдавай се,

докато се изясни. Пък и какво ще им кажа? Кой съм сега всъщност аз?“

И ето, точно в този момент видях онзи човек. Вървейки внимателно, той носеше два кашона с празни бутилки и имаше вид на бездомник или алкохолик, каквито често се навъртат около павилионите за наливен алкохол. Погледите ни се срещнаха и той се спря, остави кашоните на асфалта и ме заговори:

– Какво стоиш и гледаш? Това е моя територия. Марш от тука! – спокойно, но властно каза той.

Не желяех, нито имах сили да споря с него. Само му казах:

– Не ми трябва територията ти. Ей сега ще се освестя и ще се махна.

Но той продължи да говори:

– Къде ще се махнеш?

– Не е твоя работа. Ще си отида – и толкова.

– А ще стигнеш ли?

– Ще стигна, ако имам късмет. Остави ме на мира.

– В този вид няма да те оставят дълго нито стоешком, нито вървежком...

– А теб какво те засяга!

– Клошарстваш, а?...

– Моля?

– Ясно, значи си нов. Добре, почини си засега тук.

Той взе кашоните си и тръгн, но по едно време се обърна и нареди:

– Върви след мене.

– Накъде?

– Ще ми погостуваш два-три часа или до сутринта. Ще се изсушиш.

След това – твоя воля.

Вървейки след него, аз го попитах:

– Далече ли е квартирата ти?

Той ми отговори, без да се обръща:

– До моята квартира вече и до края на живота си няма да стигна.

Нямям повече квартира. Имам място на дислокация.

Най-после стигнахме до една врата, водеща към мазето на една жилищна кооперация. Той ми нареди да се прикрия, огледа се, и когато стана чисто, с нещо подобно на ключ отвори вратата.

В мазето бе по-топло, отколкото на улицата. Тук се отопляваха с нарочно оглените от изолацията тръби, по които върви топлата вода – явно, дело на бездомниците. В единия ъгъл се валяха накакви парцали. Върху тях падаше оскъдна светлина, проникваща от мътното стъкло на

избеното прозорче. Но ние отидохме към един по-отдалечен, пуст ъгъл на помещението.

Той извади от своя вързоп бутилка с вода, отвинти запушалката и като напълни устата си с вода, я разпръсна като с пулверизатор. Обясни:

– Да не се вдига прах...

След това премести всрани стоящата в ъгъла дъска. В образувалата се между стената и преградата цепнатина той извади два фазера, обвити с огромни парчета целофан, а после и още няколко парчета картон, също покрити с целофан. От тях направи две импровизирани легла. Взе от ъгъла една кутия от консерва и запали сложената в нея свещ. Отрязаният не до края капак на кутията бе чист, огънат леко в полусфера и служеше за рефлектор. Този просто изобретение осветяваше края на фазерите и половинметровото пространство между тях, върху което, като постла вестник, той почна да слага съдържанието на вързopa: парче кашкавал, хляб, две кофички кефир. Като режеше с мерак кашкавала на тънки филийки, той пак заговори:

– Ти какво стоиш? Ела насам. Свали си сакото – окачи го на тръбата и като изсъхне, ще го изчистиш. Аз имам и четка! Панталоните нека си съхнат на тебе. Гледай по-малко да ги мачкаш...

Той извади и две запечатани стограмови шишета водка и ние седнахме да вечеряме. Като се чукнахме с шишетата, той се представи:

– Викай ми Иван. Тука всички сме без фамилии.

Неговите действия с импровизираните легла и старателно сложената на вестниците храна, въпреки мръсния под на мазето, създаваха атмосфера на чистота и уют в неговото подземно убежище.

– А нещо по-меко за отдолу нямаш ли? – попитах го след вечерята.

– Тука не държа парцали – набиват се с прах и пот, смърдят. Като ония в другия ъгъл – комшиите... Двама са, идват от време на време... С парцалите си развъдиха и гадинки.

Разговаряйки с него, отговаряйки на въпросите му, без сам да забележа, аз му разказах всичко за срещата си с Анастасия, за нейния начин на живот и способностите ѝ. За нейния тъничък лъч, за мечтите и стержите ѝ. Това беше първия човек, комуто разказах за Анастасия! Казах му, че съм дал дума да ѝ помогна. Че съм сгрешил, като исках първо да основа асоциацията на предприемачите-идеалисти. Че е трябвало първо книгата да напиша.

– Почвам да я пиша и ще се опитам да я издам.

– И ти си сигурен, че ще можеш да я напишеш и даже да я издадеш, без да имаш и пукнат грош?

- Сигурен-несигурен, не знам. Но ще подкарам колата.
- Значи, целта е ясна и ти тръгваш към нея?
- Да, твърдо.
- И си убеден, че ще я постигнеш?
- Да, ще вървя към нея.
- Да... Книгата... Трябва добър художник, за да оформи корицата.

От душа да я оформи. Да съответства на смисъла, на целта. А откъде ще намериш художник без хонорар?

- Ще се наложи да мина без художник, без оформление...
- Трябва да е с оформление, и то добро! Ако имах хартия, четки, бои хубави – щях да ти помогна. Но сега това струва много скъпо.

– Ти какво, да не си художник? Професионалист?

– Не, офицер съм. Но от малък обичам да рисувам. Ходих по разни кръжоци. Съвсем доскоро, когато имах време, все рисувах картини и ги подарявах на разни приятели...

– А защо тогава си станал офицер, щом през цялото време си искал да рисуваш?

– Прадядо ми е бил офицер, дядо ми също, баща ми... Аз обичах и уважавах баща си. Знаех и усещах какъв искаше да ме види той. Поставах да изпълня мечтата му и успех. До полковник стигнах.

– В кои войски?

– Основно в КГБ. Оттам и се уволних.

– Съкратиха ли те или те уволниха?

– Сам подадох оставката си. Не издържах.

– Какво не издържа?

– Има една песен, ако я знаеш. Ето припева: „Офицери, офицери, вашето сърце е вечно на прицел!“...

– Тебе да не са те гърмяли... или какво? Кожата ти ли искаха? Стреляли ли са по тебе?

– По офицерите често стрелят. Те вечно вървят срещу куршумите. За да не стигнат до онези, които са след тях. Вървят, без да подозират, че сърцата им са вечно на прицел и че смъртоносният изстрел може да дойде и изотзад. Точен. Смъртоносен. Право в сърцето!

– Как така?

– Помниш времената преди перестройката... Празниците: Първи май, Седми ноември... Огромни колони хора, скандиращи „ура“, „слава“, „да живее“... Аз и другите офицери, не само кагебейците, бяхме горди с това, че сме щитът на тези хора. Че ги пазим. И в това беше смисълът на живота на повечето офицери.

После дойде перестройката, гласността. Други възгласи почнаха да се раздават. И се оказа, че гадовете сме ние – офицерите от КГБ, палачите. Никога и нищо не сме били защитавали. Тези, които вървяха в колоните точно под червените знамена, сега тръгнаха в други колони, под други знамена, а виновните, естествено, сме ние...

Жена ми е девет години по-млада от мене, хубавица. Обичах я. И сега я обичам. Тя беше горда с мене. Родила ми се син, единствен. Както се казва – късно дете. Сега е на седемнайсет. В началото той също ме уважаваше, гордееше се с мен. След това, когато се започна всичко това, жена ми изведнъж стана мълчалива. Почна да избягва погледа ми. Аз си подадох оставка и отидох да работя като охрана в една търговска банка. Скрих си униформата по-надълбочко. Но немите въпроси висяха през цялото време във въздуха – и синът ми мълчеше, и жена ми. А на неми въпроси няма как да отговориш. Отговорите бяха по страниците на вестниците, на екрана на телевизора. Оказа се, че освен със собствените си вили и с репресии, ние с нищо друго не сме се занимавали.

– Ами лускозните вили на военните, които видяхме по телевизията, са истински, нали, не са нарисувани?...

– Да, истински са. Не са нарисувани. Само че те са жалки курници в сравнение с дворците на ония, които сега плюят по тези бивши собственици. Например, ти си имал цял параход. И то много по-голям от една генералска вила. Все пак този генерал е бил първо курсант, окопи е рил. След това, като лейтинант, от казарма в казарма е чергарствал. Но и той е човек – кой не иска вила или къща за децата си? Кому обаче е известно колко пъти в живота си е трябвало да скача през нощта от топлата постеля в същата тая вила, за да се озове навън под куршумите? Някога в Русия са ценили офицерите. Даже с имения са ги награждавали. А сега решиха, че и една виличка с декор и половина парцел са много за един генерал!

– Едно време всички са живяли по съвсем друг начин.

– По друг начин... Всички... Но винаги са обвинявали, между впрочем, първо офицерите, нали – точно офицерите! На Сенатския площад офицерите са излязоли, нали? За народа са мислели. А след това тъкмо тези офицери ги изпратли на бесилките, в рудниците, в Сибир. Никой не се застъпил за тях. За царя, за отечеството, в окопите с германците са се сражавали. А в тила „революционните патриоти“ вече готвели за тях тъжно посрещане, вкарвайки в цевите си куршуми за техните сърца, много по-страшни от оловните: „Белогвардейци!“; „Изверги!“. Тъй са наричали завърналите се се от фронта офицери, които се опитали се да

въведат някакъв ред. Наоколо – хаос. Всичко се руши. Всички предишни ценности – материални и духовни – отиват в огъня и под ботушите. Трудно, много трудно им е било на тези офицери! И ето, решили те: облекли офицерските униформи върху чистото си бельо и тръгнали на психическа атака. Знаеш ли какво е това психическа атака?

– Това е, когато се опитват да смутят противника. Аз гледах в един филм – във филма „Чапаев“ – как белогвардейските офицери вървят под строй, а по тях стрелят с картечница. Те падат, но отново се подреждат – и пак вървят в атака.

– Да. Падат и вървят. Но проблемът е в това, че тези, за които ти говоря, не са стреляли!

– Как така!? Защо ще вървят тогава?

– Във военната практика смисълът, целта на всяка атака е или пленяването, или физическото унищожаване на противника – по възможност с минимални загуби от страна на атакувания. Но да се върви с открити гърди срещу картечниците на окопан противник – това е възможно само в случай, че съзнателно или подсъзнателно си си поставил съвсем друга цел.

– Каква?

– Може би, действайки извън логиката на военното изкуство, с цената на живота си да накараш стрелящите да се замислят. Убивайки първитие – да разберат и да не стрелят в другите.

– Но тогава тяхната смърт прилича на смъртта на разпнатия на кръста Исус Христос!

– Именно. Христос ние все пак още не сме Го забравили: А голобрадите корнети и генерали, вървящи в единен строй, забравихме. Може би и сега техните души, облечени в чисто бельо и офицерска униформа, стоят пред изстреляните от нас куршуми и ни молят, призовават ни да се опомним!

– Защо нас? Когато са стреляли по тях, ние още не сме били родени.

– Тогава – да. Но куршумите и днес летят. Чисто нови куршуми! Кой ги пуска, ако не ние?

– Прав си: А ти защо напусна семейството си?

– Не издържах на един поглед.

– Какъв поглед?

– Една вечер гледахме телевизия. Жена ми беше в кухнята. Ние гледахме със сина ми. По едно време почна едно от ония, политическите предавания – започнаха да говорят за КГБ. Разбира се, соляха щедро. Аз

взех нарочно един вестник. Давах си вид, че чета, сякаш изобщо не ме интересува. Исках синът ми да превключи на друга програма. Той не се интересува от политика – най-много обича музика. Но сега не превключва! Пошумолях с вестника, скришно го наблюдавам. И гледам: синът ми седи във фотьойла, а ръцете му стиснали стола така, че чак побелели... Въобще не мръдва. И аз разбрах: няма да превключи. До последния момент се владеех, скрит зад вестника. После изведнъж не издържах, станах рязко и креснах: „Няма ли да го изключиш най-после!“

Той също стана. Нямахше намерение да спира телевизора. Стои срещу мене, гледа ме в очите и мълчи. По късно, през нощта, аз им написах бележка: „Заминавам за известно време, имам работа“ – и си отидох завинаги.

– Как завинаги?

– Ей така!

После дълго мълчахме. Опитах се да се настаня по-удобно на фазера и да подремна. Обаче той пак заговори:

– Значи, Анастасия казва: „Ще пренесе хората през късчето време на тъмните сили“? Ще ни пренесе – и толкоз...

– Да, казва. И вярва, че ще успее.

– Поне един елитен полк ѝ трябва! Аз бих отишъл войник в такъв полк...

– Защо полк? Ти нещо не си разбрал. Тя отрича насилието. Исканяка си да убеди хората. Мъчи се да направи нещо със своя нежен лъч.

– Мисля, че ще успее. Мнозина биха мечтали да ги стопли нейният лъч. Обаче малцина ще разберат, че и ние самите трябва малко да си размърдаме мозъците. Трябва да ѝ помогнем – тя е съвсем самичка. Даже и един взвод няма. Ето, тебе те е избрала, помолила те е – а ти в някакво си мазе като клошар се въргаляш... Аз също, предприемачо!

– Ти също, кагебеецо, се въргаляш тука...

– Добре, спи войнико.

– Студеничко е в твоята казарма...

– Ами така е, случват се такива неща. Свий се на кълбо, да запазиш топлината.

После той стана, извади от скривалището си една найлонова торба, измъкна нещо от нея и ме покри. В мъждивата светлина на свещта, съвсем до лицето ми, сега блестяха трите звезди от пагона на куртката му. Под нея се постопах и заспах.

В просънницата чух как се прибрат бездомниците в своя парцалив тълъ и поискаха от полковника бутилка водка за мойто нощуване. Той

обеща да им даде през деня, но те настояваха да стори това веднага и го заплашиха. Полковникът донесе своя фазер-легло, сложи го между мене и клошарите и заяви: „Ще го пипнете само през трупа ми!“ После всичко утихна. Събудих се от това, че полковникът бе почнал да ме бутва по рамото.

– Ставай бързо! Трябва да се измъкваме!

В мътния прозорец на мазето се съмваше. Седнах на фазера. Болеше ме силно глава и едва дишах. Казах му:

– Рано е още. Едва се разсъмва.

– Още малко – и ще бъде късно. Те са запалили памук с прах. Стар фокус. Ако умуваме много, ще се задушим.

Той отиде до прозореца и почна да кърти рамката му с някакво железце. Клошарите бяха подпрели вратата отвън. Като измъкна рамката, той я подпря на стената, счупи стъклото и се качи по нея до нишата на прозореца. Избеният прозорец излизаше към бетонно пространство, покрито с решетка. Той почна да се занимава с решетката, опитвайки се да я избие, но безуспешно. Аз стоях, подпрян на стената. Виеше ми се свят. Полковникът се измъкна обратно от прозореца и изкомандва: „Клени долу – там пушекът е по-слаб. Гледай да не мърдаш – и дишай едва-едва.“ Най-после той надигна решетката с раменете си. Махна я и ми помогна да изляза.

Ние седяхме в бетонната шахта до избения прозорец и мълчаливо поемахме предизгревния въздух на събуждащата се Москва. Световъртежът постепенно преминаваше. Стана студено, всеки мислеше за нещо свое си. После аз казах:

– Твоите съседи не са много любезни, какво, те ли командват тука?

– Тука всеки е главен. Такъв им е занаята. Доведат някой заек и за престоя му вземат пари. Ако откажеш да си платиш, ще ти сипят нещо в чашата или ще те опушат докато спиш – и тогава ще ти вземат всичко.

– И какво – значи ти, кагебеецът, се примиряваш с всичко това? Защо не ги строиш в две редици? Или си бил кабинетен плъх между папките през цялото време и не знаеш нито една фатка?...

– И в кабинети съм бил, и навънка... Едно е да знаеш хватки и начини, а съвсем друго – да ги използваш. Срещу враг – да, но тука това са хора. Може да не се озаптя и да претрепя някого.

– Ти тия за хора ли ги смяташ? Докато мъдруваш, те могат да ти вземат душата. Няма и да мигнат да светят някому маслото!

– Естествено. Но с физически средства това не може да се спре.

– Сега философстваш, а ние по едното чудо се спасихме. Едва се

измъкнахме, а други може и да не успеят.

– Може и да не успеят:

– Тогава какво? Защо мъдруваш, а не действаш?

– Не мога аз да бия хора. Казвам ти, не се контролирам. Хайде – мърдай, мърдай към мястото си на дислокация... Съмна се вече.

Аз станах, стиснах му ръката и тръгнах. След няколко крачки той ми викна: „Я чакай, върни се малко.“ Аз се върнах при седящия в бетонната шахта полковник-клошар. Той не бързаше да говори и мълчеше с наведена глава.

– Какво има? – попитах го аз. След малко той зададе въпрос:

– Значи, ти мислиш, че ще успееш?

– Ами да. От тука е близко. Само на две спирки. Как да не стигна:

– Нямам предвид това. Питам те за твоята цел. Сигурен ли си, че ще можеш да напишеш книгата си и да я публикуваш?

– Ще направя всичко възможно. Първо трябва да седна и да я напиша.

– Значи, Анастасия казва, че можеш?

– Точно така казва.

– Тогава защо не я послуша и не почна първо с това?

– Понеже... считах друго за по-важно.

– Значи не можеш да изпълняваш заповедите точно!

– Тя не ми е заповядвала. Просто ме помоли.

– Тя го помолила, а той на своя глава решил друго и обърнал всичко наопаки...

– Така се случи.

– Случило се... Трябва по-съвестно да се отнасяме към заповедите. На, вземи!

Той ми подаде нещо, завито в малко целофаново пликче. Аз го разгънах и видях през целофана златна венчална халка и сребърно кръстче с верижка. Каза:

– Прекупвачите ще го вземат на половин цена. Може да ти помогне да се закрепши в началото. Ако няма къде да живееш, идвай тук. Аз ще се оправя с тия.

– Ти какво? Няма да ги взема!

– Без много приказки. Закъсняваш. Бягай! Виж го ти... Ходом марш!

– Казвам ти, че няма да ги взема! – опитах се аз да му върна пръстена и кръстчето, но ме спряха неговият властен и едновременно умоляващ поглед и думите му, произнесени със заповеден и не търпящ

възражение шепот:

– Кръ-гом! Напред, ходоом-марш! – и след кратка пауза, вече като си бях тръгнал, добави умолително: – Само успей...

Като се върнах в квартирата си, много исках да поспя – даже си легнах. Но мисълта за полковникъ-клошар не ми даваше мира. Станах, преоблякох се и тръгнах обратно към него. Мислех си по пътя: може би ще се съгласи да дойде да поживее у мене? На всичко е свикнал, практичен е и с чувство за ред. При това и художник – защо тъкмо той да не нарисува илюстрация за корицата? Пък и за наема ще е по-лесно двамата да го плащаме. Че за следващия месец вече бях на нулата с парите.

Но още като се приближавах към нашия избен прозорец, отдалече видях група хора от жилищния блок, а също и милиционерска кола и бърза помощ. Моят полковнок-клошар лежи на земята със затворени очи и усмихнато лице. Бе изцапан с кал. Мъртвата му ръка все още стискахе парче тухла. До стената имаше счупен дървен сандък.

Съдебният лекар записваше нещо в тефтера си до трупа на един друг човек с измачкани, износени дрехи и обезобразено лице.

Сред събралите се хора от блока една жена повтаряше като латерна:

– ... Аз си разхождах кученцето, а тоя, дето лежи ухилен, стоеше на сандъка с лице към стената... По едно време трима клошари – двама мъже и една жена – се приближиха към него изотзад. Единият изведнъж дръпна сандъка и онзи падна. Почнаха да го ритат и да псуват! Тогавата аз се развиках и те престанаха. Тоя, засмяния, успя да стане, ама с доста зор. Викаше им да се пръждосват и да не му се мяркат повече пред очите, но те пак почнаха да псуват и се нахвърлиха върху него. Като се приближиха, той само с един саблен удар с длан по гърлото свали оня, дето беше дръпнал сандъка му. Ужким не замахна силно, пък оня се сви надве и почна да се дави. Аз пак завиках. Другите двама бърже се омотоха – първо фукна жената, а по нея – и мъжът. А тоя с усмивката се хванал за сърцето... Поне да беше седнал или полегнал малко да му попремине, ама не – пак към сандъка си тръгва... Едва върви, но стигна и го примъкна до стената. Подпира се на стената и се опитва да се качи. Най-сетне успя. Ама гледам – бял като платно! Почна да се свлича – смъква се по стената, но не престава да рисува нещо по нея с парче тухла. Чак до земята направи линия и остана там с лице нагоре. Тичам аз, гледам – не диша вече. Не диша, пък се смее...

– Защо се е катерил по тоя сандък? – запитах аз жената.

– Ами да, защо е искал пак да се качи, щом като сърцето му...? –

подеха въпроса ми хората.

– Много искаше да нарисува нещо. Не престана и когато ония типове бяха вече до него – сигурно не ги е забелязал, толкова беше увлечен. Ето, вижте какво е нарисувал – посочи жената към стената.

На сивата стена на кооперацията с червена тухла бе нарисуван слънчев кръг; през средата му – кедрово клонче, а отвънка, в кръг, някакви разкривени думи. Приближих се и прочетох: „Звънтящите кедри на Русия“! Имаше и лъчи, излизаци от слънцето – бяха само три лъча. Другите не е успял да дорисува. Два къси – и един трети, който лъкатушеше и избледняваше надолу, чак до лицето на пространия на земята, усмихнат полковник-клошар. Аз гледах към изкаляното му, засмяно лице и си мислех: „Дали Анастасия не е успяла в последните мигове на живота му да го докосне със своя лъч, да го сгрее? Поне мъничко да стопли душата на този човек и да я отнесе в светлата безкрайност?“

Гледах как товарят в камионетката телата на починалите – „моя“ полковник го хвърлиха като чувал. Главата му изкъртя на пода. Не издържах, смъкнах якето си и се затичах след уазката, като им виках да го сложат сгънато под главата му. Единият санитар ме изруга, но другият, без да приказва, взе якето и го сложи под главата му. Накрая колите се скриха зад ъгъла. Наоколо всичко опустя, сякаш нищо не е било. Аз още дълго стоях там като закован и гледах рисунката и надписа, вече огряни от слънцето. Главата ми бучеше от мисли. Трябва, трябва да направя нещо за този кагебеец, който падна тук – един офицер на Русия! Но какво, какво? Накрая реших: „Ще поместя рисунката ти, офицере, на корицата на своята книга. О, непременно ще я напиша! Може да нямам понятие от писане, но ще я напиша – точка. И то не само една. И на всички ще слагам твоята рисунка – като емблема! И ще се обърна в книжката си към всички руснаци: «СИНОВЕ И ДЪЩЕРИ НА РУСИЯ! Не стреляйте в сърцата на своите офицери с невидимите, взривни куршуми на своята жестокост и безсърдечие! Не стреляйте в тила им – нито на белите, нито на червените, на сините или на зелените свои войници, лейтенанти и генерали. Куршумите в тила са по-страшни от оловните. Не стреляйте с такива куршуми по своите офицери, руснаци!!!»“

* * *

Пишех бързо. От време на време идваха Артюм и Льоша и носеха по нещо за хапване. Те още не знаеха за Анастасия, но аз им бях обяснил, че въпросът за организацията на обществото ни може да се разреши само чрез книгата, която трябва да напиша. И те се заеха да набират

тескта на компютрите. Повече работеше Льоша Новичков. Той идваше веднъж на три дни, носеше отпечатания текст и вземаше ръкописа с новата глава. Това продължи два месеца.

Един ден Льоша донесе последната отпечатана глава от първата брошура, една дискета с цялата книга, две бутилки бира, сарделки с още някои работи за ядене и 20000 рубли. Аз изненадан го попитах:

– Откъде, Льоша, намери такова богатство?

Той живееше с майка си много бедно и понякога парите им не стигаха и за метрото и за сандвичи.

– Сега е сесията, Владимир Николаевич – отговори ми Алексей. – Правя чертежи на някои студенти, съставям разни програми – на такива, които ги мързи или не могат сами да се справят. Оттам са парите.

– А взимаш ли си изпитите?

– Взимам ги. Остана ми още един, а след два дни ме викат запас в Кинешма. Добре че успяхте да напишете „Анастасия“! Сега, ако има нещо да оправяте, Артъм ще помогне, понеже и Антон отиде запас...

– Как се справи, Льоша? И изпитите да си вземаш, и чертежи за другите да правиш, и програми; и – отгоре на всичко – всеки ден „Анастасия“ да набиращ и разпечатваш...

Льоша не отговори. Аз се обърнах към кухненската маса, за да сервирам сварилите се сарделки. Альоша, подпрял глава на ръцете си върху лежащите на масата отпечатани листове с текста за Анастасия, сънуваше блажени сънища...

21. РАЗКРИВАНЕ НА ТАЙНАТА

Стоейки в кухнята на малката си московска квартира – пред масата с изстиващите сардини и спящия върху текста за Анастасия Льоша Новичков, – аз си дадох дума да намеря начин пак да натрупам капитал и да си върна парахода. Да тръгна отново нагоре по великия маршрут, където срещнах Анастасия. Не за търговия, както по-рано. Да отплуваме в периода на белите нощи, за да може там, в най-добрите каюти, най-сетне да се отморят както трябва и Льоша Новичков, и Антон и Артъом... И всички ония, които ми бяха помогнали, прескачайки дивия хаос и личните си материални интереси, за да организираме обществото на предприемачите-идеалисти.

Интересно: защо тази идея привлече толкова много хора? Защо и мен ме спечели завинаги? Какъв е секретът ѝ? – Непременно трябва да разбере това и да стигна съвсем конкретно и ясно до същината на нейната тайна и предназначение! Защо така страстно се запалват хората от бяна на една отшелница в тайгата? Какво се крие в него? Как да открия разковничето му?

Журналистката от вестник „Московская правда“ Катя Головина, опитвайки се проумее това, един ден попита нашите студенти: „Какво ви привлече в тая работа, какъв е личният ви интерес?“ Те те не можаха да отговорят с тежки аргументи. Само казаха: „Просто си струва“.

Значи – и те се уповават на интуицията си. Но какво, какво се крие зад тази интуиция?

* * *

В Московска печатница №11, за нейна сметка, бе отпечатана първата тънка книжка за Анастасия – в двехиляден тираж. Защо генералният директор на тази печатница Геннадий Владимирович Груця се реши да пусне книга от неизвестен автор? Защо се осмели, въпреки финансовите си трудности, да я напечата не на вестникарска, а на луксозна, офсетова хартия?

Първите книжки ги продавах сам аз – на изхода на метростанция „Таганская“. После почнаха да ми помагат първите читатели. Една възрастна жена я продаваше всеки ден на „Добрининская“. Тя обясняваше на всеки, който се интересуваше, че това е „хубава книжка“. Защо правеше това? После читателите почнаха да я продават и в почивните

станции около Москва, сами пишеха обяви и организираха срещи с почитащите, които я бяха прочели. След това търговският директор на московския издателско-реализационен концерн Юлий Анатолиевич Никитин изведнъж реши да внесе в печатницата предплата за още две хиляди екземпляра. Странен човек. Един ден идва с колата си при мене и казва:

– Днеска заминавам със сина си в чужбина – на съревнование по тенис. Самолетът е довечера. Трябва да успея да внеса предплатата.

И той успя – плати я. Като дойде време за получаване на книгите, Никитин каза:

– През лятото по принцип не продаваме книги. Ще си взема няколко пакета, а с останалите се разпореждай ти. Колкото се продадат – толкова ще ми платиш.

От самото начало на работата над ръкописа до ден днешен са се събрали куп въпросителни и удивителни във връзка с тази книжка. Тя е като жива: сама привлича хората и се саморазпространява с тяхна помощ навсякъде. В началото считах тия събития за случайни. Тези „случайности“ обаче почнаха да се подреждат в закономерна верига. Лично на мене сега ми е трудно да правя изводи кое е закономерно и кое не в цялата тази необикновена история.

22. ОТЕЦ ТЕОДОР ИТ

Настъпи моментът, когато сметнах, че вече мога да се срещна с отец Теодорит. Там, в тайгата, на моя въпрос дали в нашия свят има хора с такива способности и знания като Анастасия, но не отшелници като нея, тя ми бе отговорила:

– Навсякъде по земята има хора, чийто начин на живот е различен от технократичния. Те имат най-различни способности. Но във вашия свят има един човек, при който можеш да ходиш лесно и през зимата, и през лятото. Силата на духа му е огромна.

– И ти знаеш къде живее той? Мога ли да го видя и да говоря с него?

– Да.

– Кой е той?

– Това е баща ти, Владимире.

– Какво?... Ех, Анастасия, Анастасия... Тъй ми се искаше да чуя някакви доказателства от тебе, да се уверя в правотата ти – но тоя път не позна. Баща ми умря преди осемнайсет години и е погребан до едно малко градче в Брянска област...

Анастасия седеше на тревата, облегната на едно дърво с подгънати колене и мълчаливо ме гледаше в очите. Погледът ѝ бе малко тъжен и съжалителен. После тихо отпусна глава на коленете си. Аз помислих, че се е разстроила поради грешката си във връзка с баща ми и се опитах да я утеша:

– Ти, Анастасия, не се разстройвай чак толкова. Сигурно сгреши, понеже вече са ти останали малко сили – нали така ми каза?

Между другото, този разговор го водихме след деня, в който тя бе загубила съзнание, спасявайки с лъча си един мъж и една жена на хиляди километри от тайгата. Аз съм описал този случай в първата си книжка.

Анастасия помълча още малко, след това вдигна глава и като ме погледна пак в очите, каза:

– Наистина, в момента силата ми е по-малка – но не чак дотолкова, че да правя грешки.

И тя почна да разказва за събития в моя живот отпреди 26 години! Описваше ги абсолютно точно, с големи подробности, и даже предаваше нюансите на вътрешните ми преживявания в този момент. Някои

хора се досещат за мислите на събеседника си по едва забележимите мимики на лицето му, по очите, позата му и пр. Но по какъв начин тя успява да види като на документален филм цялото минало на човека – това аз не мога да кажа.

Сама Анастасия няма навик да доказва способностите си. Но ето какво ми каза този път:

– Недалече от Москва има една известна Лавра: Троицо-Сергиевата. Намира се в един град, който се казва Сергиев Посад. Зад дебелите зидове на Троицо-Сергиевата Лавра има духовна семинария, академия, храмове и манастир. Църквите са достъпни за всички и затова всеки, който желае, може да отиде и да се помоли в тази свята обител на Русия. Дори и в дните на големите гонения, зад нейните стени както семинарията, така и академията и манастирът, където винаги са служили на Бога подвижници-монаси, всякога са били действащи.

Преди 26 години, точно на рождения си ден, през портата на Троицо-Сергиевата лавра влязъл един юноша. Той посетил музея, а после и големия храм. Там в момента четял проповед висок, беловлас монах. И ръстът, и санът му били високи. Това е отец Теодорит – ковчезникът на манастира Троицо-Сергиева Лавра.

Юношата изслушал проповедта му и когато отец Теодорит свършил, той го последвал омаян в съкровищницата. Никой не го спрял. Като се приближил към свещеника, заговорил с него за проповедта му и отец Теодорит дълго беседвал с него. Наистина, юношата бил кръстен някога, като дете, но вярата му до този момент била слаба; не спазвал постите, не се причастявал и не ходел редовно на църква. От този ден обаче започнала дружбата между отец Теодорит и този млад човек.

Младежът почнал често да ходи в манастира. Отец Теодорит му говорел, показвал му всички светини и даже ония, които били недостъпни за обикновените посетители. Монахът подарявал на юношата книга след книга, но той ги губел. Един ден закачил на врата му и кръстче, но той и него загубил. Светият старец му дал второ кръстче, по-особено – отваряло се като миниатюрно ковчеже, – но младият човек и него затрил... Ковчезникът го водел даже в трапезарията и го канел да седне наравно с монасите от манастира; всеки път му давал и по малко пари, но никога за нищо не го упрекнал и всякога го приемал с добро чувство.

Така се минала една година. Юношата идвал в манастира всяка седмица, но един ден си тръгнал и вече не се върнал както обикновено. Монахът го чакал. Не дошъл и след месец, и след година. Монахът все още го очаквал. Ето, сега са изминали вече 25 години!

Монахът не се е уморил да те чака, Володя: цели двадесет и пет години продължи да те чака твоят духовен баща – великият монах на Русия Отец Теодорит!

– Аз тогава заминах далече от манастира. Чак в Сибир. Но винаги съм се сещал за Отец Теодорит.

– Обаче не му написа нито едно писмо... – забеляза Анастасия.

– Сега искам да го видя.

– И какво ще му разкажеш за себе си?

– Вероятно за бизнеса си. За истинската си любов и за блудствата си... За това, колко много пъти бях на ръба на пропастта и все ми се разминаваше.

– Та той ще види всичко това като на длан само с един поглед! Същият човек, който ти прощаваше всички грехове и те спасява толкова пъти с молитвите си, все още вярва в тебе, както преди 25 години! Но той очаква нещо ново от тебе.

– Какво очаква, Анастасия? Какво знае за мене, какво иска да направя?

– Засега не мога да ти кажа точно, но неговата интуиция за тебе не го е лъгала. Кажи, Владимире, ти помниш ли всички разговори с него; помниш ли какво видя в манастирските съкровищници?

– Съвсем смътно. Това бе тъй отдавна, че си спомням само отделни епизоди.

– Опитай се да си ги припомниш, аз ще ти помогна.

– Отец Теодорит всеки ден разговаряше с мен на различни места в манастира. Помня някакви подземни или полуподземни помещения. Помня трапезарията: една дълга маса, монасите вечерят, а аз – сред тях. Беше по времето на някакъв пост. Храната бе изцяло постна, но на мене ми хареса.

– Изпита ли някакви особени усещания и чувства като ходеше в манастира?

– Един ден след вечеря аз излязох през манастирския хол във вътрешния двор на лаврата. Портите й бяха вече затворени за външни посетители, а дворът – пуст. Масивните, високи стени не пропускаха градския шум. Наоколо – само храмове и тишина. Изведнъж се спрях. Чух някаква величествена музика, но трябваше вече да си вървя – дежурният монах ме чакаше, за да залости вратата. Аз стоях като омагьосан от тази музика, но накрая се опомних и тръгнах към изхода.

– Никога повече ли не чу тази музика; не изпита ли подобно чувство?

– Не.

– А не си ли се опитвал съзнателно да я чуеш пак, да предизвикаш в себе си тия преживявания?

– Опитах се, но напразно. Още следващия път отидох и застанах на същото място, където я бях чул, но не се повтори.

– Спомни си още нещо, Владимире.

– Защо ме питаш! Ти тъй точно описа всичко, което ми се е случило преди 26 години, че по-добре сама разкажи какво съм усетил тогава...

– Това е невъзможно. Отец Теодорит не е имал конкретни планове за тебе, но се е надявал интуитивно на нещо. Направил е за тебе нещо голямо и значимо – само той знае какво. И аз усещам това вътрешно: той е мислел за нещо важно и е направил всичко възможно за тебе. Много е направил! Но защо е възложил такива надежди точно на тебе, безверника и не притежаващия и най-елементарни способности да стигнеш бързо до вярата – това си остава загадка... И защо цели 25 години безпътен живот не са сломили вярата ти – това е също необяснимо. Защо ти, който си получил толкова много, все още стоиш и бездействаш? Защо? Не мога да разбера това. Та нали нищо във вселената не изчезва безследно? Опитай се да си спомниш още нещо за срещите и разговорите си с твоя отец – дори и да са отделни епизоди.

– Спомням си нещо като зала или крипта в духовната академия или семинарията. Може да е било и в едно от подземията на манастира. Някакъв монах отвори една врата пред отец Теодорит, но сам не влезе там. Само двамата с него влязохме. На стените имаше картини, а на полиците – някакви предмети...

– Ти там на два пъти се впечатли много. Кажете от какво.

– Да съм се впечатлил?... Да, наистина едно нещо ме удиви до крайна степен. Направо ме изуми!

– И какво бе то?

– Една картина. Беше черно-бяла, като с молив нарисувана. Това беше ясно изрисуван портрет на някакъв човек.

– И какво те развълнува толкова много?

– Не си спомням.

– Не, спомни си! Опитай се, моля те, аз ще ти помогна. Ето, виждам неголяма зала и вие с отец Теодорит стоите пред тази картина – ти си малко по-напред и отецът ти казва да се приближиш към картината. Ти правиш крачка напред, после още една...

– Спомних си, Анастасия!

– Какво си спомни?

– Тази картина, изобразяваща някакъв човек, бе нарисувана само с една линия – пулсираща линия-спирала! Художникът явно е започнал с молива или перото си от средата на белия лист и без да го повдига е очертал спирала. Където е натискал повече, линията е удебелена; и обратно – там, където натискът е бил много слаб, тя е съвсем тъничка, но никъде не се прекъсва. Линията-спирала свършваше в края на листа, изобразявайки удивителна картина – портрет на някакъв човек.

– Тази картина трябва да се изложи за разглеждане от всички желаещи. Един ден може да се яви човек, способен да разшифрова вложената информация в нея. Чрез тази пулсираща линия под формата на човек хората трябва да осъзнаят нещо.

– Какво?

– Не знам още. Както точките и тиретата или нотите представляват системи за запис на човешки чувства и мисли, така може да е и тука. Поне така предполагам; а може да е и нещо още по-непознато нам. Във всеки случай, когато се върнеш, помоли ги да я изложат публично или да я обнародват някъде. Комуто е съдено, ще я разшифрова.

– Кой ще ми обърне внимание на мене...

– На тебе ще обърнат. Но сега искам да ти кажа, че тогава имаше още нещо, което ти направи особено силно впечатление. Спомняш ли си какво?

– В тази зала или в съседната... Да, в едно съвсем малко помещение върху един подиум имаше един много красив дървен стол с резба – или по-скоро кресло или трон. Спомням си как с отец Теодорит стояхме там и го гледахме. Той ми каза, че никой не трябва да се докосва до него.

– И все пак ти се докосна. Даже седна на него.

– Отец Теодорит ми предложи...

– И какво ти се случи в този момент?

– Нищо. Седях, гледах отец Теодорит, а той стоеше прав и мълчаливо ме гледаше в очите. Просто ме гледаше.

– Моля те, спомни си! Опитай се да си припомниш какво почувства тогава. Това е най-важното.

– Ами... нищо особено. Всъщност, появиха се някакви мисли в главата, завъртяха се бързо-бързо, също като магнетофонна лента на режим за пренавиване и затова думите се сливаха в непонятни звуци.

– Ти никога ли не се опита да спреш тази лента и някак си да я прослушаш на нормална скорост?

– Как може да стане това?

– Например, като се замислиш върху същността на Битието...

– Не, не съм се опитвал. Не те разбирам.

– А разбираше ли всичко, което ти говореше отец Теодорит? Можеш ли да си спомниш точно поне една негова фраза, дори и съвсем откъслечна?

– Да, върти ми се една в главата, но без никаква връзка с всичко останало.

– Кажы коя е?

– „...Ти ще им покажеш...“

До този момент Анастасия стоеше под дървото, но като произнесох тези думи, тя изведнъж стана и лицето й просия. Сложи длани на ствола на кедрa и притисна лице към него.

– Ами да! Разбира се! – възкликна Анастасия. Тя плесна с ръце и радостно продължи: – Ти си наистина велик, руски Монахо! Знаеш ли, Володя, какво мога да ти кажа сега, вече съвсем точно, относно отец Теодорит? Той е направил смешни много човешки учения, посочвайки най-главното.

– Ние въобще не сме говорили за каквито и да е учения. Обсъждахме обикновени житейски теми.

– Много естествено! „Обикновени теми“... Не разбираш ли, че отец Теодорит е говорил с тебе за това, което те е вълнувало? Показвал ти е най-големите светини, изтъквайки уважението си към тях, но без лицемерното, показно преклонение, както правят други. Въпреки високия си сан, той е бил способен да се държи с тебе просто, но смислено – може би специално за теб. Не е наблегнал на нито една догма. Нима не са смешни пред него наводниците Русия проповедници, сеещи хиляди догми и отклоняващи човека от най-важното? Той до такава степен те е имунизирал срещу догмите, че даже и мене сега ме възприемаш като наивна отшелничка. Разбирай ме правилно: не съм важна аз в случая – важното е ти да не се отклоняваш от най-главното.

– А кое е то

– Онова, което се крие в душата на човека.

– Че как може човек да познава ученията на западните или източните мъдреци, на Индия и Тибет, ако няма и елементарно понятие за тях?

– В човека, Володя, във всеки човек – още от Сътворението – е заложено абсолютно цялото познание на Битието. Дадено му е наведнъж, при самото му появяване, както са ни дадени ръцете, краката, сърцето, косите... Всички учения в света, всички открития са почерпани от този

Източник. Също както истинските родители са готови да дадат всичко на всяко от децата си, така и Великият Творец дава на всеки всичко. И нищо ръководно – нито даже всичките книги на света, нито най-мощните съвременни и бъдещи компютри, взети заедно, никога няма да са в състояние да поберат и най-малката частичка от великото познание, заложено в който и да е истински човек! Трябва просто да умееш да се възползваш от нея.

– Защо тогава само малцина правят открития? И не всички пишат учения?

– Някой постига само песчинка от цялата истина, но проглушава ушите на хората, че тя е само негов монопол. Че бил открил разковничето. Той я натрапва на всички, мъчи се да им я внуши като базална и единствена – и по този начин заглушава напълно в себе си истинското космично познание. Забравя, че истината не е проповед, а начин на живот.

– А как живеят постигналите абсолютната истина?

– Щастливо!

– ...И за да я постигнем, е нужна будност на съзнанието и чистота на мисълта...

– Страхотно! Фантастично! – заля се от смях Анастасия и добави, все още смеейки се: – Та ти четеш мислите ми!

– Няма нищо фантастично тука, Анастасия – казах аз. – Просто човек трябва да е разбрал философията ти. Ти всякога свеждаш всичко до будността на съзнанието и чистотата на помислите.

– Не, аз ти казвам – фантастичен си! – през смях повтори тя. – Ти отгатваш мислите ми! Фантастично не, ами...

Аз се заразих от доброто ѝ настроение и също се разсмях. После я попитах:

– Как мислиш, Настася, ще ме приеме ли този път моят духовен баща Теодорит, ако отида при него? Ще поиска ли въобще да разговаряме – няма ли да е много разочарован от мене?

– Разбира се, че ще те приеме и ще се зарадва на завръщането ти. Той те приема всякакъв. Но той ще бъде най-щастлив, ако успееш да събудиш поне малка част от вътрешното си познание и да го приложиш на дело в живота си. Спри препускащата лента, Владимире, и ще осъзнаеш много неща.

– Той още ли е в същия манастир? В Троицо-Сергиевата Лавра?

– Твоят духовен баща – този велик старец на Русия – сега живее в един малък манастирски скит в гората край Троицо-Сергиевата Лавра.

Уставът на този скит е по-строг от манастирския и отец Теодорит е игумен там. Това убежище се намира сред девствения лес на много красиво място. Там има няколко къщички с монашески килии. Имат и малка дървена църква. Не е зографисана, нито с позлатени кубета, но е много хубава, уютна и чиста. В нея има две печки. Там не се продават и купуват черковни свещи както навсякъде. И въобще нищо не се продава и купува – не е обикновена църква. Тя още от нищо и от никого не е осквернена и обикновените посетители на Лаврата не могат да намерят това място. Та именно в тази черквичка се моли твоят отец Теодорит. Моли се за спасението на всички хора – и за твоето спасение. Моли се за чедата, забравили родителите си и за самите родители, забравени от децата си. Иди при него и му се поклони! Помоли се да ти бъдат простени греховете. Силата на неговия дух е неопишуема. И заради мен се поклони на отец Теодорит!

– Добре, Анастасия. Ще отида. Но първо ще се опитам да доърша едно друго нещо, за което ме беше помолила.

* * *

Като пристигнах в Сергиев Посад – подмосковско градче с предишно име Загорск, – аз, както преди 27 години, влязох през портата та Троице-Сергиевата Лавра. Веднага тръгнах към приемната на действащия манастир. Някога само казвах кой съм и веднага извикваха Отец Теодорит. Но дежурният монах този път ми отговори, че днес ковчезникът е друг. Отец Теодорит е от манастира, но живее в гората, извън територията му. Посетители там не отиват. След обяснението, че аз съм познат на отец Теодорит и че съм бил с него по всички манастирски светини ми съобщиха къде са разположени горските килии. С непонятно вълнение аз се запътих към малката горска черквичка. Тя бе необикновено красива и се вписваше хармонично в околната природа. От разположените недалеч от черквичката няколко горски къщички-килии водеха пътечки към нея. С отец Теодорит се срещнахме при дървената пристройка на църквата. Аз се разтреперах. „Ти само не се смушавай и гледай да не се удивляваш много при срещата с твоя Отец“ – спомних си аз думите на Анастасия. Но непонятното чувство на смущение не изчезваше. Отец Теодорит беше стар и побелял, но не по-стар, отколкото преди двадесет и седем години. Ние седяхме на дървените пънчета в постройката на дървената черквичка и мълчахме. Аз се опитвах да водя някакъв разговор, но не вървеше. Струваше ми се, че той и без това знае всичко и да се произнасят думи е безсмислено. Като че ли не бяха минали

двайсет и пет години от последната ни среща, а сме се разделили едва вчера...

За всеки случай бях взел за отец Теодорит книжката за Анастасия. Но не посмях за му я покажа веднага – досега бях имал неприятен опит с разни свещеници. Едни я прелистваха и казваха, че такива книги не четат, а други питаха за какво пише вътре и след отговора ми казваха, че Анастасия била „езичница“. Не желяех да огорчавам отец Теодорит и не ми се искаше и той да я отхвърли. Всеки път, когато някой се опитва да говори нещо лошо за Анастасия, в мен се появява чувство на противопоставяне. Аз даже почти се скарах с един служител от Новоспаския манастир, а той ми посочи две жени с черни забрадки и тъмни дрехи и ми каза:

– Ето какви трябва да бъдат послушниците на Бога!

Аз му отвърнах:

– Щом Анастасия е весела и радостна, как може това да не е угодно на Бога? По-приятно е да се гледат жизнерадостни хора, отколкото такива оклюмали...

С вълнение извадих книжката и я подадох на отец Теодорит. Той спокойно я взе и сложи ръката си върху нея. Бавно я погали с дланта на другата си ръка, все едно че искаше да почувства нещо с ръцете си и каза:

– Ти искаш да я прочета, нали? – И без да дочака отговор, добави: – Добре, остави ми я.

След два дни, на сутринта, аз отново отидох при отец Теодорит. Седяхме на мъничка пейка в гората, близо до неговата килия. За какво ли не се разговаряхме! Общувахме с мен точно както преди дваайсет и седем години, но само едно много странно обстоятелство не ми даваше покой: защо отец Теодорит изглежда даже по-млад, отколкото преди дваайсет и седем години? И изведнъж той, прекъсвайки размишленията си, ми каза:

– Владимире, твоя отец Теодорит почина.

Аз първо трепнах, а после промълвих:

– Че кой сте Вие тогава?

– Аз съм отец Теодорит ... – гледа ме той и се усмихва загадъчно.

Пак го попитах:

– А къде е гробът му?

– Встарото гробище.

– Искам да го видя. Как да го намеря?

Той не ми отговори за гробището, а само каза:

– Идвай при мене, когато имаш време...

Всичко, което се случи след това, бе още по-непонятно.

– Време е за обяд – каза отец Теодорит. – Да отидем, аз ще те нагостя.

Седнах на масата в малката къщичка-трапезария. Там имаше борш в една тенджерка, картофено пюре с риба и компот. Той ми сипа борш и аз почнах да ям. Отец Теодорит не поиска да обядва – само ми правеше компания. А картофите много ми харесаха. И ми напомниха... – вкусът на картофите бе същия, какъвто беше в манастирската кухня преди 27 години! За цял живот съм запомнил този вкус. Зави ми се свят. От една страна до мен седеше друг отец Теодорит, а от друга той говори и се държи точно така, както преди. Спомних си и това, че някога, когато бяхме в едно от манастирските помещения, отец Теодорит ми предложи да се снимаме. Аз се съгласих. Той викна някакъв монах с апарат и той ни фотографира. Сега реших изясня проблема ето как: известно е, че монасите не обичат да позират. Затова реших: ще предложа да снимам отец Теодорит и горската църквичка на цветна лента. И му рекох:

– Може ли да се снимам с Вас?

Отец Теодорит не отказа и направихме снимката. И черквичката заснех, много е красива. Снимката стана хубава, макар и апаратът ми да е прост. Когато си тръгнах, отец Теодорит ми подари малка Библия, джобен формат. Написаното в нея не бе в стихове, както е във всички Библии, а е като в книгите и то с много пояснения. Той ми каза:

– Когато се позоваваш на Библията, трябва да посочваш точно главата.

На моя въпрос, съгласен ли да приема на разговор хора, които искат да се срещнат с Анастасия, за да не се разкарват толкова далече в Сибирската тайга, Отец Теодорит ми отговори:

– Самият аз още не съм се опознал добре. Но когато имаш време, поне ти идвай.

Аз се разочаровах от отказа на Отец Теодорит, но не продължих да настоявам. Разговаряйки с него за какво ли не, аз си направих следния извод: в руските манастири има старци, чиято мъдрост и простота на речта превъзхождат многократно безбройните проповедници от нашите и вносните духовни учения.

Защо мълчите вие, мъдри старци на Русия! По собствена воля – или или има някакви неведоми сили, които не ви дават да говорите? Отидеш на църковна служба – а тя е на език, който не разбираш. Затова хората се тълпят и даже пари дават, за да чуят какво им говорят чужди

проповедници, но на понятен език. Може би затова сънародниците ни отколе са тръгнали с хиляди и хиляди към чуждоземните учения, забравяйки своите?

Душата ми винаги се е отпускала след среща с Отец Теодорит. Колко по-просто, ясно и разбираемо говори той, в сравнение с повечето свещеници, които посетих след срещата си с Анастасия, за да разбере казаното от нея. Как искам и други хора да могат да почувстват това! Кога ще проговорите вие, истински мъдrecи на Русия?

23. ПРОСТРАНСТВО ОТ ЛЮБОВ

След продажбата на първия тираж ми изплатиха авторския хонопар. Аз отидох във ВДНХ – сега Всесъюзен изложбен център на ВВЦ. Не знам защо, но обичам да ходя там. Този път вървях покрай куп закусвални и колички с шишчета, дразнещи душата със сочните си ухания и едва се преборвах с желанието да си накупя от всичките тези вкуснотии до една. Въпреки че в джоба си имах няколкостотин хиляди рубли, този път бях решил ги харча пестеливо. И изведнъж се случи нещо изумително! Тихо, но абсолютно ясно аз чух гласа на Анастасия: „Купи си да си хапнеш, Володя! Каквото искаш си купи. Сега не трябва толкова много да се ограничаваш в храненето“.

Направих още няколко крачки край уличните закусвални и ето, отново чувам глас: „Защо ги подминаваш? Хапни си, моля те!“

„Виж ти, каква натрапчива мисъл“ – помислих си аз. Отидох на една пейка в алеята, по-далече от хората. Седнах и тихо прошепнах, сгущвайки се, за да не помислят, че говоря сам на себе си.

– Наистина ли чувам твоя глас, Анастасия? – и отговорът бе мигновен, точен и ясен:

– Ти чуваш моя глас, Владимире!

– Здравей, Анастасия. А защо досега не се обаждаше? Толкова въпроси се натрупаха. На срещите читателите ми задават въпроси, а аз не мога да им отговоря:

– Аз ти говорех. През цялото време се мъчех да говоря с теб, но ти не ме чуваш. Даже веднъж, когато реши да се самоубиеш, аз крещях от отчаяние. Но и това не помогн – ти не ме чуваше. Тогава се досетих и запях. Точно тази песен изсвириха на цигулките двете момичета в метрото. Те я чуха и я засвириха. И щом като чу мелодията на тази песен, която ти бях пяла в тайгата, ти веднага си спомни за мене. Аз толкова много се вълнувах, че едва не ми се пресече млякото:

– Какво мляко, Анастасия?

– Кърмата ми. Кърмата за нашия син. Аз вече го родих, Володя!

– Родила си? Анастасия!!! Трудно ли ти е? Как си ти там – сама с детето в тайгата? Как е той?: Аз си спомням, че ти казваше, че „няма да бъде навреме“...

– Всичко е наред. Природата се събуди по-рано, сега ми помага. И нашият син се чувства добре. Той е юнак. Вече се усмихва. Само кожата

му е малко суха – като твоята. Но това е нищо, ще мине. Всичко ще бъде наред, ще видиш... Не на нас – на теб ти е трудно. Но направи още една крачка. Допиши книгата. Аз знам колко ти беше трудно, а и занаятчийски няма да е леко. Но ти не спирай! Върви по своя път.

– Да, Анастасия... – аз исках да ѝ разкажа, че да пишеш книги е по-трудно, отколкото да се занимаваш с бизнес. И за ситуацията в семейството си и фирмата исках да ѝ кажа – и въобще за всичките си перипетии през последната година. Че сега нямам вече нито дом, нито семейство; за това как замалко не попаднах в лудницата... А за мечтите и фантазиите ѝ исках да я посъветвам да не ги развихря повече до такава степен, че да увлича хората. Но си помислих: защо да я разстройвам сега една кърмеща майка – може да ѝ увреди кърмата: И ѝ казах:

– Пък ти не се безпокой напразно, Анастасия. Никакви особени трудности нямам аз. Представяш ли си – цяла книга написах! Та това било по-лесно, отколкото да съставиш един бизнес-план. Когато правиш бизнес-план, трябва да предвидиш всички възможни варианти предварително. А тука какво: седи си и само описвай това, което вече се е случило... Както се разказва във вица за чукчито: „Каквото виждам, това и възпявам“. Ти знаеш, Анастасия... Твоите мечти, подобни на чисти фантазии, се сбъдват. Изглежда невероятно, но се сбъдват. Ето – и книгата е написана. Ти помечта за нея и сега тя вече съществува. Хората наистина я четат с интерес. За нея сега пишат и в различни столични вестници. Стихове на тебе, на природата, на Русия посвещават хората. Аз намерих картината в хранилището на Троице-Сергиевата лавра, за която ти ми говореше. Тя се пази и се нарича „Единия – с една“ /линия – б.пр./ . Ще публикувам и нея. И представяш ли си, Бардове... Помниш ли, ти ми говореше за бардове?

– Да. Помня, Владимир.

– И ето, това също почва да се сбъдва. На една четателска конференция ми се обади русокос мъж, подаде ми една аудиокасета и кратко, по-военному каза: „Песни за Анастасия. Моля ви, приемоте ги.“

Тази касета бе прослушана внимателно от пристигналите на конференцията журналисти Мария Карпинска, Алескандър Солнцев и Алескандър Закотски от Московския изследователски център. След това си я презаписаха различни хора. Презаписаха я и търсеха русолюбив мъж, невисок на ръст, външно незабележим, неочаквано появил се и също така неочаквано изчезнал. Той се оказа офицер-подводничар от Санкт Петербург – ученият Алескандър Коротински. Той ми разказа как е изплувала тяхната подводница когато е претърпяла авария. Как уверено го е

водила веригата от случайности, за да дойде и донесе тази касета. Водила го е, за да ми я връчи. Освен това Александър Коротински се оказа и бард. А в неговата песен „Храмът“ звучат цели куплети, написани за теб. Ето тези, помниш ли ги?

Словата са измама,
лъжата няма срам:
Мнозина виждат храма,
но кой ще влезе там?

Един ще те препъне,
адруг сияе цял,
но всеки ще пожъне
каквото е посял!

Каратински не е кой знае какъв на певец – пее речитативно. Но тъкмо това потвърди мисълта ти за силата на думите, свързани с душата с невидими нишки. Бардът Каротински показва това на практика. Хората от конференцията, които го чуха, потвърдиха това.

– За светлата радост, която носиш на хората, за пречишването на душите, благодаря ти, барде! – каза Анастасия.

– Представяш ли си, пак офицер! И Грузца е офицер – той отпечати първата книжка. Клошарят-полковник рисува картинк за нея, един лете – командир на полк – помагаше да се продават книжките. А сега и песни – пак първо офицер ги написа. Защо твоят лъч подпалва първо душите на офицерите? Да не би повече на тях да светиш, отколкото на другите?

– До мнозина се е докосвал моят лъч, но възторгът се подпалва само там, където има гориво!

– Твоята мечта, Анастасия, почна да се осъществява. Хората се заразяват от нея, разбират я. И нещастният полковник я разбра. С него се запознах случайно, горкият, отиде си. Аз го видях как лежеше мъртъв. Лицето му цялото бе в кал, а той се усмихваше! Мъртъв, а се усмихва. Ти ли го озари със своя вълшебен лъч?

– Той е сега с Барда, на пътеката. Неговата усмивка сега спасява много сърца от куршумите, които са по-страшни от оловните.:

Твоята мечта влиза в нашия свят и той като че ли започва да се променя. Някои хора те усещат, разбират те – отнякъде им идват сили и именно те го променят. Светът е станал малко по-добър.

Но ти... Ти, както и преди, си там, в тайгата, на своята полянка...

Аз не мога да живея в условията, в които живееш ти. И ти няма да можеш да живееш в нашия свят. Тогава защо ми е твоята любов? Твоята любов е безсмислена, аз и дсега не мога да разбера моето отношение към теб. А и защо да го разбирам, като и така всичко е ясно: ние никога няма да бъдем плътно заедно.

– Ние сме заедно, Володя. Плътно заедно!

– Хайде бе: Къде си тогава? Който обича, той иска да бъде при любимия – неразделно! Да го прегръщаш, да го приласкаеш: А ти си някакво изкопаемо – нямаш нужда от такива работи:

– О, не, и аз го искам! Като всички други. И го правя.

– И как го правиш?:

– Ами ето сега: нима не чувстваш деликатното докосване на вятъра, неговата нежна прегръдка? И топлата милувка на слънчевия лъч. Как пеят радостно за тебе птиците и шумолят листата на дървото, под което си седнал: Чуй, вслушай се: мислиш ли, че това е обикновен горски шум?

– Да но, всички неща, които ти сега изреди, те са за всички. Нима всичко това си все ти?

– Любовта, разтворена в пространството за едного, може да докосне и душите на много други.

– Защо любовта трябва да се разтваря в пространството?

– За да може любимият ни всякога да е потопен в пространството на любовта! Именно в това е същността и предназначението на любовта.

– Нещо не ми е много ясно: Пък и този твой глас... Преди не го чувах, а сега го чувам. Защо?

– Това не е точно глас, когато сме тъй далече. Трябва да го чуваш не с ушите, а със сърцето – свикни в сърцето си ме слушаш...

– Защо трябва да свиквам – говори ми както днес, с гласа си.

– Винаги няма да мога.

– Но нали сега говориш? Нали те чувам?

– Да, но сега ни помага дядо. Ти си поговори с него, защото аз трябва да върв – време е вичи да накърмя сина ни, пък и много други работи имам да правя. Така иска да смогна да свърша всичко!

– Значи, дядо ти може, а ти – не. Защо?

– Защото той е някъде близо до теб, съвсем наблизно.

– Къде е?

24. ДЯДОТО НА АНАСТАСИЯ

Аз се огледах встрани и назад... Дядото на Анастасия стоеше съвсем близо до пейката и побутваше с пръчка към кошчето за боклук една хартийка, която някой бе хвърлил на тревата. Ние се здрависахме. Неговите очи са весели, добри и в общуването си той е непосредствен. Не е като пращадото. Когато видях пращадото й в тайгата, той мълчеше през цялото време. Гледа през човека, без да го забелязва – все едно че е прозрачен.

Ние седнахме на пейката и аз го попитах:

– Как успяхте да стигнете дотук и да ме намерите?

– Не е кой знае какъв проблем да стигне човек дотука и да те намери, щом му помага Анастасия.

– Гледай ти, тя наистина била родила: Каза, че ще роди – и роди! Сама, в тайгата, не в болницата... Сигурно е имала болки? Викаше ли?

– Защо пък трябва да я боли?

– Та нали когато жените раждат, винаги ги боли? Даже някои умират при раждане.

– Болки има тогава, когато човек е заченат в грях, когато е имало само плътски контакт. Затова жената си плаща с болки при раждането и с житейските мъки по-късно. Но ако зачатие е било с истинска любов и висок идеал, тогава болката само усилва в родилката усещането за великата радост от творението.

– А къде отива болката тогава? Как може тя да усили радостта?

– Жената, когато я изнасилват, какво изпитва? Разбира се – болка и отвращение. А когато сама се отдава, то същата тази болка преминава в други преживявания. Същото става и при раждането.

– Значи, Анастасия е родила без болки?

– Разбира се, че без болки. И деня избра специално – топъл, слънчев.

– Как така ще го избере: Нима раждането не е спонтанно?

– То е неочаквано, когато жените зачеват случайно. Майката винаги може да задържи раждането за няколко дни или да го ускори.

– И вие ли не знаехте кога трябва да роди? Не се ли опитахте да й помогнете?

– О не, усетихме какво става. Денят беше чуден. Отидохме на нейната поляна. Там, в края й, видяхме мечката. Тя реवेशе от обиди.

Ревеше и с все сила удряше с лапите си по земята. Анастасия лежеше на мястото, където майка ѝ я беше родила, а една малка, жива топчица вече беше на гърдите ѝ. Вълчицата я облизваше.

– А мечката, защо ревеше мечката? Обидена ли беше от нещо?

– Анастасия е извикала вълчицата, а не мечката:.

– Ами да беше отишла сама:

– Без покана те никога не се приближават. Представи си какво стълпотворение би настанало, ако всеки се приближаваше без позволение.

– Интересно, как ли се справя сега тя с детето?

– Да беше отишъл да видиш, щом ти е интересно:

– Та тя нали каза, че трябва да не общувам с нея, докато не се изчистя от нещо си там. Първо трябвало да посетя светите места, а толко пари нямам засега.

– Каквото и да е измислил абсурдният ѝ мозък, нали ти си бащата! Действай, както сам считаш, че е правилно. Накупи разни ританки, пелени, камизолки, дрънкулки; поискай да облече детето нормално, да не го мъчи. Че то, горкото, е съвсем голо в гората:

– И в мене възникна такова желание, веднага след като чух че имам син. Така и ще направя. А за абсурдността ѝ сте напълно прав. Сигурно затова и моите чувства към нея са още някак си неизяснени и непонятни за самия мен. Това не е като обикновената любов към жена. Много добре знам от опит какво представлява нормалното влюбване. Сега това е нещо съвсем друго. Сигурно не е и възможно да се обича Анастасия с обикновена любов. Нещо пречи. Може би именно нейната абсурдност.

– Абсурдността на Анастасия, Владимире, не е глупава. Нейната привидна алогичност извлича от дълбините на вселената забравени духовни закони; а може и сама нови да създава. И светлите, и тъмните сили често са сащисани от нейната алогичност, но по-късно някоя известна на всички проста истина изведнъж пламва още по-ярко. Даже и ние понякога сме съвсем объркани, макар и Анастасия да е наша внучка и да израстна пред очите ни. А като не разбираме всичко, как можем винаги да ѝ помагаме? Затова тя често остава съвсем сама със своите мечти. Ето, с тебе се срещна, разкри ти се цялата, а чрез книгата – и пред другите хора. Ние искахме да предотвратим това, не желяехме да допуснем тази любов: Понеже изборът ѝ ни се стори непонятен и абсурден.

– Аз и досега не мога да разбера това. Читателите също питат: „Що за човек сте вие?“, „Защо тъкмо вас избра Анастасия?“. А аз не мога да им отговоря. Елементарната логика говори, че за нея би бил достоен

само някой учен или някой духовен човек. Той може би щеше да я разбере и да я обикне такава, каквата е. Заедно те щяха да допринесат повече полза. А на мен ми се налага целия си живот си да променям, да се ориентирам в много въпроси, които за други, по-просветени, вече са отдавна ясни и понятни.

– Съжеляваш ли сега, че животът ти се промени?

– Не знам. Засега все още се опитвам да осъзная всичко. А на въпроса, защо е избрала точно мене, така и не мога да отговоря на хората. Търся и не мога да намеря отговора.

– И как точно го търсиш?

– В себе си се опитвам да надникна. Питам се кой съм аз, всъщност.

– Може би и ти в нещо си единствен: Така ли?

– Не знам, понякога си мисля, че може и да има нещо в мене. Нали се казва, че подобното подобно привлича...

– Владимире, Анастасия говорила ли ти е за гордостта; за себичността споменавала ли ти нещо?

– Да, говорила ми е, че това е смъртен грях, отклоняващ човека от истината.

– Не те е избирала тя тебе, Владимире. Не те избрала, а те е прибрала. Като никому ненужен и изоставен те е прибрала... Даже и ние не разбрахме веднага това. Да не те обидих с нещо?:

– Не съм съвсем съгласен с вас. Аз имах семейство – жена, деца, – пък и бизнесът ми вървеше добре. Е, добре, нека да не съм от избраниците, но не съм и от най-изпадналите, които можеш да прибираш от улицата, като например клошаря-полковник или някоя отрепка.

– С жена ти от край време вие въобще не се обичахте. Ти си имаше свой живот и интереси, а тя – свои. Само ежедневието ви обединяваше – или по-скоро инерцията на старите чувства, които постепенно гаснеха. Дъщеря ти също нямаше за какво да си говори с теб, бизнеса ти не я интересуваше ни най-малко. Само на тебе той изглеждаше важен – печалба ти носеше. Днес удар, а утре – или нищо, или загуба, разорение. Пък се разболя накрая – едва не загуби стомаха си. С твоя разгулен живот беше на косъм. Така че съм прав – ти беше свършен човек. Не си въобразявай че...

– Тогава за какво съм ви! Какво съм за нея: експеримент? Опитно зайче?

– Тя просто те обикна, Володя. Искрено, каквата е във всичко. И е щастлива, че не е подбрала от вашата цивилизация някой парвеню – от ония, които си набелязват „перспективни“ и атрактивни жени. Не се

поставя на piedestal. Тя е простодушна и иска да се чувства като всички останали жени.

– Ах, и пришълците се забавляват, виж ти! Исква да се прави на Христос – демек и ние ядем и пием с простолудието, мешаме се с пияници, пушачи. Виж ти каква „жертва“ – да се хареса и в тази роля!

– Любовта ѝ е искрена, Володя – без игри и сметчици. Алогична и за светлите, и за тъмните сили – и за нас, и за „братовчедите“, – Анастасия съвсем просто и пред очите ни освети ярко понятието за любовта и нейния велик смисъл. Не с приказки, поучения и нравоучения, а с реални постъпки в самия казан на във вашия, на твоя живот, приятелю! Светлите сили на нашия Творец говорят чрез нейната любов. И не само говорят, но и разкриват в пряко действие една удивителна реалност, каквато ние не сме познавали досега. Ето каква е силата на Жената, силата на чистата любов! Миг преди края тя е способна да подари нов живот, да повдигне любимия човек, да го изтръгне от жестоките нокти на тъмнината и да го пренесе в една светла безкрайност; до го потопи в пространството на любовта и да му даде втори живот, живот вечен!

Нейната любов, Владимире, ще ти върне любовта на жена ти и уважението на дъщеря ти. Хиляди жени от сега нататък ще те гледат с погледи, пламтящи от любов! Ти ще имаш пълна свобода на избора. И ако в цялото това многообразие на външните прояви на любовта ти успееш да видиш и да разбереш Единствената, тя ще бъде щастлива. Но при всички случаи ти ще бъдеш знаменит и богат, ще бъде невъзможно повече да те разорят. Написаната от тебе книга ще обиколи цял свят и дори ще те храни, но не само материално. На тебе и на другите тя ще даде сила, много по-голяма от физическата и материалната.

– Книжката действително почна да се харчи: Не мога да повярвам, че аз сам я написах – хората казват, че Анастасия ми е помагала от разстояние. Вие как смятате, това само моя книжка ли е или е писана с нейно участие?

– Ти се прояви като истински писател: взе бели листа и химикалка и описа точно и съвестно всичко, което се случи. Даже направи свои заключения със свой собствен език и мислене. Организира и издаването. Твоите действия по нищо не са се отличават от тези на един нормален писател.

– Значи, книжката е само моя? И Анастасия нищо не ми е диктувала?

– Да, не е. Не ти е движила ръката като първолак, ако това те интересува...

– Да, но от думите ви личи, че все пак тя има дял в тази мистерия. Ако е така, кажете ми го по-ясно. Как точно ми е въздействала?

– Владимире, за да можеш напишеш тази книжка, Анастасия отдаде живота си!

– Виж ти: Ясно като в мъгла: Защо, все пак, една горска отшелница трябва да сипосвети живота на някаква книжка? Коя е тя? Като я слушаш, виждаш, че е съвсем нормална, но хората я наричат „извънземна“, „богиня“ и пр. Човек може да му се размъти умът. Поне за себе си искам да знам истината.

– Всичко е много просто, Володя. Човекът е единственото същество във Вселената, което живее едновременно във всички измерения на Битието. Докато са на земята, повечето хора виждат само земната, материалната му проява. Но има и такива, които усещат и по-фините му, невидими същности. Възприемащите Анастасия като „богиня“ по същество са прави, понеже основното отличие на човека е в способността му да твори настоящето и бъдещето първо в своите мисли – да създава форми и образи, които впоследствие се материализират. От хармонията, образността и скоростта на мисълта у човека-творец зависи цялото бъдеще. В този смисъл Анастасия е богиня. Защото скоростта на нейната мисъл и яркостта и чистотата на образите, които създава са тъй мощни, че тя се оказва способна самичка да противостои на цялата тъмна грамада техни противоположности. Съвсем сама! Обаче не е известно докога ще издържи. Все чака, вярва, че хората ще се осъзнаят и ще ѝ помогнат. Ще престанат да произвеждат мрак и ад.

– Кой създава мрака и ада?

– Всички „пророци“ и гадатели, повярвали във всемирната катастрофа и края на света и проповядващи това. Така самите те създават мощни мисъл-форми за подобен ад. Много учени, предричайки „всеобщата гибел на човечеството“, със своите мисъл-форми наистина я привличат. А те са много, много! И тези хора не подозират, че търсейки спасение за себе си, дирейки обетованата земя, ще попаднат в ада, който сами са си проектирали.

– Да, но същите тия хора, които говорят за страшния съд и предстоящата катастрофа, наистина вярват в тях и даже съвсем искрено се молят за спасението на душите си...

– Да, но тях не ги движи вярата в светлината, в любовта, която е всъщност Бог, а страхът. Страхът ги движи! И, всъщност, ада те сами си го подготвят. Помисли си, Владимире, опитай се да си го представиш. Ето, ние с теб сега седим на тази пейка. Пред себе си виждаш много

хора. Изведнъж част от тях почват да се гърчат в конвулсии от страшна болка, понеже са грешници. Наоколо има много разлагачи се трупове, а ние си седим тук с тебе невредими и наблюдаваме – нашата пейка се намира в рая. Няма ли обаче да се пръсне душата ти от ужасяващата картина пред тебе? Не е ли по-милостиво човек да умре или да заспи непобудно преди самото начало на подобен ад?

– Да, но ако „спасените“ се окажат в „обетованата земя“, където няма трупове и страшни картини?:

– Когато от другия край на света получиш известие за смъртта на близък или роднина, няма не усецаш скръб, мъка в душата си?

– Всеки се разстройва в такива случаи.

– Тогава как можеш да си мислиш че си в рая и същевременно да знаеш, че повечето ти съотечественици, приятели и близки са вече загинали, а други умират в страшни мъки? Колко трябва да е закоравяла душата ти, в каква бездна на мрака трябва да си се провалил, за да си останеш щастлив при това положение? В царството на светлината такива души не са нужни, защото те самите са изчадия на мрака.

– Тогава защо великите учители на човечеството, пишещи и създаващи разни учения, говорят за края на света и за страшния съд? Кои са тогава те? Накъде водят хората? Защо проповядват така?

– Трудно е да се разбере целта на техните намерения. Вероятно, събирайки около себе си големи тълпи от хора, чрез картинността на подобни внушения те се надяват да предизвикат обрат в мисленето им.

– Обрат се очаква от днешните хора. А учителите, които са живели по-рано, са останали само с ученията си:

– Не, и те са подготвяли големия завой – с надеждата, че последователите им ще го приемат, ще открият истината. Може би и те чакат деня, когато житейските събития най-после ще покажат на човечеството, че е стигнало до ръба на пропастта и ще помогнат на ония, които им вярват и ги следват, да тръгнат в пътя на светлината.

– Щом като вие знаете всичко това, защо си седите в гората толкова години и мълчите? Анастасия ми е казвала, че вашият род, вече много поколения, в течение на векове живее по този начин и съхранява първоначалната истина.

– В различни краища на света има хора, които не живеят технократично като останалите и затова са запазили изконните човешки качества. Те постоянно се опитват да споделят с вас своята мъдрост, но повечето от тях биват унищожавани, без успеят да кажат най-важното. Създадените от тях мисъл-форми и образи са много силни, но антиподите

им им са грамадно множество.

– Значи, те и Анастасия биха смачкали и стъпкали?

– Анастасия, неизвестно как, успява да им противостои. Поне засега. Може би е напред с няколко хода поради своята алогичност, кой знае: – старецът замълча, замислено движейки бастуна си и рисувайки по земята разни странни знаци. А аз размишлявах. В един момент го попитах:

– Защо тя през цялото време настоява, че е нормален човек и жена, след като е наистина богиня, както и вие потвърждавате?

– В своя физически, материален живот, тя е просто човек, жена. И въпреки че начинът ѝ на живот е малко по-необикновен, и тя като всички хора може да се радва и да скърби, да обича и да желае да бъде обичана. Но нейните необикновени способности са привилегия на човека въобще – на човека в неговия истински вид. Те вече не ти се струват тъй фантастични, когато разбра какво казва вашата наука за тях, нали?. Рано или късно тя ще намери обяснение и за другите ѝ качества, които засега са тера инкогнита за вас. Колкото и да ви изглежда странно, всички те още веднъж ще докажат, че Анастасия наистина е един нормален човек и пълноценна жена. Има обаче едно нещо, с което предстои да се сблъскаш и което няма да можеш да проумееш. И науката скоро няма да може да го обясни. Дори и баща ми не знае какво е това. При вас подобни неща се наричат „анормални“, „нестандартни“ явления. Но аз те моля, Владимире, не отъждествявай това явление с Анастасия. То живее за нея, но не е в нея. Опитай се, намири сили в себе си да видиш и да почувстваш просто човека в нея. Тя прави всичко възможно да не се отличава от другите хора. Има някаква причина, поради която тя иска да докаже, че е човек. Но не ѝ е лесно, защото не може да наруши основните си принципи. Но нали всеки си има принципи?

– Интересно: какво може да е това странно явление, което нито науката ни може да го обясни, нито даже самите вие?

25. АНОРМАЛНОТО ЯВЛЕНИЕ

Когато погребвахме родителите на Анастасия, тя беше съвсем малка – още не можеше да ходи и да говори. Ние с баща ми и с помощта на животните изкопахме гроба. Застлахме на дъното клонки и положихме върху тях телата на баща ѝ и майка ѝ, покрихме ги с трева и ги засипахме с пръст. Стояхме мълчаливо до прясната могила. Мъничката Анастасия седеше наблизно на полянката и разглеждаше бубулечката, пълзяща по ръката ѝ. „Слава Богу, че тя още не може да осъзнае какво нещастие я сполетя!“ – мислехме си ние. После тихо си отидохме.

– Как тъй си отидохте? Вие какво, зарязахте още невръстното момиченце само?

– Не сме го зарязали, а го оставихме на това място, където го е родила майка му. Вие имате такива понятия като „Шамбала“ и „Родина“, нали? Но осмислянето на тези понятия е твърде абстрактно. Родината – това е Родителката, Майката. Още преди раждането на детето родителите трябва да създадат за него специално пространство – свят на доброжелателност и любов. И да му дадат късче от родината, което, както майчината утроба, да пази тялото му и да приласкае душата му. Да му предаде мъдростта на мирозданието и да му помогне да намери истината. А какво дава на детето си една жена, която ражда децата си между бетонните стени? Какъв свят им предлага тя? И дали въобще е мислила за света, в който предстои да живее рожбата ѝ? Светът също постъпва с детето брутално: стреми се да подчини малкото човешко същество, да направи от него винтче, роб. Майката остава само един пасивен наблюдател, понеже не е предвидила за детето си любовно пространство.

Разбираш ли, Владимире, към майката на Анастасия, както и към всички подобни на нея, цялата природа и всички животни се отнасят като към приятел, като към мъдро и добро божество, сътворило около себе си един свят на любовта. Родителите на Анастасия бяха весели и добри хора, те се обичаха много, обичаха и природата и тя им отвърщаше с любов. Именно в това любовно пространство се роди и стана пълен господар малката Анастасия. Повечето животни не закачат новородените. Котката може да кърми кутренцата на кучката и обратно. Много диви животни са способни да кърмят и отгледат новородени деца. Те са „диви“ и „зверове“ според вашите понятия, но за майката и бащата на Анастасия те са имали съвсем друго предназначение. Животните са се

отнасяли по друг начин към тях. Майката на Анастасия е раждала на полянката и много животни са гледали раждането. Те виждали, как почитаният от тях човек-жена става майка и ражда още един човек. Като наблюдавали раждането, техните чувства към човека-приятел и любовта им към него се съчетали със собствения им майчински инстинкт и така в тях се родило ново, възвишено и светло чувство. Всичко, абсолютно цялото околنو пространство – от най-малката тревичка и буболечка до най-страшния звяр – е готово да отдаде без колебание и живота си за това малко същество! И нищо не може да го застраши в това заобикалящо го пространство на истинската Родина, сътворена и подарена му от неговата майка. Всички ще се грижат и ще треперят над това малко чонешко същество. Малката полянка е за Анастасия точно като майчината утроба. Мъничката полянка – това е нейната жива родина! Величествена и добра. И неразривно свързана с Космоса чрез неръкотворна, жива нишка; със всички създания на Великия Творец. Да, тази полянка е живата ѝ родина. Тя е дар от Майка ѝ и Баща ѝ. Абсолютно нищо и никой не е в състояние да я замени – дори и ние. Затова, погребвайки родителите на Анастасия, ние си тръгнахме. След три дни, като се върнахме, ние отдалече усетихме напрежение във въздуха, чухме виенето на вълците. После видяхме как мъничката Анастасия седи върху гроба. Едната ѝ бузка беше изцапана с пръст. Ние разбрахме, че тя е спала на гроба. От очите ѝ се стичаха сълзички и падаха на хълмчето. Тя плачаше безгласно и само понякога изхлипваше. И непрекъснато милваше и милваше с ръчички хълмчето на гроба. До този момент не бе проговорила, но тя произнесе първите си думи именно на тази могилка. Ние ги чухме! Отначало тя ги произнесе на срички: „Ма-ма“, а след това: „Та-ти“. Тя ги повтори няколко пъти. След това произнесе по-сложните думи: „Мамич-ко, та-тен-це, ма-мен-це, та-тен-це! Аз съм Анастасия. Аз вече без вас ли ще бъда? Само с дядовците си ще живея, така ли?“ Баща ми пръв усети, че малката Анастасия е разбрала цялата дълбочина на постигнатата я драма още когато сме погребвали родителите ѝ, седейки на полянката и уж разглеждайки бубулечката. С усилие на волята си тя не е издала с нищо силата на своите чувства, за да не ни разстрои. С майчиното мляко тя е получила и силата и мъдростта на Праизворите. Това велико тайнство е по силите само на кърмещите майки, Владимире. Те могат да предават на детето чрез майчиното мляко познанията и мъдростта на вековете чак до дълбините на Първоизточника. Майката на Анастасия е знаела тази тайна и се е възползвала от нея с пълна сила. Да – докрай! И тъй като Анастасия не е би желала да я видим плачеща, ние

нарочно не се приближихме до полянката и не отидохме при гроба; но и без това не бяхме в състояние да се помръднем от вълнение. Просто стояхме като хипнотизирани и гледахме какво става. Мъничката Анастасия, подпирайки се на гроба с ръчички, се опитваше да се изправи на краченцата си. Това не ѝ се удаде от първия път, но все пак тя успя да се задържи на крака. Тя стоеше, клатейки се, разперила ръчички встрани – и най-сетне направи първата си несигурна крачка върху гроба на своите родители, а след това още една... Краченцата ѝ се оплетоха в тревата и телцето ѝ, загубвайки равновесие, започна да пада. Но това падане бе съвсем необичайн: изведнъждакята пааяше, някакво странно синкаво сияние се разля по полянката, отслабвайки само на това място гравитацията на земята. То заля и нас с усещането за някаква благодатна нега. Телцето на Анастасия не падаше, а бавно се отпускате на земята. Когато тя отново стъпи на краченцата си, синкавото сияние изчезна и земното притегляне се възстанови. Анастасия, внимателно стъпвайки и спирайки от време на време, отиде до малката клонка, лежаща на полянката и успя да я вземе. Тя реши да почисти наоколо, както бе правила майка ѝ, и изнесе клонката на края на полянката, но отново падна и я изпусна. По време на падането ѝ пак се появи синкавата светлина, изменяйки земната гравитация, а клонката отлетя към купчината сухи клонки в края на полянката: Анастасия стана и потърси с очи клонката си, но не можа да я намери. След това отиде до друго клонче. И още бе не успяла да се наведе към него, когато то само почна да се надига и някаква невидима сила я премести до края на полянката. Но Анастасийка искаше да върши всичко сама, както бе правила майка ѝ. И протестирайки срещу действията на невидимия помощник, тя вдигна ръчичка и лекичко помахна с нея. Ние погледнахме нагоре и го видяхме! Над поляната висеше, пулсирайки и светейки със синкава светлина, малък кълбовиден облак от пара. Хиляди искри като разноцветни мълнии се преплитаха в него и самият той приличаше на огромна кълбовидна мълния. Не бе ясно от какво се състои и какво представлява, но внушаваше непозната и невиждана мощ. Пред тази сила обаче ние не изпитахме никакъв страх. Напротив, тя предизвика в нас такова блаженство и премала, че не бяхме в състояние да се помръднем. Искаше ни се да си останем вечно така.

– А защо решихте, че той притежава такава огромна мощ?

– Баща ми пръв констатира това. Въпреки че денят бе ясен и грееше слънце, листенцата на дърветата и венчетата на цветята се бяха извили всички към това сияние. В неговото светене се усещаше по-голяма сила, отколкото в слънчевите лъчи. И земната гравитация то промени точно

където трябва и двата пъти, когато Аня бе почнала да пада. Достатъчно точно, за да може падащото телце да се спуска плавно, но без да се отдели от земята. Настася събира дълго съчки: ту пълзейки, ту бавно притъпвайки по полянката, тя не спря, докато не почисти сама всичко. А сиянието, пулсирайки, се мятеше над нея, разширяваше се и се разтваряше в пространството. Сnižаваше се и произвеждаше вътре в себе си искри като мълнии и някаква енергия с неизвестен произход и изчезваща неизвестно къде от време на време. То сякаш се вълнуваше и от вълнение се мятеше из цялото космично пространство с невероятна скорост.

Настъпи времето, когато Анастасия обикновено заспиваше. Ние никога не приспиваме децата си чрез люшкане до световъртеж. Втакъв момент майката на Анастасия просто лягаше на края на полянката, на едно и също място, и се правеше, че заспива, давайки пример. Мъничката Анастасия допълзваше до нея, сгушваше се до топлото майчино тяло и спокойно заспиваше. И този път Анастасия дойде до това място, където обикновено спеше през деня с майка си. Тя стоеше и го гледаше. Известно е за какво си мислеше в този момент – само отново на бузката ѝ блясна сълзичка на слънцето. И изведнъж по поляната запулсира, неравномерно мигайки, синкавото сияние. Тя повдигна глава и видя пулсиращата, светяща пара, която замря под нейния поглед! Известно време тя гледа кълбото, без да сведе поглед. После протегна към него двете си ръчички, както правеше, когато викаше при себе си някое от животинче. Кълбото изригна множество мощни, мятаци се си навъте в него мълнии и като огнена комета се и се хвърли към детето с такава сила, че би могло да помете всичко по пътя си! За един миг то се оказа до лицето на Анастасия, завъртя се и избърса блестящата на бузката ѝ сълза. Загаси всичките си мълнии-искри и се превърна в синкава, леко светеща топка в ръката ѝ. Анастасия го държа известно време, разглеждайки го, след това внимателно тръгна и го остави на мястото, където спеше доскоро с майка си. Погали го. То се намести и примря като пред заспиване, както правеше и майката на Анастасия. Настася легна до него и заспа. Тя спеше на тревата, свита на кълбо, а то ту внезапно излиташе, изчезвайки в небесната шир, ту се разстиляше ниско над полянката, сякаш искайки да я я покриваше. После пак се смаляваше до малка, пулсираща топчица и се озоваваше до спящата Атастасия, милвайки я по косата. Странно, необичайно беше това галене! С тънички, светещи и трептящи лъчи-мълнии то вземаше всяко косъмче поотделно, повдигаше го и го погалваше.

При по-късните ни идвания при Анастасия на полянката, ние го

видяхме още няколко пъти. Ние разбрахме, че за Анастасия то бе тъй естествено, колкото и слънцето, луната, дърветата и животните, които я заобикаляха. И както със всичко заобикалящо я, тя разговаряше и с него. Но тя все пак го отличаваше от всичко останало. Външно това предпочитание не личеше много, но се усещаше, че тя се отнася към него с по-голямо уважение, отколкото с другите и дори понякога малко капризничеше. Тя никога и пред никого не капризничеше, а с него, кой знае защо, си позволяваше: То реагираше на нейните настроения и изпълняваше капризите ѝ.

Един ден, когато тя навърши четири години, на изгрев слънце на рождения ѝ ден, ние бяхме застанали на края на полянката и чакахме да се събуди. Искяхме тихичко да наблюдаваме как тя ще се зарадва на зараждащия се пролетен ден.

Кълбото от светлинна пара се появи миг преди Анастасия да се събуди! Лекичко проблясна със своето синкаво излъчване и хем се разпръсна, хем се разтвори в цялото пространство над полянката. И тогава ние станяхме свидетели на една неръкотворна и жива картина, очарователна и прекрасна. Цялата поляна, околните дървета, тревата, бубулечките – всичко се преобрази! Игличките на кедрите засветиха с невероятни, меки цветове. Скачащите по клоните катерички оставяха след себе си шлейфове от призрачна светлина като дъги. Тревата блестеше в нежно-зелени цветове. По-ярко, разноцветно сияние се излъчваше от множеството спящи в тревата бубулечки и те всички създаваха необикновената красота на един жив килим, постоянно преливащ се и сменящ прекрасни шарки. Когато се събуди, Анастасия видя тази очарователна жива картина, скочи и започна да се оглежда наоколо. Тя се усмихваше, както винаги при събуждане, и на нейната усмивка заобикалящата я действителност отреагираше с още по-ярко сияние и по-ускорени действия. След това тя предпазливо подви коленца и почна внимателно да разглежда тревата и светещите с различни цветове спящи бубулечки. Когато повдигна глава, изражението на лицето ѝ беше съсредоточено и малко разтревожено. Погледна нагоре и въпреки че там не се виждаше нищо, протегна към небето ръчичките си. Застиналитя въздух мигновено се раздвижи и в ръцете ѝ се появи синкавото кълбо. Тя го подържа до лицето си, сложи го на тревата и нежно го погали. И тогава ние чухме техния диалог! Говореше само Анастасия, но имяхме плътното усещане, че то разбира всяка нейна дума и беззвучно се опитва да ѝ отговаря. Анастасия му говореше нежно и малко тъжно:

– Ти си добър. Ти си много добър! Ти искаше да ме зарадваш с тази

красота. Благодаря ти. Но, моля те, моля те, върни отново всичко, както си беше преди. И повече не променяй никога нищо.

Синкавото кълбо започна да пулсира, леко се повдигна над земята и в него засветкаха много искри. Но светещата картина не изчезна. Анастасия внимателно го погледна и отново му заговори:

– Всяка бубулечица, мравчица, бръмбърче си има майчица. Всеки си има майка! Майките обичат децата си такива, каквито са се родили, без значение с какъв цвят са и колко крачета имат. А ти всичко измени. Как сега майките ще познаят децата си? Моля те, върни всичко както си беше!

Кълбото трепна леко и на полянката всичко стана както преди. Тогава то отново се спусна до краченцата на Анастасия. Тя го погали и каза: „Благодаря!“ – След това помълча, внимателно гледайки кълбото, а когато пак заговори, думите ѝ ни поразиха. Тя му каза:

– Ти не идвай повече при мен. С теб ми е много добре – ти винаги се стараеш да правиш само добро, да помагаш. Но недей идва повече при мен. Аз разбрах, ти имаш своя много по-голяма поляна. Защото ти мислиш много бързо, толкова бързо, че аз не мога да разбирам всичко веднага. Само след време почвам да проумявам някои неща едва-едва. Ти се движиш по-бързо от всички и всичко. Много по-бързо от птиците и вятъра. Ти правиш всичко много бързо и много добре и аз разбрах, че това е така, за да можеш да свършиш всичко, да правиш добро на своята много голяма поляна. Но когато ти си с мен, сигурно отсъстваш от там. Значи, когато ти си с мене, няма кой да прави добро на другата полянка. Отивай си! Ти трябва да се грижиш за другата, голямата поляна.

Синкавото кълбо се смали до лешник и излетя нагоре. Замята се в пространството, избухна по-ярко от всеки друг път и отново се спусна като падаща комета към седящата Анастасия, притихна до нейната глава и множество трепкащи лъчи се протегнаха към дългата коса на детето и замилваха всяко косъмче поотделно, от корена до върха!

– Е, хайде, защо се бавиш? Побързай, върни се при тези, които те чакат – тихо каза Анастасия. – А аз тук сама ще се справя отлично. И ще ми бъде приятно да зная, че на голямата поляна също всичко е наред. Аз ще те усещам винаги. И ти си спомняй за мен, но само понякога си спомняй:

Синкавото кълбо започна мъчително да се издига нагоре, откъсвайки се от Анастасия на неравномарни тласъци – и накрая изчезна в пространството. Но то остави нещо невидимо около нея. И всеки път, когато има опасност да се случи нещо неприятно и нежелано от

Анастасия, околното пространство застива като парализирано. Нали и ти загуби съзнание, когато се опита да се докоснеш до нея без позволение? Когато успее, тя предотвратява това нещо с вдигане на ръце. Както и по-рано, тя иска всичко да прави сама.

Ние зададохме въпрос на малката Анастасия, попитахме я:

– Какво бе това, светещото, което се спускаше над полянката, ти как го наричаш?

Тя помълча малко и кратко отговори:

– Може да се кръсти „Добрия“, деденца.

Старецът дълго мълча. Но на мен ми се искаше да узная още за това, как е живяла малката Анастасия в гората и затова го попитах:

– Какво е правила тя след това, как е живяла?

– Просто е живяла – отговори старецът – Пораснала е като всички.

Ние ѝ предложихме да се занимава с хората от местата и вилите, да им помага. Тя от шестгодишна можеше да вижда на разстояние хората, да ги усеща и да им помага. Тя се увлече по дачниците. Сега счита, че появяването им представлява единственият истински и плавен преход към осмислянето на земния живот. И ето, вече двайсет години непрестанно им свети със своя лъч! Растенията по малките места огрява. Хората лекува. Старае се да им обяснява ненаатрапчиво как да се отнасят с растенията – и успява. След това започна да наблюдава и други аспекти на човешкия живот. Ето, и с тебе свърза съдбата си. Освен това тя се посвети и на следната кауза: „да пренесе хората през отрязъка време на тъмните сили“.

– Защо не? Може и да успее – казах аз.

– Анастасия, Володя, познава мисловната сила на човека-творец и не би си позволила да измисля празни приказки. Щом го казва, значи в нея има такава сила. Сега тя няма да се отклони от този път и няма да отстъпи. Упорита е тя, на баща си прилича.

– Значи, тя действа. Старае се да създава свои мисъл-форми, а ние тука само си приказваме за духовното, още ни текат сополите в този свят. Някои даже ме питат дали въобще съществува Анастасия – или аз всичко съм измислил:

– Хора такъв въпрос не могат да зададат. Когато се докоснат до книгата, те веднага ще я усетят. Тя е и в книгата! Такива въпроси могат да задават само изкуствените, а не истинските хора.

26. ИЗКУСТВЕНИТЕ ХОРА

– Мене ме интересуват истинските – казах аз, – като например: тези две момичета отсреща – и посочих към седящите на пет-шест метра от пейката момичета. Старецът внимателно се вгледа в тях и каза:

– Чудя се дали едната от тях – тази, която пуши – е истинска. Но сега ще проверим.

– Как така не е истинска? Аз ще се приближа сега до нея, ще я шляпна по задника и вие ще чуете съвсем истински писъци и нецензурни думи:

– Разбираш ли, Володя, ти виждаш пред себе си само образа, създаден по сценария на търговско-технократическия свят. Вгледай се внимателно: тя е с неудобни обувки и високи токове. При това малко ѝ стягат. Но тя е обула именно такива обувки, защото някой друг дирижира какви обувки трябва да се носят сега. Късата ѝ пола е от някаква материя, подобна на кожа, но не е кожа. Тя е вредна за тялото ѝ, но тя я носи, подчинявайки се на униформата, подражавайки на програмирания образ. Виж колко е силно гримирана и как надменно гледа. Прави се на независима, но това е само външно. Външността ѝ не съответства ни на йота на нея самата. Внушеният от чужди мисъл-форми образ е задушил нейната истинска същност. Макар и изкуствен, без искра Божия, той е покрил и затъмнил изцяло нейната жива душа. Душата ѝ е в плен на този образ.

– А бе всеки може да си говори каквото му хрумне за човешката душа, за разни там пленничества или диктата на някакви си шампи!. А как е точно – само Господ знае.

– Стар съм аз вече, синко, не мога да следвам твоята скорост на мислене: Не мога да се аргументирам както Анастасия. – Старецът въздъхна и добави: – Ако искаш, ще се опитам наживо:.

– Какво ще опиташ?

– Сега ще опитам, поне за малко, да унищожа илюзорния, неживия образ. Да освободя душата на това момиче. Ти само гледай внимателно какво ще стане.

– Ами добре, опитайте...

Пушещото цигара момиче говореше нещо рязко и нафукано на своята приятелка. Старецът ги загледа внимателно и напрегнато. И когато нещастното момиче откъсваше поглед от приятелката си, задържайки го

на някого от минаващите хора, погледът на стареца следваше нейните очи. След това той стана, даде знак с ръка да го последвам и тръгна към момичетата. Аз го последвах. Старецът се спря на около половин метър от тях и започна да гледа втренчено пушешката. Тя обърна глава към него, издуха в лицето му цигарен дим и каза с досада:

– Ти какво искаш, дядка? Проприш ли, или какво?

Старецът постоя малко, за да се свести от виещия се около лицето му дим и произнесе с ласкав и спокоен тон:

– Премести, дъще, цигарата в дясната си ръка. Трябва с дясната да свикнеш, така е по-добре:

За моя голяма изненада, момичето послушно хвана цигарата с дясната си ръка... Но не това бе най-важното. Нейното лице изведнъж стана съвсем друго. Надменността ѝ изчезна на секундата. Въобще всичко в нея се измени: и лицето, и позата ѝ – всичко! И вече със съвсем друг тон тя прознесе:

– Ще се помъча, деденце:

– Ти трябва да родиш, момичето ми.

– Няма да ми е лесно самичка:

– Той ще се върне при тебе. Ти си върви и мисли за дясната ръка, мисли за бебето си – и той ще дойде. Върви, миличка, трябва да побързаш.

– Добре, тръгвам: – И момичето направи няколко крачки, после се спря, и като се обърна своята приятелка – съвсем спокойно, а не както досега, на нокти, – я покани със странен глас:

– Хайде, Таничка, ела с мене – и те се отдалечиха.

– Виж ти: Та вие можете по този начин всяка жена да дресирате – казах аз, когато отново седнахме на пейката. – Това е направо някаква суперхипноза. Чиста мистика!

– Това не е хипноза, Владимире. И никаква мистика няма тук. Това е просто внимателно отношение към човека. Именно към човека, а не към образа – измисления, засенчващия истинския човек. И човекът веднага се откликва, добива сила, когато се обръщаш именно към него, пре-небрегвайки илюзорния образ.

– Но как успяхте да видите невидимия човек зад видимия образ?

– Това е много просто. Уверявам те. Първо аз малко я наблюдавах. Тя държеше цигарата в лявата си ръка. Допуснах, че е левичарка. А ако малкото дете държи лъжичката или нещо друго с лявата ръка, родителите почти винаги се стараят да му обяснят, че трябва да се научи да си служи с дясната. Тя е била щастлива при майка си и баща си. Разбрах

това, когато я видях как гледаше минаващите мъж и жена, които бяха хванали за ръце едно момиченце. И аз ѝ произнесох фразата, която са ѝ казвали с любов много пъти нейните родители като малка. Помъчих се се да я кажа със същия глас и интонация, както са се отнасяли с нея родителите ѝ – когато тя е била още малка, естествена, незатъмнена от чуждия образ. Та това момиче беше истински човек – тя се откликна веднага!

– А за какво раждане говорихте?

– Тя е бременна. Вече повече от месец. Внедреният образ в нея не го иска това дете. А момичето е човек – много го иска. И ето, че те се борят. Сега момичето-човек ще победи!

27. ЗАЩО НИКОЙ НЕ ВИЖДА БОГА

– Когато един ден разговаряхме в тайгата с Анастасия, тя ми каза, че никой не вижда Бога, защото Неговите мисли работят с огромна скорост и плътност. Но ето, аз сега си мисля: защо Той не ги забави, за да може хората да го видят?

Старецът вдигна бастуна си и посочи преминаващия велосипедист:

– Погледни, Владимире. Колелото на велосипеда се върти, там има спици, но ти не ги виждаш. Те са там, ти знаеш това, но скоростта на въртене не ти позволява да ги видиш. Или – казано по друг начин – скоростта на твоята мисъл, зрителното ти възприятие не ти позволява да ги видиш. Ако велосипедистът кара по-бавно, ти ще видиш спиците на колелото като някаква мъгла. А ако той спре, ти ще ги видиш ясно, но тогава самият велосипедист ще падне. Той няма да достигне до целта си, защото е спрял движението си – и то заради какво? – За да си можел ти да видиш, че има спици: Но това какво ще ти даде? Какво ще промени в тебе и около тебе?

Да кажем, ти вече твърдо ще знаеш за тяхното съществуване. И какво от това? Велосипедистът може да стане и да продължи своето движение, но другите също ще поискат да видят спиците – и той отново и отново ще трябва да спира и да пада:.. Защо, в името на какво?

– Ами за да може поне веднъж да го видим както трябва:.

– Че какво ще видиш? Та нали падналият на земята велосипедист вече няма да бъде такъв. Ти само ще си представяш, че той е такъв. Даже и Бог, ако измени скоростта на своето мислене, вече няма да е Бог. Не е ли по-добре тогава да научи тебе да ускоряваш мисълта си? Когато ти говориш с някого, който съобразява бавно, нима не се дразниш? Не е ли мъчително да забавяш своята мисъл, нагаждайки се към него?

– Да, така е. Който дружи с глупака, глупак става:.

– Затова и Бог, за да Го видим, трябва да забавя мисълта си до нашето ниво, да стане подобен на нас. Когато Той прави това, изпраща при нас Своите Синове. А тълпата ги гледа под вежди и крещи: „Ти не си Бог, не си Син Божий – ти си самозванец. Или направи чудо, или ще те разпънем на кръст!“

– А защо Божият Син да не извърши чудо?: Дори и само за да разпъди невярващите – да не го разпънат на кръст:

– Чудесата не убеждават невярващите, а ги изкушават. Самите

чудотворци редовно са били изгаряни по кладите и при това невежите са викали: „Да изгорим изчадията на дявола!“ Но ако се огледаме наоколо, ще видим, че Бог е напълнил света с безброй чудеса: изгревите на слънцето, нощната Луна, бубулечката в тревата – и тя чудна до смайване, – и дървото... Ето, и ние с тебе стоим сега под едно такова дърво... Кой може да измисли по-съвършен механизъм от неговия? Та всички тия неща са трошици от Неговата Мисъл – материализирани, живи, пълзащи в краката ни, летящи над нас в синевата, пеещи за нас, милващи с топли лъчи нашето тяло: Те са Негови – около нас, за нас! Но колцина са способни не само да ги видят, а и да ги почувстват, осъзнаят? И ако не ги усъвършенстват, то поне нека ги ползват без да ги човъркат – да не унищожават чудните, живи творения. А що се отнася до Неговите Синове, те са обречени да будят с чисто Слово човешката съвест, постоянно да снижават летежа на своята мисъл и да рискуват да останат неразбрани:

– Да, и Анастасия казва: думите не са достатъчни за повдигане на човешкото съзнание на по-високо ниво. И аз мисля така: човечеството е изприказвало досега океани от думи – и какво от това? Наоколо бъка от нещастни съдби, а катастрофата чука на вратата ни!

– Напълно си прав. Когато думите не извираат от сърцето, когато са прекъснати нишките им към душата, те стават празни, отблъскващи и безлични. А нашата внучка, Настенка, е способна не само от всяка дума, но и от звука на всяка буквичка да извайва безсмъртен образ! И днес истинските Учители – Неговите Синове, които вече са се възплътели на земята – добиват такава невероятна сила и мощ, че човешкият дух неизбежно ще възсияе над тъмнината!

– „Синове“, Учители? Че къде са те? Аз само у нея съм видял подобни способности:

– Тя ще ги раздаде на всички – и вече дори ги раздава. Ето, даже и ти можа цяла книга да напишеш, читателите затрупаха света със стихове и даже песни за Новото почнаха да пеят. Ти нали си чувал новите песни?

– Да, чувам ги.

– И всичко това ще бъде преумножено в духовните учители многократно, още с първото им докосване до книгата. И там, където ти виждаш само обикновени думи, те ще почувстват живите образи и силата им ще се увеличи до безкрай!

– „Те“ ще почувстват, а аз: Какво, да не съм дърво за изхвърляне! Тогава защо тя говори с мене, а не с тях?

– Защото ти не можеш да изкривиш чутото и няма опасност да привнесеш нещо от себе си. На чистия лист по-ясно се пише. Но и при тебе мисълта също ще се ускори.

– Е добре, нека се ускори, за да не изоставам от другите: Въобще, изглежда вие всичко правилно сте изчислили. Ето, сега, в Русия си имаме и един Висарион, много хора го наричат свой учител. И той е казал на своите последователи: „Четете книгата за Анастасия, тя ще ви вдъхновява!“ И много негови последователи си купиха книжката.

– Ами да, усетил е той, разбрал е – и затова сега помага и на тебе, и на Анастасия. А ти поне едно „благодаря“ не му ли каза за подкрепата?

– Аз с него не съм се срещал.

– „Благодаря“ можеш да кажеш и с душата си.

– Безгласно, така ли? Че кой ще чуе?

– Които имат уши, и с душата си чуват:

– Тука обаче има още един нюанс: За книгата той добре се изказва, за Анастасия също, а мене ме е нарекъл: „Неподходящ мъж“. Анастасия не била срещнала „подходящия мъж“ – аз сам го чух по телевизията, а после го прочетох и във вестника.

– А ти за какъв се мислиш, за съвършен ли?

– Е, чак съвършен не, ама...

– Тогава защо се обиждаш? Важното е да вървиш към съвършенството, а внучката ще ти помогне. Ще се издигнеш в светове, достъпни само за любовта! Което е писано – писано е: малцина могат да си го пресватят. За това е необходима грамадна скорост.

– А вашата мисъл с каква скорост работи? Не ви ли е трудно да разговаряте с мен?

– У всички, които живеят като нас, скоростта на мисълта е значително по-голяма от тази на технотронните човечества. Нашата мисъл не е задръстена от постоянната грижа за дрехи, храна и какво ли още не. Но на мен не ми е трудно да разговарям с тебе поради любовта на внучката ми към тебе. Тя така пожела. И аз съм радостен поне това да направя за нея:

– А при Анастасия скоростта на мисълта такава като вашата с баща ви ли е?

– При Анастасия е много по-висока.

– Колко? В каква пропорция? Това, което тя обмисля примерно за десет минути, на вас колко време ще ви отнеме?

– За да осмислим това, което тя създава за секунди, на нас са ни нужни няколко месеца. Затова и често тя ни изглежда алогична. Ето

защо е съвсем сама. По тази причина ние не можем да ѝ помогнем кой знае колко съществено, понеже не схващаме незабавно смисъла на нейните действия. Баща ми вече съвсем престана да разговаря – все се опитва да достигне нейната скорост, за да ѝ помогне: И мене ме принуждава. Но аз не правя такива опити: Татко мисли, че това е от мързел. А аз просто много обичам внучката си и твърдо вярвам, че тя върши всичко правилно – умирам от удоволствие, когато ме помоли за нещо. Ето, и при тебе дойдох:

– Но тогава как тя можа да разговаря с мене цели три дни?

– Ние също дълго се чудихме. Как? – Просто да полудееш: И, най-после, наскоро разбрахме. Разговаряйки с теб, тя не прекъсна своята мисъл, а напротив, още повече я ускори. Ускори я и я трансформира в образи. Сега те, като програмите на вашите компютри, ще се разкриват постепенно пред теб и пред тези, които ще четат книгата. Ще се разкриват и ще ускоряват скокообразното движение на човешките мисли, приближавайки ги към Бога. Като разбрахме това, ние решихме, че с тази находка тя е създала нов Закон във Вселената! Но сега е ясно, че тя се е възползвала от някакви непознати досега закони на чистата и искрена любов. Любовта така и си остана вечната загадка на Твореца. Ето че Аня разбули още една от нейните велики възможности и сили!

– А нейната скорост на мисълта позволява ли ѝ да види Бога?

– Едва ли, та нали и тя е от плът. Бог е също от плът, но само наполовина. И Неговата плът – това са всички хора по Земята! Анастасия, като мъничка част от тази плът, понякога долавя нещо. Възможно е, от време на време, когато достига огромна скорост на мисленето, тя да Го усеща повече, отколкото другите, но това ѝ се случва само за кратки мигове.

– И какво ѝ дава това?

– Истината, същността на битието, високото съзнание, което мъдреците постигат за един цял живот, предавайки един на друг ученията си, като ги усъвършенстват. Всичко това тя го постига само за един миг!

– И какво, знанието на Ламите от Изток, мъдростта на Буда и Христос и на йога тя ги владее перфектно, така ли?

– Владее ги. Знае много повече, отколкото е запазено в достигналите до вас трактати. Но ги счита за неефективни, щом като досега не са успели да вдворят хармония между всички, които живеят днес на Земята, щом като катастрофата е почнала да идзглежда неизбежна. И ето, тя строи своите невъзможни комбинации. Казва: „Стига са чели на хората нотации, стига са ги плашели с ябълката на Адам и Ева! Трябва да им

дадат да преживеят – именно да преживеят – онова, което е усещал човекът някога, за да осъзнае своята истинска мощ и предназначение“.

– С една дума, вие вярвате, че тя може наистина да успее, да направи нещо добро за хората? Ако е така, кога може да се очаква победата на доброто?

– Тя вече е започнала. Излезли са първите кълнове, но те ще избуят.

– Къде са тогава, как може човек да ги види, да ги почувствува?

– Попитай хората, които четат книгката за нея – те са там. Та нали тя възбуди в хиляди хора толкова светли чувства! Това няма как да се отрече – това не един и двама могат да го потвърдят. Тя овладя знаците, овладя ги! Невероятно, но успя. Помисли си, Владимире, кой беше самият ти доскоро и кой си сега. В тебе се разгърна цяла една образна програма, а и в колко хора вече работи душата ѝ! Светът почва да се променя първо в самите вас, а това изменя и моделите на външния свят. Ние не можем да проумеем докрай как тя успява да направи всичко това. Виждаме само върха на айсберга. Но кой ѝ помага в реализацията на тази приказка – и за нас си остава загадка.

Който иска, нека се поти да я разгадава, но ние не искаме да се отвлечаме с теории от уникалния шанс да участваме в зараждането на самия земен рай. Достатъчно е да се любоваш на вълшебния изгрев. Почнеш ли да умуваш и човъркаш какъв бил механизмът му, вместо наслаждата изпадаш в детайли, които не променят нищо и не водят до никъде.

Наистина, колко необикновено и сложно е всичко! А аз доскоро си мислех, че Анастасия е просто една отшелничка, макар и много добродушна, хубава и малко наивна.

– Ами точно това ти казвам: не се коси, не си блъскай главата, щом като е толкова сложно: И да си беше останала за тебе една красива, добра отшелница, нали такава си я видял в самото начало? Това малко ли е? Други пък ще видят друго. Приеми това, което е за тебе. Друго засега твоето съзнание не може да побере, но и това е хубаво. Помъчи се просто да се любоваш на изгрева, ако можеш. От това по-важно сега не може да има.

28. РАЗСЪМВАНЕ В РУСИЯ

– За всички в Русия разсъмването ще започне, само когато се подобри материалното положение на всеки поотелно. Икономиката като цяло ще се стабилизира и на глава от населението ще се падне повече – заумувах пак аз.

– Всичко материално, което ни заобикаля, е функция на духа и съзнанието ни.

– Може и да е така. Но за какво ни са философиите и мъдреците, щом си оставаме гладни и окъсани?

– Трябва да се разбере дълбоката причина за това. Всеки за себе си трябва да го осмисли – със собствени усилия... И да не търси повече виновни въвн от себе си. Само промените вътре в нас водят до промени във всичко наоколо, дори и в доходите. Аз съм съгласен с теб: хората няма да могат веднага да повярват в това. Но нали и Анастасия казва: „Без нравоучения!“ На хората просто им трябва пример. И тя го даде. Сега ти трябва да изпълниш предназначенията от нея. И тогава – след три години – и големите, и малките, забравени и изоставени селища в Сибир, където старите хора са самотни и децата им са ги оставили на произвола на съдбата, ще станат много по-богати. Там животът ще бликне като извор и много синове и дъщери ще се върнат. И още много неща ще им подари тя! Ще ни открие много тайни, ще върне изконните знания и способности на хората. Русия ще стане най-богатата страна. И Анастасия ще направи всичко това, за да докаже, че духовността, истинското знание на Създателя е по-велико от технократическите напъни. От Русия ще изгрее нова зоря над цялата Земя!

– И какво трябва да сторя аз, за да помогна?

– Ти разкрий на света първата тайна, доверена ти от нашата внучка. Разкажи в книгата си как може да се получи целебно масло от кедъра. И нищо не скривай!

Аз така силно се възмутих вътрешно, че дъхът ми пресекна. Не можех повече да седя и скочих.

– Хайде бе! И защо трябва да направя това? За всички: Безплатно: Та нали всеки нормален човек ще ме вземе за идиот? Цяла експедиция потегнах и вложих в нея последните си средства. Фирмата ми е разорена. Анастасия ме помоли да напиша книга – написах. Така че сега сме сега сме квит. Вашите цели, вашата философия са ми доста мътни.

Просто ги преразказвам, защото обещах така на Анастасия. А за маслото всичко ми е ясно. Знам колко мога да получа за него. Технологията за извличането му няма да дам на никой! Ще събера малко пари от книгката и сам ще почна да го произвеждам. Трябва да възстановя всичко. И парахода трябва да върна на фирмата. Трябва да купя и компютър, за да мога да набирам следващата книга. Аз сега дори и квартира си нямам – на улицата, като кучтата. Ще си купя подвижна каравана. А когато забогатея, искам да вдигна паметник на руските офицери, чиито души сме разкъсвали с нашето бездушие през всички времена и с чиято чест и съвест хората с гаврят непрестанно. Докато вие там спокойно си стоите в гората, тука умират хора, ей! Навсякъде шетат какви ли не „духовни“ хора. Всички само за духовното говорят, а да си мръднат пръста за нещо на практика – сакън! Затова реших поне аз да направя нещо – доколкото мога. И сега изведнъж: хвърли го на вятъра – „на всички“: Да, ама не, ядец!

– Та нали Анастасия ти определи печалба? Аз знам – три процента от продажбата на маслото.

– Че за какво са ми тези нещастни три процента, след като мога да получа триста? Сега знам световните цени. При това го продават много с много по-слаби целебни свойства. Проверих това. Те не знаят как правилно да го извличат. Сега само аз знам това. Всичко, което тя ми каза, се потвърди. Няма в света аналог на неговата лековитост, но само ако всичко е направено точно. Науката също го потвърди. Палас каза, че то възвръща младостта. И сега изведнъж – дай го просто така!: Намериха глупака, така ли? Аз прерових толкова литература, изпратих хора в архива, за да потвърдят това, което каза тя. И те го потвърдиха. За това съшо маса пари отидоха.

– Всичко си проверил, а да повярваш веднага на Анастасия не можа: Загуби и пари, и време поради неверието си.

– Да, проверих! Така трябваше. Но сега няма да бъда глупак. „Разсъмване за всички“: Е, добре – разсъмване; а аз така и да си остана глупак на разсъмване.. Написах книгата точно както тя ме помоли. И помня как ми внушаваше: „Ти нищо не скривай, нито хубавото, нито лошото. Смири гордостта си. Не се бой да бъдеш и смешен, и неразбран.“ И аз нищо не скрих. А какво стана? Сега вече изглеждам на хората като пълен идиот. Дори в очите ми го казват: че съм бил тъп, че много неща не разбирам, че съм прост и груб... Даже едно тринайсетгодишно момиче от Коломна ми написа в писмото си: – „Не бива – значи – така“. А една жена от Перм пристигна направо къщи и каза: „Искам да видя какво е

толкова е намерила Анастасия в него: “ – Всичко е знаела тя, нали! Сама добре изглежда книжката – така казват хората, – а аз съм някакъв дегенерат: И всичко това заради нея! Ако не беше детето, за такъв номер можеше и да си изпроси нещо... Гледай ти! Аз писах всичко съвсем искрено, както ме помоли тя, а сега за мене приказват: „безчувствен и страхлив“: Ама разбира се, аз съм пълен идиот – сам си го направих. Послушах я. Сам написах такива работи за себе си, че сега не мога да измия позора от себе си до края на живота си. Доже и след като умра, всички ще ми се подиграват. А тази книжка се оказа жилава – щ ме надживее. И да престана да я печатам повече, може да са почнали да си чаткат нередовни тиражи. На ксерокс се опитват да я разпространят.

Говорейки така, аз изведнъж прекъснах и погледнах към стареца. От очите му се стичаха бавно сълзи. Седнах до него. Той мълчаливо гледаше встрани, а после проговори:

– Разбери, Володя: внучката ни, Настенка, много неща може да придвиди. Но досега нищо за себе си дори и наум не е пожелала. И това, че ти изглеждаш в книжката такъв, какъвто си, е нейна заслуга. Да не е лъжа? Но тя не те унизи с това, а ти помогна да се спасиш. При това я натоварваш с цял легион тъмни сили и тя го поема с любов. Сама! А ти ѝ отвръщаш само с неразбиране и нерви. Помисли си, лесно ли ѝ е на една такаа жена, след като всичко прави от любов?

– Що за любов е това, когато изкарва любимия глупак?

– Не е глупак онзи, когото са набедили, а този, който приема ласкателствата насериозно. Помисли си сам какъв би искал да бъдеш в очите на хората. Издигнат над всички? Много умен? Всичко това можеше да се внуши още в първата книжка. Но тогава... Тогава твоята гордост би те унищожила. Дори велики посветени трудно са се стравяли с този грях. Гордостта рисува неестествен образ на човека и този образ почва да засенчва живата душа. Ето затова много философи от миналото и съвременни гении не могат да станат истински. Понеже, правейки още първата си щрих, те губят веднага онова, което им е дадено, заразени от г себичност и тщеславие. Но вучката ни – Настенка – се изхитри да сложи преграда пред ласкателството и преклонението, раждащи гордостта. Сега те не могат да те засегнат. И от още много беди те спасява тя. И духа, и тялото ти пази и ти ще напишеш девет искрени книги! Земята ще просияе от създаденото любовно пространство! И чак тогава, когато поставиш точка на деветата книга, ти ще можеш да разбереш кой си всъщност.

– Защо? Сега не може ли да се говори за това?

– Кой си ти сега, не е трудно да се каже. Ти си този, който си сега, какъвто се чувстваш в момента. Какъв ще станеш, знае може би само Анастасия. И ще чака, изживявайки с любов всеки миг. А че имало някакви си нещастни домашари, които те взимат за парцал, ти въобще забрави. По-добре погледни на това от смешната му страна и ги посъветвай да отидат без никакво оборудване и оръжие в тайгата. Да преспят с мечката в една бърлога. Пък за да бъде преживяването им пълно, да вземат със себе си и „лудичката“ – нали такава ти се стори отначало Анастасия?

– Общо взето, да:

– Та нека прокурорите пробват да преспат поне една вечер на поляната при твоята лудичка. В горската пустош, под вълчия вой: Стиска ли им? Ти как мислиш? – дяволито попита старецът. И аз, като си представих изведнъж нарисуваната от него картина, силно се разсмях. И ние се смяхме дълго заедно този удивителен старец. След това го попитах:

– Анастасия може би слуша сега за какво си говорим?

– Тя ще научи за всичките ти деяния:

– Тогава ѝ кажете да не се безпокои. Аз ще разкажа на всички как да добиват лечебно масло от кедръ.

– Добре, ще ѝ кажа – обеща старецът. – А ти помниш ли добре всичко, което си чул за маслото от Анастасия?

– Да, мисля, че всичко помня.

– Тогава повтори го.

29. КАК СЕ ДОБИВА ЦЕЛЕБНО МАСЛО ОТ КЕДЪР

По принцип добивът му е прост. И съвременната технология е известна и аз няма да я излагам сега. Има обаче някои по-неизвестни тънкости и затова ще се спра на тях.

Когато се събират шишарките с раздрусване на кедъра или удряне с прът, както се прави сега, лечебната сила на маслото рязко се снижава. Използват се само тези шишарки, които кедърът отдава сам. Те падат от вятъра или може да се съборят с глас, както прави Анастасия. От земята трябва да ги събират добри хора и е още по-добре, ако шишарките се вземат от детска ръчичка. Въобще и всичко след това трябва да се прави с добри и светли помисли и намерения. „Такива хора и днес могат да се намерят в сибирските села“ – твърдеше Анастасия.

Какво значение има това е трудно да се каже. Но в Библията също е казано, че цар Соломон е търсил хора, умеещи да секат дървета. Не е казано само с какво са се отличавали тези хора от останалите.

Получените след обелването на шишарките ядки трябва да се използват за добив на масло не по-късно от три месеца – по-късно качеството им рязко се влошава. При изцеждането ядките трябва да не се докосват до метал. Въобще, маслото не бива да има съприкосновение с метал.

То лекува всички болести, дори не е нужно да се поставя диагноза. Може да се употребява и като хранителен продукт, като добавка в салатите. А може и да се взема по една лъжичка на ден. По-добре при изгрев слънце; може и през деня, но да е светло, не през нощта. Ето, това са най-важните условия.

– Може обаче и ментета да плъзнат – казах аз на стареца. А той с дяволито-весел тон ми отговори:

– Да но ние сега с теб ще направим защита против имитации. И ще изкараме твоите проценти:

– Каква зящита?

– Ами че помисли, нали си предприемач.

– Бях, а сега вече и аз не знам кой съм:.

– Хайде заедно да поразсъждаваме – ти ме поправай, ако греша нещо...

– Добре.

– Крайният продукт ще бъде проверяван от тези, които са способни да го проверят – лекари, учени, специалисти по принцип.

– Точно така, те ще издадат сертификат.

– Само че не всичко може да се улови от приборите. Трябва и дегустация.

– Може. Качеството на виното се определя от дегустатори. Но дегустаторите отлично познават вкуса му. При тях усетът за вкус и мирис е отличен. А кой може проверява маслото с дегустация?

– Ами ти!

– И по какъв начин? Аз познавам само обикновеното олио. Когато го правехме някога, нямаше и помен от технологията, за която говори Анастасия. При това аз пуша.

– Преди да опиташ маслото, не бива три дни да си пушил и пил алкохол, не трябва да си ял месо и мазнини. И не бива да говориш с никого три дни. След това можеш да го пробваш – и по вкуса му ще можеш да определяш истинско ли е това масло или имитация.

– А с какво ще го сравнявам?

– Ето с това – и старецът извади от платнената си торбичка една дървена пръчка, дебела два пръста. От единия ѝ край стърчеше друга пръчка като запушалка.

– Тука маслото е истинско. Опитай – с нищо не можеш да сбъркаш този вкус. Но първо ще опитам да изчистя всичко, което се е натрупало в тебе от пушенето и другите ви дяволии.

– Как ще ме пречистиш? Както Анастасия ли?

– Да, нещо подобно.

– Но нали тя казваше, че само човекът на любовта е способен чрез любовния си лъч да сменя болезните любимия? И да стопля тялото му така, че даже краката му да се изпотят.

– С лъча на любовта. Точно така.

– Но вие не можете ли да ме обичате колкото нея?

– Да, но обичам внучката си, така че дайте да опитаме.

– Добре, хайде.

Старецът примижа и почна да ме гледа втренчено, без да мига. По тялото ми се разля топлина, но мнага по-слаба, отколкото от погледа на Анастасия. Нещо не тръгна при него, въпреки че се стараеше – и то така, че даже ръцете му трепереха. Той обаче не се предаваше и аз се оставих в ръцете му. И изведнъж краката ми се изпотиха, а после почувствах голяма свежест в главата си и стана нещо странно с обонянието ми: аз усетих непознати миризми във въздуха!

– Браво, стана! – каза уморено възрастният човек и се подпря на облегалката на пейката. – Сега дай си ръката. – Той отвори пръчката-шишенце и ми изля доста кедрово масло на дланта. Аз го близнах и по небцето и в устата ми плъзна приятна топлина. И изведнъж усетих кедровия аромат! Наистина, с нищо друго не може да се сбърка.

– Сега ще го запомниш, нали? – запита дядото.

– Ще го запомня, разбира се, какво толкова сложно има тука. Веднъж в манастира ядох едни особени картофи и толкова дълго ги помних, че чак след двацет и седем години познах вкуса им. Но как ще зная хората дали е проверено маслото или не? И какво да се прави с фалшивото масло? Толкова скъпо го продават. За един грам обикновено масло, смесено кой знае с какво, вземат по трийсет хиляди. Аз сам видях. Във вносни опаковки. За такива пари без проблеми може да се пръкнат хиляди ментета.

– Да, парите днеска командват парада. Това не бива да се забравя.

– Ето, виждате ли? Пълна безизходица.

– Анастасия казваше, че парите могат да се насочат към добри неща. Хайде да помислим как.

– Отдавна вече умуват например как да защитят водката от ментета. Сменят етикетите, тапи, акцизни марки измислиха – полза никаква. Суругати се продават като две и две. Сега на ксерокс всякаква марка можеш да отпечатиш.

– А пари могат ли да се копират?

– Пари по-трудно.

– Ами тогава какво – също като етикетит?, от другата страна на бутилката пари ще лепим, поне да има някаква полза от тия мръсни хартийки.

– Как пари? Да ги лепим?! Ти чуваш ли се?

– Дай ми, ако обичаш някакви пари.

Аз му дадох обигация за хиляда рубли.

– Ето виж, от просто по-просто. Взимаш банкнотата, скъсваш я наполовина: Едната половина да я залепят на кутията или където трябва, а другата се пази. Къде – сам измисли. Или я тури в банката на съхранение. Ето виждаш ли – на двете половини има еднакви номера и всеки, който иска да се увери в оригиналността на маслото, може да свери своя номер.

„Е, дядо – помислих си аз, – това се казва глава!“ А на глас му казах:

– По-добра защита от фалшификати не може да има. Браво!

Той се разсмя и каза през смях:

– Тогава дай и на мене процент!

– Процент ли? Какъв процент? Колко?

– Искам всичко да е както трябва – каза вече по-сериозно старецът и после добави:

– Освен трите процента от продажбите, вземи за себе си още един.

Пригответе за него в опаковки масло и го раздавай безплатно на които намериш за добре. Нека това бъде от мене и тебе подарък за хората:

– Добре, така ще направя. Отлично го измисли. Юнак!

– Отлично? Значи и Настенка ще зарадвам: Че то баща ми все ме счита за муден мозък: А ти ми викаш „юнак“:

– Да! Юнак си! – и ние пак се разсмяхме. Аз добавих:

– Предайте на Анастасия, че вие бихте могли да станете отличен предприемач.

– Наистина ли?

– Да, наистина! „Нов русин“ бихте могли да станете – и то какъв!

– Непременно ще ѝ кажа. И това, че за маслото ти реши да разкриеш всичко на хората ще кажа. Няма ли да съжаляваш, че издаваш всичко?

– Че за какво да съжалявам? Главоболията с него ще са цяла планина. Като напиша на галоп и третата книжка, както ѝ обещах, пак ще се заема с бизнес, с търговия. Или с нещо друго нормално:

30. ВМЕСТО ЗАГЛАВИЕ

(Не знам какво заглавие да сложа; ако можете – измислете сами)

Аз реших да разкажа на дядото на Анастасия за своите нови помощници и му казах:

– Сега за навсякъде пишат статии. И учени и духовни общности говорят за нея. Какви ли не обяснения измислят. Даже един творчески колектив – много духовни и тактични хора – ми предложи да сключа договор с тях. Да им предоставя, срещу заплащане, изключителните права върху обясняването и коментирането на Анастасиините изказвания в средствата за масова информация. Аз се съгласих.

– И за колко се съгласи да продадеш Анастасия, Владимире?:

Самият тон на въпроса му и неговият смисъл ми подедържаха много неприятно. Отговорих му:

– Какво значи „да продам“? Аз им разказах за Анастасия повече, отколкото съм казал в книгата. Разказах тези неща на духовните хора, за да могат единствени да коментират и поясняват казаното от нея. Те и с нея искат да се срещнат. Готови са да финансират експедиция. Аз се съгласих. Какво лошо има в това?

Но дядо й мълчеше. Без да дочакам отговора му, добавих:

– А това, че за изключителните права са ми предложили пари, така е прието при нас – услуги за пари се извършват. Те ще получат повече за своите публикации:

Старецът мълча известно време, отпуснал глава, а после, все едно размишлявайки на глас, заговори:

– Значи ти, предприемчивият, си продал Анастасия, а те решили, че като най-духовни и компетентни в света могат да си я купят:

– Много странно говорите вие. Какво толкова лошо късъм направил, в края на краищата?

– Кажи, Владимире: на тебе или на тях, „духовните“, не ви ли е идвала някога в главата мисълта да попитате, да научите, да разберете с кого, кога и как би желала да разговаря самата Анастасия? Или при вас гостите идват без покана, когато си поискат? Доколкото схващам, тя никого от тях не е канила на гости. –

– Ако тя не иска да общува с тях, нека да не общува. Тя не е

подписвала договор.

– Но нали ти си го подписал! Тя е готова да разкаже на всички това, което знае, но правото да избира сама начина на общуване си е нейно и само нейно. И ако тя е избрала книгата ти и твоя език, кой има право да налага или изисква друго? Тя е направила своя избор, но някой иска да го промени – и целта на подобни намерения е ясна. Не, тя няма да разговаря с хора, които поставят себе си по-високо от всички! Да разговаря, знаейки, че тяхното самочувствие ще преиначава, ще изопачава и наглавява под техен ключ най чистите и свети истини, които е открила!

– Защо вие предварително си представяте всичко в такива черни краски? Тези хора се интересуват от много учения. Те са много духовни.

– И те са решили, че са най-духовните от всички: Духовното самомнение и самочувствие, това е върхът на най-смъртния грях – гордостта!

Някакво необяснимо чувство на досада към самия себе си се появи у мен. Парите по договора още не бях получил и по-късно успях да го разтрогна.

Но не след дълго, отново не виждайки нищо непочтено, подписах друг договор с един духовен център, предоставяйки изключителните права върху моите интервюта. Пак ме подкупиха уважението и духовните им познания. Още повече, че договорът касаеше само мене, а със себе си аз съм в правото си да се разпореждам. Но и в този случай и двете страни се хванахме в дяволския капан и пак ми загорча в душата, сякаш косвено съм продал Анастасия, а те са я купили.

И вече не дядото на Анастасия, а московската журналистка Мария Крапинская, прочитайки този договор, каза: „Пфу, колко глупаво! Ти продаваш Анастасия! Прочети пак клаузите на договора и помисли: ти продаваш правото на други да могат еднолично, по най-силния информационен канал, да тълкуват и анализират всичко казано от Анастасия, както им угодно, при това лишавайки се от възможността даже да протестираш срещу мнението им, независимо какво е то.“

Доколко това е вярно е трудно да се каже, по-добре да приведа тук-някои клаузи от този договор:

„1. Предмет на договора:

1.1. Авторът предава изключителните права за видеозаснемане на самия него, а също и за използваните от него видеоматериали, свързани пряко или косвено с производството на телевизионни видеопрограми «Анастасия» (по-нататък в текста

«програми»). Споменатото предоставяне тези права на ИЗПЪЛНИТЕЛЯ е в сила за всички страни по света.

1.2. ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ се задължава, използвайки собствени-те си парични средства, да изготви три програми от по 30–40 минути върху професионален носител «Betacam», в количество по 1 (един) брой всяка.

1.3. Според договорената обвързаност на АВТОР с ИЗПЪЛНИТЕЛ и в нейната единствена интерпретация, всякакви взаимодействия с видео– и киностудии, телевизии, включително кабелни, а също така и ползването на видеоматериали по дадената тематика се осъществяват само и изключително от ИЗПЪЛНИТЕЛЯ.

Авторът няма право в срока на на действие на договора да дава интервюта и да изготвя каквито и да е видеоматериали, в които пряко или косвено се използват понятия и термини, включени в програмите.“

Въобщо, анализирайки събитията, свързани с написването, издаването и разпространението на книгата „Анастасия“ аз направих следния извод за себе си: хората, наричащи себе си „много духовни“, имат обратна страна, от която и самите те се боят и затова постоянно подсещат себе си и на другите за своята духовност.

При предприемачите е по-просто. Техните действия и стремежи са по-открити, по-малко завоалирани, а следователно и по-честни както пред себе си, така и пред околните, пред обществото. Може моето мнение и да е грешно. Но от фактите никой не може да се скрие.

Текста на книгата „Анастасия“ набраха трима московски студента. На възнаграждение за своя труд те не се надяваха, а за особена духовност нямаха никакви претенции.

Книжката издаде за своя сметка директорът на Московска печатница №11, офицерът в оставка Г.В.Груця; тиражът бе малък и предвещава-ше само загуби. Груця, като предприемач, също никога не говореше за духовни работи. Следващия тираж бе платен от директора на една мос-ковска търговска фирма – Никишин, – а по-късно се изясни, че той въ-общо не търгува с книги. Той ми даде голяма част от тиража за продаж-ба, но не уточни срока за връщане на вложените средства. И също не го-вореше за духовни неща.

А след това почнаха да се включват „духовните“: Те пуснаха кри-минално 45-хиляден тираж. Когато открихме тази „духовна“ фирма, те

започнаха да говорят за своята духовност и желание да творят светли неща, обещаха да заплатят и авторския хонорар. Така и до днес обещават. И това не е единичен случай. Въобще у духовните хора се забелязва голямо пренебрежение към сметките, особено, когато дължат на някого.

Що се касае до предоставянето на „изключителните“ права, аз реших да заявя на страниците на тази книга следното: никому и никога повече няма да дам изключителните права за трактовка на изказванията на Анастасия! И ако някой някога предяви претенции за предимство, нека всички да знаят, че аз не съм го давал доброволно!

Защо казвам „доброволно“? – На адреса на московската журналистка, която ми помогна да разтрогна договора, скоро заваляха заплахи от неизвестни лица. Кой са те? Какво искат? И те ли са „духовни“! С рекет ли подхранват духовността си? Е, какво, с рекета аз съм на „ти“, и там има хора. И искам да им кажа: с „духовните“ бъдете нащрек и преди да се решите на нещо, помислете, трезво съобразете накъде къде ви тласка „духовната“ мафия.

И още. В първата си книга писах, че бях предложил на Анастасия да дойде и сама да излезе по телевизията, но тя отказа. Тогава аз не разбирах защо отказа. Сега ми стана ясно, че тя вижда всичко. След книгата се появиха много тълкования на нейните изказвания – най-различни. Има интересни, има спорни, но на много места лъсна съвсем явно стръвта на отделни лица да я тълкуват в полза на собствените си интереси. Не липсват и директни обвинения: „Само ти ли имаш право да говориш с нея?“, „Ти не всичко разбираш, дай и на другите да пообщуват с нея, ползата ще бъде по-голяма.“ Но тя не е вещ, за да си я предаваме един на друг. Тя е човек! И е в правото си да решава как да постъпва, с кого и какво да говори. Сега става все по-явно, че на Анастасия действително се стоварва видима и невидима грамада от тъмни сили под формата на фанатици и използвачи.

„Аз знам каква грамада от тъмни сили ще се стовари върху мене. Но не се боя от тях и ще успея да роди сина ни и да го възпитам. И ще пренеса хората през късното време на тъмните сили!“ – казва Анастасия още в първата книга.

Те възпитават децата си до единадесетгодишна възраст. Значи, в краен случай, тя може да издържи още десет години.

– А после какво? – попитах дядото на Анастасия. – Неизбежно ли трябва и нея да унищожат?

– Трудно е да се каже, – отговори старецът. – Досега всички са ги убивали сравнително млади. И тя не веднъж е е тръгвала в пътя, водещ

неизбежно до насилствена смърт, но всеки път, в последния миг, е блясвал ярко един забравен и още по-силен закон. Осветявал е същността на истината за земния живот. Удължавал е живота ѝ в земно тяло.

Старецът замълча и отново, дълбоко замислен, почна да чертае с пръчица някакви знаци. Аз също си мислех: „Гледай ти на какво хоро се хванах! Въпросът е, че сега вече е късно да се пусна. В началото можеше, но сега и дете има отсреща. Син ми роди Анастасия! Би трябвало да се занимава само с него, да го възпитава, но тя продължава да блънува: да пренесяла хората през късчето време на тъмните сили: И няма да се откаже, знам я аз. Понеже е много упорита! Такива като нея не се отказват. А кой ще ѝ помогне на самата нея, горката? Ако престана да работя за това, което ѝ обещах, съвсем никой няма да ѝ остане. И тогава тя ще се обезсърчи! А кърмещата майка не бива да се разстройва. Нека мине време – поне да откърми детето!“

И аз попитах дядо ѝ:

– Мога ли да направя нещо за Анастасия?

– Опитай се да осъзнаеш какво говори и какво иска тя. Когато вмес-то драмите има разбирателство, сърцето ще се сгрее от топла вълна, над света ще изгрее нова зора:

– Нещо по-конкретно можете ли да ми кажете?

– Трудно ми е да говоря конкретно. Искреността е над всичко. Така че прави това, което сърцето и душата ти диктуват.

– Тя ми приказваше за едно руско градче, бивш околийски център. Че той можел да стане по-богат от Йерусалим и Рим, понеже в околностите му имало светини от нашите предци. Те те били по-значими от храмовете на Йерусалим, но местните хора не знаели нищо за това. Искам да отида там и да променя съзнанието им.

– Това не може да стане тъй бързо, Владимире.

– Ами: аз не знаех, че е невъзможно и обещах на Анастасия. Така че ще се наложи някак си да ги събудя.

– Щом не си знаел, че е невъзможно, ще успееш. Желая ти късмет!

А аз вече трябва да вървя.

– Ще ви изпратя.

– Не си губи времто. Няма нужда да ме изпращаш – мисли за своите работи.

Старецът стана и ми протегна ръка.

Аз гледах след отдалечаващия се по алеята дядо на Анастасия и мислех за предстоящото пътуване в град Геленджик, припомняйки си какво ми бе говорила Анастасия. А ето как тръгна разговора за него:

31. ТВОИТЕ СВЕТИНИ, РУСИЯ!

Един ден попитах Анастасия:

– Често ли се срещат звънтящи кедри?

– Много, много рядко – отговори тя, – може би два-три на хиляда години. Сега освен този, спасения, има още един и той може да се отсече и да се използва по предназначение.

– Какво значи това „да се използва по предназначение“?

– Великият Интелект на Вселената – Бог, – създавайки човека и всичко около него, изглежда е бил предвидил да даде на хората възможност да си възвърнат изгубените способности, да се ползват от мъдростта, натрупана в нематериалния свят. Тя съществува изначално, но поради греховността си човек е прекъснал връзката си с нея.

Дядо ми и пращяло ми са ти разказали за звънтящия кедър, за неговите необикновени лечебни свойства. Но те не са ти обяснили, че неговите ритми и пулсации са в синхрон с Великия Интелект. Ако някой се научи да ги съединява и умножава по подобие на ритмите, които имат много хора, такъв човек, полагайки ръка на част от ствола на Звънтящия кедър и прокарвайки по него длан като милувка, добива възможност за лично общуване с един безкраен океан от мъдрост. Той може да научи много неща във връзка с проблема, за който мисли в момента на съприкосновението с кедъра и ще мисли и в бъдеще. Но силата на този феномен не е еднаква за всички. Аз сега ти говоря за оптимума.

– А защо кедърът действа различно? Избирателен ли е – или какво?

– Той действа еднакво. Неговият ритъм и вибрации са неизменни. Но ако едни хора могат да се настройват към него по-лесно и да почувстват цялата пълнота на контакта, други ще го почувстват слабо. Мнозина няма да усетят нищо в началото. Но и при тях съзнателната връзка постепенно ще се усилва. Или, в краен случай, поне малко ще се увеличи.

– Все пак не е ясно: какво избира той?

– Владимире, аз ти казах: проблемът не е в него, а в човека: Ето например, вземи музиката. Нали разбираш: когато звучи музика, това е също вибрация, ритъм: Но едни хора я слушат внимателно, в тях възникват чувства, понякога даже плачат от радост и умиление, а същата тази музика други я слушат с безразличие или въобще не я слушат.

Така е и с кедъра. Само този, който е способен да чувства и

разбира, ще усети много неща и те постепенно ще почнат да се му се разкриват все повече и повече – особено когато човек е склонен да се замисли по-дълбоко. Жените ще могат да придобият силата и мъдростта Първоизворите, да изпълнят своето предназначение, да истински щастлив своя избраник и детето, което са заченали от него.

– Невероятно! Та това прилича на някаква красива и привлекателна легенда.

– Не вярваш ли? Намираш казаното от мен за легенда? Тогава защо се стремиш към тези места и толкова искаше да ти покажа Звънтящия кедър?

– Е, сега вече не считам всичко за легенда. След разказа на твоите дядо и прадядо за кедъра, в началото, изобщо не повярвах. Но по-късно, когато се върнах в къщи от експедицията, аз започнах да чета научно-популярна литература, запознах се с много изказвания на учените за неговите лечебни свойства и бях поразен от това, че и те, и Библията са на едно мнение. Но никъде даже и намек няма за това, че кедърът можел да контактува с някакавъ Велик Интелект или с Бога, както ти твърдиш.

– Ти не си чел внимателно нито изказванията на учените, нито Библията, или пък не си разбрал най-важното – инак не би се съмнявал и сега в моите думи.

– Така ли? Че какво съм могъл да пропусна? В Библията, например, само на две места се говори за кедъра: когато Бог учи хората как да лекуват с негова помощ и как да обеззаразват жилищата си.

– Но в Библията се говори още и за цар Соломон като за един от най-мъдрите управници, почитан от своя народ. Цар Соломон е историческа личност, не е легенда.

– Е, и какво?

– Ами в Библията се казва, че този цар е построил храм на Бога от кедър и до него – дом за себе си, също от кедър. И за да достави кедъра, той е наел повече от трийсет хиляди работника, които са го докарвали от чужбина. А за да отсече кедровите дървета, той се е обърнал към друг цар – Херон, – с молба да му даде хора, „които разбират от сечене на дървета“. За този кедър цар Соломон е дал двайсет града от своето царство! Помисли само: защо му е на най-мъдрия управник да понесе такива загуби и да построи храм и къща от материал, по-малко здрав от този, който вече е имал?

– Защо?

– Отговора също може да се намери в Библията: „Когато свещениците излязоха от светилището, облак изпълни дома Господен: и не

можаха да стоят на служба по причина на облака, понеже Словото Господне напълни Храма Господен“ (3 царств:8). Косвени доказателства можеш да намериш и в изказванията на светилата на вашата наука.

– Чудесно. Излиза достоверно. Значи, той може да открие много тайни на хората. Покажи ми Звънтящия кедър, които може да се нареже. Аз ще го извозя в някой град, където ще бъде удобно да идват всички, желаещи да се докоснат до него, от целия свят.

– Къде ще намериш на Земята такъв град, в който хората няма погугат тази светиня и ще осигурят охрана и достъп на всички желаещи?

– Ще се опитам да намеря. Ти защо реши, че това е трудно да се направи?

– Съзнанието на днешните хора е много сковано от програмите на технократичния свят. Те почват да приличат на биороботи.

– Какви биороботи?

– Ами това е същността на технотронното общество: човек изобретява какви ли не механизми и обществени постулати, уж за облекчаване на живота, но това „облекчение“ излиза илюзорно. И в един момент човек сам става робот на технократския свят. На него перманентно не му стига време поразсъждава над смисъла на битието, да изслуша другия; а и над собствената си съдба въобще не му идва наум да се замисли. Той е един програмиран робот. Ето и ти сега: гледаш с очите си, слушаш с ушите си, а ти е трудно да повярваш...

– Анастасия, при мене положението е друго. Аз не мога да се нарека силно вярващ, но общо взето вярвам. За съжаление не така, както мнозина други. У нас сега има мнага истински вярващи хора. Мнозина четат Библията – те веднага ще разберат всичко, като видят колко е говорено в Библията за кедъра; ще повярват и ще се отнесат към твоето парченце кедър много по-сериозно.

– Вярванията, Владимире, биват най-различна. Често човек държи в ръка Корана, Библията и какви ли не още разни книги за мъдростта Първоизточника. Твърди, че вярва, даже се опитва да учи и другите, но в действителност той търгува с Бога: „Виждаш, аз вярвам в Тебе. Имай го предвид, в случай на нужда“:

– Тогава какво е вярата? В какво трябва да се изразява?

– В начина на живот, в светогледа, в осъзнаването смисъла и предназначението на нашето съществуване и в съответното ни поведение и отношение към всичко, което ни заобикаля; в чистите помисли.

– Значи, гола вяра не е достатъчна?

– Представи си една армия. Всички войници до един вярват на своя

пълководец, но не тръгват в бой. Те тъй силно му вярват, че си мислят, че той сам може да победи. И така, те си седят и гледат как техния пълководец върви сам срещу грамадата на противника и му викат в изстъпление: „Давай, давай! Ние вярваме в теб абсолютно.“

– Ама и ти даде един пример: Та това е пълен абсурд!

– Да, но този абсурд е ежедневие на почти вкички хора.

– Ти ми дай пример от конкретния, реалния живот, а не някакъв измислен.

– Добре. Има един град в Русия, който се казва Геленджик. Неговото предназначение е да си отдъхнат хората от суетата, да се замислят, да се докоснат до светините. В околностите на този град и в него самия има много и най-различни светини. Тяхното значение е по-голямо от тези в Йерусалим и даже от египетските пирамиди. Този град би могъл да бъде един от най-богатите градове в света – по-богат от Йерусалим и Рим. Но той умира, въпреки че е курортен. Неговите къщи и хотели пустеят и се рушат. Материалистичното съзнание на местните управници им пречи да видят ценностите, които могат да го възродят. Разказвайки за него, те говорят само за морето, за изкуствените начини на лечение и за това, че в хотелските стаи имало нощни шкафчета и хладилници. За светините – пълно мълчание. Самите те не знаят почти нищо за тях и не искат да знаят – лансират съвсем други неща. В този град има много хора, които твърдят че са вярващи – от различни вероизповедания. Някои от тях активно проповядват своята вяра. Но каква тя? Със своето отношение към околния свят те са нарушили и нарушават даже самите заповеди от книгите, които четат. В Библията например се казва „Възлюби ближния като себе си.“ Но за да обикнем ближния си, ние трябва да го познаваме. Не можеш да обичаш пълноценно някой, когото не познаваш. Те се мислят за вярващи, но не познават своите близки – предците си, които са живяли на тази свята земя и са им оставили в наследство неизчерпаемо съкровище – велики светини. Пренесли са през хилядолетията поривите на мъдростта и светлината на душата си. Мнозина наричат себе си „вярващи“, а се слепи за светините у себе си – светините, завещани им от техните прародители, за да им помагат.

– И какви светини има в този град?

– Разбираш ли, Владимире, близко до град Геленджик расте същият ливански кедр, за който тъй много се споменава в Библията! И това живо, пряко творение на Бога, за което е говорено тъй много още преди появата на Христа на Земята, се намира съвсем близко до този град. Този кедр е само стогодишен – той е още юноша, но е вече красив и

силен. Израсъл е там, понеже е бил посаден от един достоен човек. Има такъв писател – Короленко. Тъй като известно време са го почитали, около кедъра някога направили ограда. Но сега и къщата, където е живял този човек се разрушава, и на дървото не обръщат никакво внимание.

– Даже вярващите?

– Мнозина от този град, които си мислят, че са вярващи, не обръщат внимание нито на този кедър, нито на останалите велики светини от прадедите си и ги рушат. Затова граът си отива.

– Значи, Бог им отмъщава наказва ги?

– Бог е добър. Той никога на отмъщава. Но какво може да направи Той, когато хората са слепи за творенията Му?

– Невероятно! Нима наистина съществува такава дърво? Това трябва да се провери:

– Съществува. И много други светини има в околностите на този град. Но и към тях се отнасят от позициите на технократичния мироглед, също както към пирамидите на Мъдрите Фараони.

– Какво? Откъде знаеш за египетските пирамиди?

– Благодарение на цели поколения мои предци в мен се е запазила способността да общувам с измерението, където живеят мислите и мъдростта на Битието. Който може да общува с тях, може да узнае всичко, което си поиска и от което се интересува.

– Чакай, чакай: Сега ще те проверя. Я кажи: ти искаш да кажеш, че ти са известни тайните на египетските пирамиди?

– Да, известни са ми. Но се знае и това, че изследователите на тези пирамиди винаги са изхождали от материална гледна точка. Те са се интересували преди всичко как са били строени пирамидите, какви са размерите и съотношенията на страните им, какво е скрито вътре и какви предмети има там. Живялите по време на пирамидите изглеждат на днешните учени суеверни. Учените третират пирамидите само като хранилище на скъпоценности, на вещите и тялото на фараона и неговата слава. Затова им е убягнало основното, най-същественото.

– Не те разбирам, Анастасия. Кое най-съществено не са разбрали?

Анастасия помълча известно време, сякаш гледайки в безкрайността, и почна своя удивителен разказ:

– Разбираш ли, Владимире, още в най-дълбока древност е имало хора на Земята, чиито способности им позволявали да бъдат неизмеримо по-умни от днешния човек. Тези хора, свързани с праизворите на живота, са имали възможност просто да се ползват от цялата информационна

база данни, изпълваща вселената. Тази вселенска информация е заложена от Великия Интелект – Бог. Попълвана постоянно от Него и от самите хора, от мислите им, тя е тъй грандиозна, че може да отговори на който и да е въпрос. Но тя е ненатрапчива. У тези древни хора отговорът е възниквал мигновено, в самото подсъзнание, още при задаването на въпроса.

– И какво са придобили от това?

– На тия хора не им е бил нужен космически кораб за полети до други планети, защото, при желание, те са могли да видят отдалече какво става там. Не им е бил нужен нито телевизор, нито телефон или писменост, понеже цялата информация, която вие получавате от книгите и информационната мрежа, опасваща Земята, те са могли да получават мигновено по вътрешен път. Не им е била нужна и индустрия, произвеждаща лекарства, защото при нужда те са могли да получат най-добрите лечебни средства само с едно леко движение на ръката, тъй като всички лекарства съществуват в самата природа. Не им са били необходими и днешните транспортни средства, нито каквито и да са машини и съоръжения, произвеждащи храна, тъй като са имали изобилно естествена храна. Те много добре са разбирали, че промяната на климата в дадена зона е била само сигнал за преселване в друга, за да може предишната земя да си почине. Въобще те разбирали и Космоса, и своята планета. Те са били мислители и са разбирали своето предназначение. Съзнателно усъвършенствали планетата Земя. Нямали равни на себе си в цялата вселена! По-високо от тях по интелект бил само Великият Интелект на Вселената – Бог.

Обаче, някъде преди около десет хиляди години, в човешката цивилизация, населяваща по това време сегашна Европа, Азия, Северна Африка и Кавказ, започнали да се появяват индивиди, чиято връзка с Интелекта на Вселената частично или напълно изчезнала. Оттогава именно почва движението на човечеството към планетарна катастрофа, била тя екологична, ядрена или бактериологическа, както казват учените; или към самия апокалипсис, според древните религии, който описва тази катастрофа символично.

– Почакай, Анастасия, не мога да разбера по какъв начин свързваш появата на подобни инвалиди с планетната катастрофа:

– Ти много правилно избра за тях съвременната дума „инвалиди“. Да, те наистина са били инвалиди, непълноценни хора. А какво е нужно на слепеца?

– Нужен е водач:

- На глухия?
- Слухов апарат.
- На този без ръце и крака?
- Протези.

– Да, но на онези хора им е липсвало нещо много по-съществено – връзка с интелекта на Вселената. Затова са загубили всички познания за истинското усъвършенстване и помагане на Земята. Представи си един екипаж на супермодерен космичен кораб, който полудява почти напълно. Какво ще направят такива? – Ще почнат да пробиват обшивката, да палят огън в кабината, да изтръгват от пулта за управление приборите и да си правят от тях украшения и играчки: Тези душевни инвалиди от далечното минало могат да се уподобят именно на такъв екипаж. Именно те, както казваш, първи са изобретили каменната брадва, копие, а после и: Най-накрая тяхната мисъл се е развила до ядрената бойна глава. И до ден днешен мисълта им продължава с неимоверна упоритост да разрушава съвършените творения на Бога и природата, за да ги заменя със свои примитивизми.

Техните поколения са започнали да изобретяват какво ли не, терзаейки все повече и повече съвършения природен механизъм на Земята, като отгоре на всичко създават и всевъзможни изкуствени социални механизми.

След това инвалидите почнали да се бият помежду си. Техните механизми и машини не можели да съществуват самостоятелно, по подобие на природата, която се самовъзпроизвежда, затова било нужно да се обучат много хора да обслужват тези механизми, а в действителност по този начин повечето хора се превърнали в биороботи. Тези биороботи могат много лесно да бъдат управлявани, понеже са лишени от способността да опознават индивидуално истината. Например, инвалидите решават чрез изкуствени информационни средства да се заложи в робите програма, че трябва да се строи комунизъм, да се изфабрикуват за тях символи, значки, знамена – и после със същите тези средства, но с други символи и цветове, в други роби да се заложи друга програма: „Комунизмът е лошо нещо.“ И тогава тия две групи с различни програми изведнъж ще започнат да се мразят и дори да се унищожават физически

Всичко това е започнало преди около десет хиляди години, когато хората, лишени от връзка с Великия Интелект, почнали да стават все повече и повече. На практика могат да бъдат наречени ненормални, тъй като няма нито едно живо същество, което да малтретира Земята като тях. Малцината, които все още могат свободно да контактуват с този

Разум се надяват, че много скоро човечеството ще се осъзнае, когато стигне до невъзможността да диша този мръсен въздух и да пие замърсената вода и когато най-после разбере, че изкуствените технически и социални системи за поддържане на живота са неефективни, защото започват все по-често и по-често да аварират. Тогава може би хората, дошли до края на пропастта, наистина може да се замислят над същността на Битието и смисъла и предназначението на живота. Тогава много от тях ще пожелаят да разберат изначалната истината, а това е възможно, само ако се възстановят съответните дусшевни способности. Преди десет хиляди години някои хора още са имали такива способности. Това са били преди всичко племенните вождове. По техни указания хората са започнали да строят съоразения от тежки каменни плочи. Вътре се е образувала нещо като камера или стая, около метър и половина на два метра с приблизително двуметрова височина, а понякога и повече или по-малко. Плочите се слагали под известен ъгъл вътре. Понякога такива камери са били изсичани в монолитната скала, в други случаи са ги криели под земята, засипвайки ги като могили. В една от стените на камерата, през плочата, се правело конусообразно отверстие от около 30 сантиметра в диаметър. То се затваряло от идеално пасващ каменен капак.

Именно в тези камери-гробници са си отивали хората, които не са били загубили способността си да ползват мъдростта на вселената. Всички останали, даже след хиляди години, могат да отидат при тези светилища и да получат отговор на въпросите, които ги интересуват. Трябва просто да седнеш близо до такава камера и да се вдълбочиш в себе си. Оговорът идва веднага или малко по-късно – но непременно има отговор, понеже тези специални съоразения или по-точно погребаните в тях играят ролята на информационен приемник. Чрез тях връзката с Вселенския Интелект става по-лесно.

Тези каменни постройките предшестват египетските пирамиди и хората ще се учудят като узнаят, че египетските пирамиди са по-слаб приемник, въпреки че са много по-големи. Погребаните в египетските пирамиди фараони също са били мислители и в известна степен са обладавали способности за връзка с Първоизворите на живота.

Но за да се получи отговор чрез такава пирамида на един или друг въпрос, хората отвън е трябвало да отиват там не по един или двама, а на големи групи, да застанат край всяка от четирите ѝ страни и да почнат да плъзгат погледите си от основата към върха, с концентрирана мисъл. Там, на върха, погледите и мисълта на хората се фокусирали в една

точка, като по този начин се образувал канал за контакт с Разума на Вселената.

И днес може да се направи същото и да се получи резултат. Там, където се фокусират мислено погледите на хората, възниква енергия, подобна на радиацията. Ако на това място се постави чувствителен уред, той ще регистрира тази енергия. Самите хора, стоящи долу, започват да изпитват необикновени усещания.

Ако не беше греховната гордост на днешните хора и разпространеното всеобщо мнение и лъжливата представа за това, че древните цивилизации са били по-глупави от нас, ние щяхме отдавна да сме разгадали истинското предназначение на пирамидите. Съвременните изследователи са се занимавали повече с въпроса как са били построени пирамидите, но той и до днес остава неразрешен. А нещата са много прости: при техния строеж, заедно с използването на физическа сила и разни механизми, винаги е била включвана и мисловната енергия, която има способността да отслабва гравитацията. Имало е цели групи от хора с такива способности, които са помагали на строителите на пирамидите. И днес има хора, които могат да движат с мисълта си малки предмети. Но, както вече казах, неизмеримо по-мощни от пирамидите за свързване с Разума на Вселената са много по-малките и по-стари от тях каменни светилища.

– По каква причина, Анастасия? Заради конструкцията и формата им ли?

– Защото, Владимире, оттам са си отивали във вечността живо погребани хора. Тяхната смърт е била съвсем необикновена. Те са умирали в състояние на медитация.

– Как така живи хора, защо?

– С единствената цел и надежда да могат потомците един ден да се възвърнат към силата на Първоизточника на живота. Някои от най-възрастните хора, обикновено измежду най-мъдрите вождове или родоначалници, усещайки че си заминават, помолвали роднините си и най-близките да ги зазидат в тази каменна камера. Ако ги намирали за достойни, те ги погребвали точно така.

Първо се отмествала масивната плоча-покрив. Той влизал в каменната стаичка и отгоре го затваряли. Човекът се оказвал напълно изолиран от външния материален свят – не виждал и не чувал абсолютно нищо. Такава пълна изолация; невъзможността да се допусне и най-малката мисъл за излизане от там и все пак с все още будно земно съзнание, при напълно изолирано зрение и слух, – всичко това възбуждало

способността им да влизат в пряк контакт с Космическия Разум, да осмислят много явления и постъпки на земните хора и, преди всичко, да могат да предават през вековете това, което са научили, на потомците си. Днес подобно състояние някои наричат медитация, но повечето опити в тази област са детска игра в сравнение с това най-истинско сливане с вечността.

После хората идвали при каменната камера, изваждали плочата, затваряща отвора и влизали във връзка с витаещите вътре мисли, търсели съвети от тях. Духът на мъдростта никога не напускал това място.

– Анастасия, все пак по какъв начин би могла да докажеш на нашите съвременници, че такива съоразения съществуват и че там хората са изпадали в състояние на вечна медитация?

– Мога да го докажа. Именно затова си позволявам да разказвам за тези неща.

– Как ще го докажеш?

– Ами много просто. Нали тези каменни камери съществуват и до днес? Вие ги наричате долмени. Всеки може да ги види и да ги пипне, да провери всичко, което разказвам сега.

– Какво?! Къде има такива: Ти можеш ли да кажеш точно?

– Да. Например в Русия, в Кавказките планини, в околностите на градовете, които днес се наричат Геленджик, Туапсе, Новоросийск и Сочи.

– Ама аз ще проверя! Специално ще отида за това там. Не може да бъде: Ще проверя, ще видиш!

– Разбира се, че можеш да провериш. За тях знаят и местните жители, само че са забравили за какво служат тези гробници-долмени. Няма понятие за възможността да се влезе в контакт чрез тях с мъдростта на вселената. Преминалите във вечна медитация повече никога не могат да се възплътят в нещо материално. Те са пожертвали вечността заради своите потомци, но техните знания и възможности досега не са потърсени от никого. Ето защо те изпитват огромна скръб и печал.

А това, че там са умирали живи хора се доказва от скелетите, които са намирани в долмените. Някои са умирали лежейки, а други – седнали в единия ъгъл или полулегнали, подпрени на каменната плоча.

Днес този факт е известен на човечеството. Вашите учени го описват, но не знаят какво значи всичко това. Никой не изследвал сериозно долмените. Местните жители ги разрушават и използват каменните им плочи за строителен материал:

Анастасия печално отпусна глава и замълча. Тогава аз ѝ обещах:

– Аз ще им обясня, всичко ще им обясня! Вече няма да ги грабят и рушат, да издевателстват над тях. Просто досега хората не са знаели:

– Мислиш, че ще можеш?

– Ще опитам. Ще обиколя тези места и ще се опитам да обясня истината. Още не знам как ще направя това. Първо ще намеря тези долмени, ще им се поклоня – и после ще отида и на всички ще им обясня...

– Чудесно. Тогава, ако наистина отидеш там, много те моля да се поклониш и пред долмена, в който е умряла моята прамайка.

– Невероятно! Откъде можеш да знаеш, че твоята прародителка е живяла точно по тези места и че си е отишла по такъв начин?

– Как може, Володя, човек да не знае как са живяли, какво са правили неговите прадеди? Какво са искали те, към какво са се стремяли? А моята далечна прамайка е достойна да бъде помнена. Всички мои майчици са познали нейната мъдрост. И на мен ми помага днес.

Моята прамайчица е била от ония жени, която са знаели в съвършенство как при кърменето на детето да му се предадат способността за контакт на Разума на Вселената. Но постепенно хората от онази цивилизация са престанали да разбират това, както и днешните. При кърменето на детето майката не трябва да се отвлича с нищо странично, трябва да мисли само за детето си. Тя е знаела и за какво точно трябва да мисли, защото е искала да предаде своите знания на всички хора.

Тя все още не е била твърде стара, но започнала да моли вожда да я погребат в долмена. Защото знаела, че старият вожд бил мъдър, а новият никога нямало да изпълни молбата ѝ. Жени пускали много рядко в долмените. Старият вожд уважавал моята прамайка, ценял знанията ѝ и ѝ разрешил. Обаче по никой начин не успял да убеди мъжете да отместят тежкия капак на долмена и след това да го затворят над прамайка ми:

И тогава жените: Жените сами се справили с тази работа.

Обаче при долмена на моята прамайка отдавна никой не е идвал – никой не се интересува от нейните знания. А тя искал да ги предаде на всички. Искала децата да са щастливи и да радват своите родители.

– Анастасия, ако искаш, аз ще отида при този долмен и ще я попитам как трябва да се кърмят децата и какво трябва да се мисли в това време. Ти само ми кажи къде се намира:

– Добре, ще ти кажа. Само че ти няма да я разбереш. Ти никога не си бил и не можеш да бъдеш кърмеща майка. На тебе не са ти известни усещанията на майката, която кърми бебето си. Това могат да го разберат само жените, кърмещите майки. Достатъчно да отидеш при долмена

и да го докоснеш. Помисли нещо хубаво за моята прамайка – на нея това ще ѝ бъде много приятно:

Известно време ние мълчахме. Поразен от точното указание за местата на долмените, което може да се провери, аз престанах да изказвам съмнения относно съществуването им. Само помолих да ми представи доказателства за възможния контакт с невидимата и неразбираема за мен Мъдрост на Вселената. Тогава Анастасия отговори:

– Владимире, ако ти непрекъснато поставяш под съмнение всичко казано от мен, то и моите доказателства ще ти бъдат непонятни и неубедителни. А и заради тях ще изгубим много време.

– Ти не се обиждай, Анастасия, но твоят необичаен отшелнически живот:

– Какъв е този отшелнически живот, щом като аз имам възможност да общувам не само с всичко и всички на земята, но и с много повече? На земята има толкова много хора, които в обкръжението на себеподобните си са напълно самотни, пълни отшелници: Не е страшно, когато човек е сам физически, много по-страшно е, когато е самотен сред хората.

– Е, все пак, ако за това измерение, където живеели, както казваш, мислите на човешките цивилизации, се изкаже някое от светилата на съвременната наука, хората ще му повярват повече, отколкото на тебе. Какво да се прави – съвременният човек е на това ниво: за него е авторитет официалната наука.

– Такива хора съществуват, аз виждам мислите им. Не мога да ти кажа имената им, но те са вероятно крупни учени, според вашите критерии. Те имат широка мисъл. Ти сам потърси доказателства, когато се върнеш, и ги съпостави с казаното от мен.

Като отидох в Кавказ, аз намерих в една планина недалече от Геленджик споменатите долмени. Фотографирах ги на цветна лента. За тях знаеха в местния краеведчески музей, но не им придаваха такова голямо значение. Намерих и долмена, в който е била погребана прамайката на Анастасия, поклоних му се и постових върху обраслия с мъх каменен портал цвета.

Аз гледах долмените – видимото и осезаемо потвърждение на казаното от Анастасия. Междувременно препрочетох казаното в Библията в Третата книга за цар Соломон и за отношението му към кедръра. Но като човек далече от науката, аз няхах намерение тепърва да се ровя в грамадно количество научни трудове, за да търся доказателства за думите на Анастасия. И все пак, по един невероятен начин, тази млада

отшелница от глухата сибирска тайга, даже от това голямо разстояние сякаш потвърждаваше на всяка крачка, вече с езика на съвременната наука, своята правота. Хората почнаха сами да носят и да изпращат научни трудове, говорещи за съществуването на Вселенски Разум.

В началото на тази книга аз вече приведох изказванията на члена на Руската академия на медицинските науки и директор на института по клинична и експериментална медицина академик В.Казначеев и на директора на Международния институт по теоретична и приложна физика към Руската академията за естествени науки, академик А.Акимов, поместени в списание „Чудеса и приключения“ през май 1996 г.

* * *

Главата за светините на Геленджик написах, намирайки се в самия град. Текста набра на компютър работещата в санаториум „Дружба“ Марина Давидова Слабкина. Работещите в санаториума прочетоха книгата още преди публикуването ѝ. И знаете ли какво се случи?

На 26 ноември 1996 година, в 10 часа и 30 минути московско време стана събитие, което външно не претендира за някаква сензация или необичайност. И все пак аз съм убеден, че това е събитие от планетарен мащаб:

Към долмените, намиращи се в планината недалече от селището Пшада в Геленджикския район, вървеше група жени. Това бяха работещите в санаториум „Дружба“ В.Т.Ларионова, Н.М.Грибанова, Л.С.Звегинцева, Т.Н.Зайцева, Т.Н.Куrowsка, А.Г.Тарасова, Л.Н. Романова и М.Д.Слабкина.

За разлика от туристите, посещаващи понякога тези места за да се полюбуват на природните красоти, попадайки случайно и на самотния долмен в планинит, тези хора, може би за пръв път от хиляди години насам, бяха тръгнали към него, за да почетат паметта на свой далечен предшественик – на един човек, живял преди повече от десет хиляди години! Това е бил мъдрият вожд на един цял род, погребан жив, по собствена воля, в каменния склеп. Жив – за да може дори след няколко хилядолетия да предаде на потомците си мъдростта на Вселената.

Трудно е да се каже колко хилядолетия неговите усилия са останали непотърсени. Върху тези най-древни плочи и опушеното отверстие на портала на този долмен се виждат дивашките следи на съвременните надписи. Хората, които са идвали тук, поне през последното столетие, не са имали абсолютно никакво понятие за погребания тук човек и за неговата мъдрост, желание и стремеж да се пожертва за живите,

оставащи след него. За всичко това свидетелстват и дореволюционните, и съвременните монографии, с които можах да се запозная. А учените, изследователите, археолозите се интересуват предимно от размерите на долмените и се чудят как са могли да бъдат обработени и повдигнати техните многотонни плочи.

И ето, най-сетне!

Аз гледах сега стоящите пред долмена жени и донесените от тях цветя върху портала му и си мислех:

След колко столетия или хилядолетия ти получи първите си цветя, о наш мъдри прародителю? Какво усеща в момента твоята душа? Какво ли може да става сега в астралния свят? Възприемате ли вие, наши далечни и все пак така близки прародители тези цветя като един пръв знак за това, че вашите усилия не са били напразни? Все пак и сред днешните хора, вашите потомци, има стремеж към по-съзнателно съществуване. Това е само началото. Тепърва ще има да идват още; но тези, първите, най-желаните, също като вас, нашите далечни прародители, ще помогнат на днешните хора в пътя към мъдростта на Вселената и осъзнаването на истинското битие.

В това пътуване до долмена взе участие и санитарният лекар на геленджикската ХЕИ Е.И.Покровски. Беше го поканила екскурзоводката-краеведка В.Т.Ларионова, за да измери радиационния фон на долмена.

Тя ми разказа, че веднъж, при една екскурзия до долмена, един от туристите извадил гайгеров брояч и той отчел високо ниво на радиация. Този турист повикал Ларионова настрана, за да не тревожи останалите, показал ѝ уреда и ѝ съобщил за радиацията на долмена.

В едно специално куфарче на един от сътрудниците на местната ХЕИ имаше подобен точен уред. Той бе почнала да мери радиационния фон на земята отдалече и продължи до самия долмен, та и вътре в него.

Докато групата жени слушаше В.Ларионова, аз се уплаших, че този човек може да издаде на глас резултатите от своите измервания и хората ще престанат да идват тук от страх пред повишената радиация.

Анастасия ми беше разказвала, че тази енергия, подобна на радиация, е способна да се появява и изчезва. Тя е управляема и влияе благотворно върху човека. Но какво означават за нас, съвременните хора, изказванията на една отшелница, макар и не съвсем обикновена, в сравнение с твърденията на съвременната наука, с един факт, установен със съвременен прибор, при това отчитащ радиация, от която тъй много се плашим днес!:

– О, Боже – помислих си аз, – бедната Анастасия! Тя толкова

искаше хората да се отнесат другояче, по-грижливо към тези древни, удивителни и странни погребения на нашите предци: А сега ще бъде обявено официално заключение и тогава при тях в най-добрия случай няма да идва никой, а в най-лошия ще бъдат унищожени въобще.

Но, ако действително този Вселенски Разум съществува, ако наистина Анастасия толкова лесно се свързва с от него, то нека Те сега да измислят нещо!

Е.И.Покровски се приближи към групата на стоящите при долмена работници от санаториума и заследи показанията на прибора. Те бяха невероятни! Аз първо се изумих, а после се зарадвах. Според показанията на прибора, радиационният фон на околното пространство отслабваше с приближаването към долмена:

Това бе невероятно още и поради това, че в пътя си към се към долмена групата бе минала през участъци с по-висок радиационен фон. Техните дрехи и самите те – стоящите сега при долмена – би трябвало да са дошли до него с радиацията на своите обувки, на дрехите си. Но уредът, без да се интересува от това, отчиташе намаляване на радиационния фон!

Като че ли някой невидим ни казваше по този начин:

– Не се бойте, хора! Ние ви желаем доброто. Вземете нашите знания.

И изведнъж аз осъзнах – това беше Анастасия!

Та нали тя бе причината да се състои това събитие? Именно тя, намирайки се на хиляди километри от този долмен, прокара невидима линия през хиладолетията, съединявайки живеещите днес с най-древните цивилизации и направи пробив в съзнанието и стремежа ни към добро! Макар и хората в момента да не са много, това е само началото. И то е абсолютно реално, както бе реален долменът пред мен, както са реални и осезаеми сега жените пред мене и положените от тях цветя.

В научната литература се твърди, че долмените се срещат недалече от Туапсе, Сочи, Новоросийск; в Англия, Турция, северна Африка и Индия. Това потвърждава съществуването на най-древни цивилизации с обща култура, които са били способни да общуват помежду си независимо от разстоянията. Несъмнено, с разпространението на информацията, дадена от Анастасия, и към други долмени, доколкото все още са запазили, отношението на хората ще се промени. Доказателство за това е реакцията на геленджичани. Все пак, първата в света екскурзия с ново, удивително познание за долмените бе проведена именно в Геленджик. „Аз в момента съм най-голямата късметлийка и най-щастливата

екскурзоводка и учен в света!“ – възкликна по този повод краеведката с тридесетгодишен стаж и депутатка от местния съвет Валентина Ларионова Терентиевна.

Но това не е всичко. Група геленджичани-краеведи, начело с Ларионова, след съпоставянето на някои известни факти с разговорите с кореняци от този район и житията на някои местни светии, потвърдиха съществуването в околностите на Геленджик на светините, за които говори Анастасия. Уникалните светини на Русия, повечето от които не са споменати в нито една информационна диплянка. А това са Ливанският Кедър, планината Света Нина, скитът, целебният извор „Светата ръчица“. Там хората, които са се излекували, завързват по дърветата парцалчета.

В района на Геленджик днес се реставрират църкви. Строи се метох на Троицо-Сергиевата Лавра. Като видях всичко това, аз си помислих: „Колко много светини и целебни извори има само в едно кътче на Русия!“ А руснаците отиват през девет земи в десета, за да се кланят на чужди богове:

Аз направих каквото можах. Това съвсем не е достатъчно, разбира се, но все пак в мен се появи малката надежда, че Анастасия най-после ще ми покаже сина ни. Като накупих разни ританки, играчки и детски храни, аз пак тръгнах към сибирската тайга, за да видя Анастасия и своя син:

Продължението следва...

* * *

За да бъде справедливо, стихотворенията в тази книжка се публикуват според реда на получаването им. Изключение се прави само за барда Александърър Коротински – офицер-подводничар от Санкт Пешербург, – защото е впечатлил с песните си много хора; а също и понеже чрез него сякаш самата Анастасия говори в стихове.

Стихотворения, песни и рисунки се получават много, извънредно много. Ето защо всички останали ще бъдат обнародвани в отделен сборник.

Александър Каратинский
Санкт Петербург

ТВОЯТ ЧАС

Когато земна суета
с вериги стегне свободата,
литни със своята мечта,
подобно птица в небесата!

Доднеска твоите крила
треперят слаби и несмели,
но скоро над ламята зла
ще ги разпериш без предели.

Че ние сме деца
на волната Голяма Мечка –
росинка-скръб,
от Някой капнала за вас:

Да! Ние сме деца
на дивната Голяма Мечка:
И спомен скъп
лъчисто слиза в звезден час –
Небето вярва в нас!

О, лъч от обич между нас
и нишка с блясък тъй божествен –
спаси ни ти от земна власт
и напои ни с вис небесна!

И нека вихър и вълна
сплетат четирите стихии
и звездна песен-светлина
отключи в нас космични химни.

Че ние сме деца
на волната Голяма Мечка –
росинка-скръб,
от Някой капнала за вас:

Да, ние сме деца
на дивната Голяма Мечка.
И спомен скъп
лъчисто слиза в звезден час –

Небето вярва в нас!

– Как искам от любов да те взривя,
със нежности и вик-водовъртеж:
О, нека белокрила с теб вървя
и в бурен ден, и в дивен сън-копнеж!

– Със тебе ми е хубаво и лесно,
дори е да е залька ни твърд:
Та има ли в живота нещо по-чудесно
от туй да сме ръка в ръка до смърт?

– Кълбце лазурно, пак се завърти!
На времето цвета смени го пак!
И тоя свят ще лумне във мечти –
вълшебен мир без мъки и без мрак:

– където без коварства и раздели
цари на трона Вечна Красота
и дето Любовта – и бог, и гений –
искри във светозарна чистота:

– Любими мой, ще дойде ден и час –
ще млъкнат големства и суети.
О, не напразно днес избраха нас
и огънят ни вечно ще пламти.

– И може би симфония ще гръмне
във коосмоса, от Дух новороден,
а ние с тебе голи ще осъмнем,
петнадесетгодишни някой ден:

НЕУГАСИМАТА СВЕЩ

Без думи, без замисляне,
пламни ти, обич искрена,
и спри неумолимото длето! –
И ситото на времето,
над пясъка на бремето
ще хване самородното злато.

Когато няма спиране,
но ласка и разбиране
взривят леда на скръбните ни дни,
то нека има пъзели
и възли неразвързани –
но струната в душата да звъни.

И нека сред безумните,
сред хладните и умните,
подпалена от чист и див копнеж,
искрата ни божествена,
от нова страст понесена,
пламти с неугасимата си свещ!

НОСИ СИ КРЪСТА!

Лъжата няма срам
и всичко се мени.
Мнозина виждат храм –
но само отстрани.

Сноват насам-натам
тълмачи – кошер цял.
Но всеки жъне сам
каквото е посял.

А древните слова
сега са в нов поток –
и свежата трева
ще литне на възбог!

Изгнилото сено
ще пламне всеки миг.
Но чистото зърно
отива в свят велик.

Не бивай черноглед –
светът е утвърден:
на всеки идва ред
да бъде награден.

И всеки враг сразен,
и порива си див
ще видиш отразен
в небесните води.

Не хлипай, не проси
огризки и стени,
но кръста си носи
по диви стръмнини!

Аз виждам във екстаз
огромен хоризонт
и вече е пред нас
Небесният ни Дом.

Лъжата няма срам
и всичко се мени.
Мнозина виждат храм –
но само отстрани.

Сноват насам-натам
тълмачи – кошер цял:
Но всеки жъне сам
каквото е посял.

НА АВТОРА НА „АНАСТАСИЯ“

Скръзна врата.
Две крачки в нощта направи!
Зад портата мръдва дъска:
На времето верен часови,
нервно тиктатка стрелка.

Разкъсахте всичко сам.
Дръжте се, друже-Граф!
Сърцето Ви ще се пръсне, знам,
но още сте жив и здрав.

Мечтите се сбъдват, мой Графе, да –
изсипва се златно гърне;
изтича в морето съдбата-вода

и мъката вечна не е.

Нека притворно
Ви оплаква всеки еснаф,
че сте бил мъртъв от скръб и тъга:
Но дръжте се, дръжте се, друже-Граф
не падайте точно сега!

ЩЕ СЕ РАЗТВОРЯ В ТЕБ, ЛЮБИМИ!

Само кръв на прощаване
и живот-кръстопът,
само срещи сподавени
ни дарява мигът.

Аз разтварям се в тебе
през мига подарен,
та в деня непотребен
да те диря във мен.

И върти се,
върти ли се
непотребния ден:
аз за теб все по-мила съм;
все по-скъп си за мен!

Ти в душата ми вътък си,
аз и ти сме платно.
Ти си пътят, аз – пътница,
а сме всъщност едно.

И не спират сълзите ни –
не от скръб,
не от скръб,
а че сляха реките ни
във небесната глъб!

Две розинки се сливали
върху цвят-светлина –
две вселени щасливи
се взривили в една:

Елена Иная
Геленджик

От сърце на сърце,
през пространствата,
моята дива мечта
ще се впусне в циклона на танца
към Добрия Баща:

Ще узная най-тайните резки –
само дай ми врата.
Векове след гласа Ти небесен
ще прескоча Нощта:

А пък Яв, Нав и Прав¹ сред звездите
ще се слоят в една канава –
и най-древната мъдрост честита
ще зарони слова:

Аз дарявам ти капчица нежност
и божествен покой.
Ти си моята звездна безбрежност.
Аз съм образа твой.

КОЯ РОДИ МЕЧТАТА

Мила Анастасия
от далечната синя тайга!
Пише ти цяла Русия,
с обич и малко тъга.

Да се молиш на истукани?!
Кой разбра ти светите надежди?
Та това са предвечни одежди,
от ръцете ти изтъкани!

Колко много добри намерения
без следа дозори се стопяват:
А през тебе летят откровения

1. Имена на герои от славянско-руската митология.

и свещения камък възпяват.

И Долмени, и Кедри, и Време
в прародината си ще върнеш.
Чрез мечтите Ти, Анастасия,
Любовта даже нас ще прегърне!

Аз съм сълзата на твойта ръка.
Аз съм лозата при твойта река.
Аз съм дъжда по прозореца твой.
Аз съм на вятъра тъжния вой.

Сълзата от твойта ръка ще изпия.
Лозата – около теб ще увия!
А от дъждеца, във който струя,
дом от обич ще построя!

Хенриета Павловна Рогалис
Новосибирск

ТОЙ И ТЯ

Той не знаел високата летва –
покаяние как да внуши:
Той все бързал без дух да съветва
любопитните, бедни души.

Той във истини диви не вярвал,
не познавал зари-чудеса.
Но мъглата веднъж заиграла
от момиче с развята коса:

Той изтръпнал: о, чудо невиджано!
И извикал: Но тя със очи
и с усмивка му казва безгрижно:
– Ти не бой се! От мен се учи.

С красота и със хубост омайна
тя спасила душа от кристал;
и, узнал за великата тайна,
той за Словото в миг заживял.

В.И.Карпенко
Сочи

ЯВЛЕНИЕ

О, Русия:
Глъбина:
Бог ти дава дивна сила
и предвечна Светлина.
Колко мъдрост и величие
са заложени у теб –
надълбоко,
безпристрастно,
пред съдбата в буен темп!
Ти Мечтата възкреси я
с твоя лъч от Светлина;
о, добра Анастасия –
най-прекрасната жена!
Как желая като тебе
да сме с дух неукротим;
ти повика,
ние чухме –
искам вечно да пламтим.
О, Русия –
лъч в зората,
устремила взор в степта!
О, Настася, дивна, свята,
виж златистата мечта –
там,
от Тебе сътворена,
как пробужда пролетта
и ни кани в простора
да се слеем с вечността.

P.S. Тези стихове: Като се взрях в синьото на очите ѝ, те избликнаха на един дъх: Това стана на 10.05.1997г. в 14,30-14,35ч, в резултат на ОНОВА, което лумва когато сме на една вълна с някого.

Таня Савенко
(13-годишна)

* * *

Поднасям ти, Анастасия,
букет от песни от сърце.
Прости ми, ако нещо има
неточно в мойто писъмце.

Замина си от тебе милия,
за твоята мечта на бой.
Да бъдеш проста нямаш сили,
но вечно ще те помни той.

О, няма дълго да тъгуваш,
дете небесно в край суров –
съдбата ти навред ще буди
надежда, вяра и любов!

* * *

Кой не вярва – да не вярва:
Мене пък не ме е страх!
Господ пак врата отваря –
нека грабят! Техен грях.
Нека грабят: но с усмивка;
нека хулят: нашега;
(виж какви ги наизмислих,
мислейки за теб сега!:)
Нека викат подир мене,
че си имам свой език;
но нали Духът променя
разни багри всеки миг?
Бяла врано! Все те гонят,
но и ти си жив човек:
Настя, Настенка, Настьона –
излети над своя век!
Само ти, Анастасия,
си над този ад свиреп.
Ако някой е безсилен,
аз ти вярвам. Аз съм с теб!

Олга

* * *

Русия, Матушка Русия,
тя в твоите гори живее!
Наричат я Анастасия
и към доброто ни зове.

На всичко замисля чуден
тя днес поновому разкри.
Надява се, като я чуем,
да станем малко по-добри.

И постепенно да си върнем
щастливата, добра звезда,
и всички пак да се прегърнем
във свят на дивна свобода.

Не се плаши от тъмни сили –
Настася ще ги победи.
И запомни: от днес Русия
такива много ще роди!

С уважение: Олга
19.05.97г.

Здравейте, Владимир Мегре!

Казвам се Таня. Видях обявата във вестника и реших да Ви пиша. Прочетох книгата Ви и искам да Ви поздравя – тя е забележителна.

Имам усещането, че след прочитането ѝ в мен се отвори другата същност на моето „Аз“. И ключето се оказа Анастасия.

Аз съм 13-годишна, но това, което прочетох във Вашата книга се оказа 1000 пъти по-интересно от моите любими приключения. И най-важното е, че тази книга докосва душата на човека.

Пращам Ви стихове – това е малка частица от чувствата, които ми подари Вашата книга. Много искам да знаете, че хората, вярващи в Анастасия, са толкова много, че те биха запалили второ слънце!

Аз съм болна от детска церебрална парализа и много искам да оздравея, но няма да се обидя на Анастасия, ако тя се откаже да ме излекува. Моля Ви, разкажете ѝ за мен.

Довиждане, ако можете, отговорете ми.

P.S. В нашия град Шахта има и център „Добродей“. Там се лекуват деца като мене. Ако Анастасия поиска, нека насочи на-там своя лъч. Да види колко много тези деца искат да оздравеят! Даже и никому да не помогне, поне да погледне какво става там.

Моля Ви!

Таня Савенко

Адресът ѝ е следният: Ростовска област, 347766, ст. Целина, ул.Механизаторов, 36.

Ето още едно писмо от Таня Савенко, получено след идването на пратката от Центъра:

Здравейте, уважаеми Александър Василевич, Владимир Мегре (извинете ме, не знам бащиното Ви име) и вие, всички сътрудници от центъра „Анастасия“!

Много ви благодаря за топлото писмо и колета. Не трябваше толкова да се безпокоите. Тъй ми е неудобно, че сте загубили толкова много време за мене! Вие сигурно получавате десетки и десетки писма, а толкова време сте изгубили да ми отговорите: Но все пак ми е приятно. Цял празник ми подарихте. Когато татко ми донесе известието за пратката Ви от Москва, ние с мама не смеяхме и да помислим, че е точно от вас. А когато разбрахме, че именно това е дългоочакваният отговор на моето писмо, на мене направо ми израснаха криле на гърба! Повярвайте ми, конкурсите нямат никакво значение за мене. Най-важното е че ми отговорихте, дочаках този щастлив момент.

И веднага след като дойде отговорът, аз вдигнах телефона и позвъних на моята парализирана баба. Аз вече съм и разказала за Анастасия. И когато ѝ прочетох писмоно ви, тя се рязплака. Аз я попитах защо плаче, а тя отговори: „От радост, задето се радваш: Само малко ще поплача и после няма вече: Когато някой плаче от радост, това е също хубаво.“

Така че предизвиквайте по-често такива сълзи, за да става от тях душата по-чиста и по-добра.

Сега пиша писма и до всичките си приятели – и вярващите, и невярващите че има такива хора като Вас, които четат писмата ни; за това, че нашите писма не пропадат в дън земя и че смисълът им стига до Анастасия.

На това писмо и на всички подобни на него, благодарение на сътрудниците от Изследователския център „Анастасия“, успяхме да отговорим. На такива писма е грях да не се отговори. Обнародвах го тук, за да отиде до всички. Но поради лавината от писма става все-по трудно да се отговаря веднага на всички и затова ви молим да ни разберете. Даже и Анастасияният лъч не би могъл да помогне на всички.

А защо – ще попита някой.

Анастасия казва, че подобен лъч има всеки истински човек, стига да го открие и да знае как да го ползва. Но за това душата ни трябва да бъде чиста.

Значи, изходът е в това, самите ние да се научим да си помагаме един на друг. Хайде да почнем от А-Бе-то! Нека се включат всички, чиято душа още не е закоравяла.

* * *

Екскурзии по свещените места, за които разказва Анастасия (планината Света Нина, Ливанския Кедър, долмените, изворът „Света ръчица“) орханизират екскурзоводите-краеведи в гр. Геленджик.

В Геленджик има и салон за духовно общуване, открита е постоянна изложба за картини, посветени на Анастасия.

Резервации можете да направите от туристическите фирми във вашия град или на тел. (86141) 2-47-79 за Геленджик и (095) 199-94-27 – в Москва.

КРАЙ

© Владимир Мегре
© 2002 Боряна Лаловска, превод от руски

Владимир Мегре
Звонящие кедровы России

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ: КН. 2. ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР. 2002. Изд.
Аливно, София. Превод: [от рус.] Боряна ЛАЛОВСКА [Звонящие кедровы России,
Владимир МЕГРЕ]. Формат: 20 см. Страници: 230. ISBN: 954-90765-6-3.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/900>]